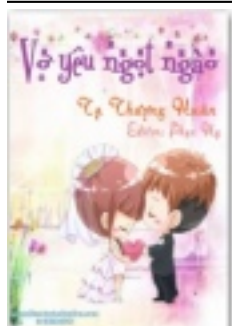

Vợ Yêu Ngọt Ngào

Contents

Vợ Yêu Ngọt Ngào	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	41
6. Chương 6	50
7. Chương 7	58
8. Chương 8	67

Vợ Yêu Ngọt Ngào

Giới thiệu

Kể về người phụ nữ Doãn Tịnh Thủy tuy đã có gia đình nhưng người chồng phụ bạc bắt cả hai tay k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-ngot-ngao>

1. Chương 1

Mở đầu

Dãy ghế dài bên ngoài phòng cấp cứu,

một người đàn ông nhìn như lạnh lùng, cẩn trọng vô cùng thành khẩn nói lời cảm ơn cô gái đứng trước mặt: “thật sự vô cùng cảm ơn cô, nếu không phải cô kịp thời đưa bà nội tôi đến bệnh viện cấp cứu, hậu quả thật khó mà lường trước được. Xin cho tôi biết tên cùng phương thức liên lạc, tôi sẽ hậu tạ để bày tỏ sự cảm kích của tôi cũng như gia đình đến cô.”

cô gái xinh đẹp nghiêm túc quan sát trang phục và phụ kiện trên người người đàn ông kia. Xem ra là một con dê béo đây. Mới vừa rồi, về mặt hần hốt hoảng chạy đến nơi, theo sau còn có thư ký và phụ tá làm thủ tục nhập viện, đồng thời yêu cầu bệnh viện cử hai y tá đặc biệt chăm sóc lão thái thái.

“Bà nội của anh rất quan trọng với anh phải không?”

“Đương nhiên.” Trong mắt người đàn ông thoáng qua một tia đề phòng. Ánh mắt cô gái xinh đẹp này rõ ràng lóe lên tia tham lam, một bộ công phu sư tử ngoạn.

“Nếu bà nội anh quan trọng đối với anh như vậy, phần tạ lễ nhỏ sao có thể thể hiện hết tâm ý của anh, đúng không? Đúng rồi, xin hỏi anh đã kết hôn chưa?” cô có mục đích khác mà hỏi.

Người đàn ông này chắc khoảng trên dưới ba mươi tuổi, nhưng mà hiện nay tảo hôn không còn phổ biến, nhìn bề ngoài rất khó phán đoán là đã kết hôn hay chưa. Hơn nữa, người đàn ông này ưu tú như vậy, cho dù chưa kết hôn cũng phải có một đồng bạn gái đi! Chỉ là, quân hần làm khi gió gì! cô gái trẻ chỉ một lòng muốn đạt được mục tiêu của mình.

“Tôi có kết hôn hay không liên quan gì đến cô?” Người đàn ông không vui nói.

“Nếu như anh đã kết hôn thì không thể báo đáp tôi nha!”

“Cái gì?” Người đàn ông trừng mắt. “Giữa ban ngày ban mặt cô cứu bà nội tôi để yêu cầu tôi cưới cô?”

“Làm ơn đi! Tôi đã có người yêu rồi!” cô không thèm để ý khuôn mặt thối của hắn, kiêu ngạo đẩy hắn một cái. “Tôi muốn gả cho anh chàng thanh mai trúc mã đẹp trai của tôi, nhưng gia đình anh ấy lại ép hắn kết hôn với một thiên kim tiểu thư môn đang hộ đối. Cho nên, tôi muốn anh giúp tôi theo đuổi vị thiên kim tiểu thư kia, dĩ nhiên, anh không cần phải hy sinh bản thân kết hôn với cô ta, chỉ cần để cho cha mẹ bạn trai tôi phát hiện ra cô ta vui vẻ với người đàn ông khác là được.”

“Hoang đường! Sao tôi phải làm cái loại chuyện nhảm chán này?”

“không phải anh nói muốn báo đáp tôi sao? Tôi cũng không thiếu vật ngoại thân, cho dù anh có mua hàng hiệu đưa cho tôi, tôi cũng không cần, tôi chỉ muốn cùng bạn trai thanh mai trúc mã của tôi kết hôn mà thôi.”

“Nhảm chán! Hoang đường! Loại chuyện này đáng lẽ phải là bạn trai cô đi thuyết phục cha mẹ hắn mới đúng, nếu như hắn thật lòng yêu cô như lời cô nói.” Người đàn ông sở hữu ngũ quan cân đối, khuôn mặt dễ nhìn, không khách khí bày ra vẻ mặt khinh thường, hần hoài nghi, đây là cái loại tình yêu gì a!

cô gái trẻ lập tức nổi cáu: “Bạn trai tôi đương nhiên là thật lòng yêu tôi, vấn đề là cha mẹ hắn cứ như con lừa, mắt cao hơn đầu. Chẳng lẽ tôi phải khích lệ bạn trai tôi không vâng lời cha mẹ, làm chuyện bất hiếu đối với cha mẹ sao?” cô lợi dụng đúng hiểu tâm của người đàn ông với trưởng bối mà phản công lại.

Người đàn ông vẫn thấy điều kiện cô nói là quá vô lý, không chịu đồng ý.

“Tôi cho anh xem hình của cô ta, yên tâm, dung mạo cô ấy không xấu xí bằng tôi đâu, không đến nỗi khiến anh vét cạn sức lực theo đuổi.” cô gái lấy điện thoại di động ra, mở một tấm hình ba người chụp chung, một nam hai nữ, đều xinh đẹp giống như đi ra từ phim thần tượng. “Chỉ cần cô ấy chịu buông tha, hoặc được một người đàn ông khác có điều kiện tốt theo đuổi, tôi và bạn trai tôi nhất định có thể tu thành chín quả, chỉ cần không có cô ấy!”

Người đàn ông lần đầu tiên cảm thấy, phụ nữ có chấp thật đáng sợ.

“Anh nhất định phải báo đáp ơn cứu mạng của tôi đối với bà nội anh, nếu không cả đời này anh phải nợ tôi một món ân tình!”

Đối với yêu cầu của “Ân nhân cứu mạng” người gặp người ghét này, khiến người đàn ông thủy chung vẫn nhú chặt lông mày.

Mà ở khúc quanh sau lưng hai người, một bác sĩ mặc áo blouse trắng đã đứng được một lúc, nghĩ thầm, có lẽ bọn họ không thể thảo luận ra kết quả trong thời gian ngắn, hay là đi vào phòng cấp cứu giao ban cho bác sĩ Trần trước, để họ từ từ ôn chuyện cũ.

Chương 1

Gió xuân nhẹ nhẹ, quán cà phê bên trong khách sạn cơ hồ đã đầy khách.

Doãn Tịnh Thủy đến trễ nửa giờ, vừa mới ung dung ngồi xuống, lập tức bị nước miếng của ba cô bạn công kích.

Hồ Thấm Nhu vì giữ hình tượng, chỉ vẽn vẹo nhíu mày nói: “Cậu có cần tệ hại đến mức này không? Mười lần hẹn cậu thì tám lần đến muộn, lần này lại vì lý do gì đây? Đừng nói với mình là cậu rất bận, cậu có bận rộn bằng mình không?” Từ khi gia nhập công ty người mẫu, đến hôm nay đã được mệnh danh là người mẫu chuyên nghiệp, nói Hồ Thấm Nhu đến trễ còn có thể tha thứ, nhưng còn Doãn Tịnh Thủy kia làm sao có thể đến trễ đây?

Doãn Tịnh Thủy cười, liếc xéo cô nàng một cái, tự gọi ỳnh một ly trà.

Cốc Dạ Lam có chút bao che nói: “Tiểu Nhu, chính cậu cũng đến chậm hai mươi phút đó thôi, không cần năm mươi bước cười một trăm bước a!” Mẹ của cô và mẹ Tịnh Thủy là chị em, cô ra đời sớm hơn Tịnh Thủy ba tháng, từ mẫu giáo một đường đến tốt nghiệp đại học H, hai người đều học cùng trường, tình cảm tự nhiên cũng sâu đậm hơn so với người khác.

Hồ Thấm Nhu nhíu đôi mày thanh tú được tô kẻ hoàn mỹ. “Chúng ta đều đã ra ngoài làm việc rồi, chỉ có Tịnh Thủy vẫn còn trải qua cuộc sống thiên kim tiểu thư, cả ngày nhàn rỗi còn gì!”

Ánh mắt Trác Lập Bình sáng lên, vẻ mặt gian xảo, đắc ý. “Nếu như lần hẹn tới mình đến trễ, xin vui lòng kiên nhẫn chờ. Bởi vì mọi người hay nói phụ nữ yêu đương là bận rộn nhất, bạn trai người ta không chịu tha cũng đành chịu thôi a!”

Sắc mặt Cốc Dạ Lam khó coi, trừng mắt nhìn Lập Bình một cái, vốn hôm nay là Lập Bình hao phí tiền của mời các cô đến nghe cô nàng khoe khoang tình yêu mới. Cốc Dạ Lam làm như vô tình, quay sang hỏi Doãn Tịnh Thủy: “không phải cậu nói đi xem phim với Thấm Uyên xong thì vừa kịp giờ sao, sao lại đến muộn?”

Tịnh Thủy vươn tay cầm tách trà, cử chỉ thanh tao lịch sự chậm rãi uống, để ly xuống rồi mới dịu dàng trả lời: “thật xin lỗi! Bởi vì đại di mục đến thăm, vừa xem được một nửa liền thấy bụng khó chịu, Thấm Uyên thấy mình không thoải mái liền đưa mình về nhà uống thuốc, đợi đến khi bụng không đau nữa anh ấy mới đưa mình đi.”

“Vậy không phải sẽ lãng phí vé xem phim sao?” Cốc dạ Lam chưa từng trải qua cái loại đau bụng sinh lý này, nên vẫn nghĩ đến lãng phí tiền trước tiên.

“không có biện pháp a! Thấm Uyên nói sẽ dành thời gian mang mình đi xem lại.” Tịnh Thủy vô tội nháy mắt mấy cái.

“không phải cậu đi xem phim cũng đến trễ chứ?” đáy lòng Cốc Dạ Lam có cảm giác bức tức không giải thích được, rất muốn mắng ai đó một trận nhưng cuối cùng cũng không biết nên mắng ai mới tốt.

“Làm sao có thể như vậy?” Tịnh Thủy bật cười lắc đầu. “Có người lái xe đưa mình đi, mình đương nhiên sẽ không đến trễ. Làm ơn đi, đừng thanh toán số lần đến trễ của mình nữa, mình cũng không cố ý mà. Nếu như không có ai tới đón mình, mình căn bản không xác định được sẽ đi hết bao nhiêu thời gian nên mới đến trễ chứ sao. Nhưng mình sẽ cố gắng, chậm nhất cũng không trễ quá nửa giờ.”

Hồ Thấm Nhu lắc đầu. “Bề ngoài thoát nhìn yếu đuối, nhưng thật ra lại là thiên kim tiểu thư qua loa, thiếu đầu óc, tên Thấm Uyên đó lại là loại đàn ông gần như hoàn mỹ, làm sao hần chịu được cậu vậy?”

Tịnh Thủy buồn buồn đáp: “Bởi vì từ đời ông nội mình, hai nhà đã là thế giao (*), mình với anh ấy là thanh mai trúc mã, lớn lên cũng nhau từ nhỏ, hẳn là theo thói quen đi.”

(*) Thế giao: có quan hệ nhiều đời với nhau

Trác Lập Bình nghe vậy dọa cô: “Cậu phải cẩn thận đó, thói quen là kẻ thù mãn tính của tình yêu, sẽ làm tình yêu dần dần nguội lạnh, lúc này tiểu tam sẽ thừa lúc đục thả câu chen vào. Mặc dù hẳn là anh trai mình nhưng mà mình vẫn cảm thấy hẳn không đáng tin đâu.” Trác Lập Bình là con gái riêng của ba Thấm

Yên ăn vụng bên ngoài mà sinh ra, không được nhận tổ tông, nhưng cũng có thể coi là nữ quý tộc chính hiệu. Sau lại thi đỗ vào trường đại học H, cùng Doãn Tịnh Thủy trở thành bạn tốt.

Tịnh Thủy cười sáng lạn. “Thẩm Uyên sẽ không như vậy đâu. Dạ Lam có thể làm chứng, chúng mình cùng nhau lớn lên.”

Tâm tư Cốc Dạ Lam co rụt lại, cười cười: “Trường bồi hai nhà đã tác hợp cho hai người từ nhỏ, trừ khi cậu hoặc Thẩm Uyên phản đối, người khác có thể nói gì được? Nhưng mà cậu cũng đừng quá tin tưởng hay lệ thuộc vào đàn ông, mình nghe nói có một lần Thẩm Uyên hẹn một tiểu học muội học cấp hai đi xem phim, kết quả tiểu học muội đến trễ mười phút, hấn giận đến mức ném vé xem phim vào mặt tiểu học muội kia, không thèm nhìn lại mà nghênh ngang rời đi. Có thể kết luận hấn không phải là không có tính khí nam nhân, tốt nhất là cậu nên từ bỏ tật xấu thích đi muện của cậu đi!”

Đôi mắt hạnh tròn trịa của Tịnh Thủy mở to, ngạc nhiên nói: “Mình không biết có chuyện này, lúc trước khi anh ấy chưa lấy được bằng lái, mình cũng thường đi trễ nhưng anh cũng không tức giận nha! Hay là anh ấy tức ở trong lòng? Thảo nào, từ khi có bằng lái, anh ấy liên kiên trì muốn đưa đón mình, hấn là dự phòng mình đến trễ.”

Cốc Dạ Lam hơi buồn bực. Tiểu học muội mà cô nói chính là cô, có một lần Tịnh Thủy bị đau bụng không muốn ra ngoài, đúng lúc cô ở nhà Tịnh Thủy nghe được, liền chớp lấy thời cơ tốt, chủ động hẹn Thẩm Uyên gặp nhau ở trước cổng rạp chiếu phim. Thẩm Uyên không thể không đồng ý. cô còn cố ý đợi phim chiếu được mười phút mới xuất hiện, muốn xem bộ dáng Thẩm Uyên vì cô mà gấp gáp, không ngờ hấn lại giận đến mức ném vé xem phim vào mặt cô, sau đó nghênh ngang rời đi.

cô đã thích Thẩm Uyên thật lâu, cảm thấy hấn thực giỏi, lại có khí khái của một người đàn ông tốt. không giống người cha vô năng, mềm yếu của cô, cả đời chỉ biết sống dưới váy mẹ.

một Thẩm Uyên như vậy, lại không phát giận với thói quen đến muện của Doãn Tịnh Thủy?

Tịnh Thủy không muốn trở thành kẻ thù chung của ba người bọn họ, thông minh nói sang chuyện khác: “Lập Bình, cậu hẹn bọn mình ra ngoài là có tin tức tốt lành gì muốn cùng bọn mình chia sẻ vậy?”

Trác Lập Bình chờ thật lâu, cuối cùng cũng chờ được đến giờ khác này, dương dương tự đắc nói: “Các vị, mau chúc phúc ỉnh đi, hăm mộ mình đi, cuối cùng mình cũng chinh phục được Triệu Lỗi, bây giờ anh ấy là bạn trai mình rồi!”

Đáng tiếc, không có ai vỗ tay hưởng ứng cô, lại càng không có người nào đứng dậy hoan hô.

Hồ Thẩm Nhu cười nhạo một tiếng: “Gì đây? thì ra là cậu từ tiểu tam biến thành chính thất rồi, cướp đoạt bạn trai của người khác thành công, vậy mà còn muốn bọn mình theo cậu ăn mừng nha!”

Trác Lập Bình xị mặt xuống. “Mình cũng đâu phải cố ý muốn làm tiểu tam. Sau khi bọn mình yêu nhau mới phát hiện ra anh ấy có bạn gái. Đây là lỗi của mình sao? Mình khóc lớn một trận rồi yêu cầu Triệu Lỗi phải lựa chọn, cuối cùng Triệu Lỗi đã chọn mình, có gì không đúng sao?”

Hồ Thẩm Nhu hừ lạnh. “không có gì không đúng, kết hôn rồi còn có thể ly hôn huống chi là đổi bạn gái! Chỉ cần cậu không lo lắng tập tính bắt cá hai tay của hấn là tốt rồi.”

Trác Lập Bình nghe vậy, lập tức phản bác: “Hồ Thẩm Nhu, cậu cũng không phải không biết, trong cái vòng đời lẩn quẩn này, quan hệ giữa người với người, tầng tầng lớp lớp, vô cùng phức tạp, cậu có dám cam đoan sau lưng một người đàn ông ưu tú chỉ có một người phụ nữ? Bây giờ là thời đại nào rồi, đàn ông chỉ cần có tiền một chút, có tài hoa một chút, muốn bắt cá hai tay, có tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ ều không phải việc khó. Rất nhiều cô gái bị lừa làm tiểu tam. Mình cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.”

Hồ Thẩm Nhu uống cà phê, tùy ý liếc mắt nhìn Doãn Tịnh Thủy. “Vẫn là Tịnh Thủy may mắn nhất a! Có một vị thanh mai trúc mã yêu sâu đậm, không cần phải lo lắng không cần thận trở thành tiểu tam. Nếu như có người đàn ông yêu mình, đối tốt với mình như Thẩm Uyên với Tịnh Thủy, mình cũng không ngại làm tiểu tam, về sau trở thành phù chính (*) là được rồi!” nói xong còn không quên cười hì hì một tiếng.

(*) Phù chính: thời xưa, dùng để chỉ thiếp thất lên làm vợ.

“Đáng ghét!” Tịnh Thủy không vui, mày hơi nhíu.

Trác Lập Bình lên tiếng ủng hộ. “Cậu đừng mơ mộng hão huyền nữa được không? Hồ Thắm Nhu, cậu làm việc trong giới nghệ thuật, cho dù là người mẫu hay nữ minh tinh, cũng đừng mong bước vào cửa Thắm gia, chỉ có thể làm người tình giống mẹ mình mà thôi. Huống chi, cậu biết rõ Thắm Uyên là bạn trai của Tịnh Thủy, vậy mà còn muốn giành, quả là tiểu tam có ác ý.”

Hồ Thắm Nhu le lưỡi. “Mình chỉ là nói giỡn một chút cũng không được sao? Mình không tin cậu không hâm mộ Tịnh Thủy tốt số, là công chúa trong nhà, lại có sẵn một vị bạch mã hoàng tử che chở, cậu không hâm mộ?”

Tịnh Thủy cười khê nói: “Được rồi mà, chúng ta tới là để chúc mừng Lập Bình có thể yêu đương danh chính ngôn thuận với Triệu Lỗi, sao lại kéo tới trên người mình rồi? Tới đây, chúng ta cùng nâng cốc chúc cho Lập Bình và Triệu Lỗi sớm tu thành chín quả.”

“Cám ơn. Cám ơn! Quả nhiên, vẫn là Tịnh Thủy tốt nhất.” Trác Lập Bình mở cờ trong bụng cụng ly với Tịnh Thủy, hai người còn lại cũng đành phải nâng chén chúc mừng. Cũng phải thôi, đã là bạn bè với nhau, cần gì phải mất hứng đây?

Trong lúc Trác Lập Bình còn đang dương dương tự đắc khoe Triệu Lỗi đối tốt với cô ra sao thì Tịnh Thủy nhận được hai cuộc điện thoại, đường dây vừa thông, là bà ngoại dặn cô và Cốc Dạ Lam về nhà ăn tối, một cái khác là của Thắm Uyên gọi tới.

“Anh muốn đến đón em.... Mấy giờ sao...” Tịnh Thủy quay sang nhìn ba người còn lại một chút, Cốc Dạ Lam liền lớn tiếng nói. “Để mình đưa cậu về!” Tịnh Thủy nghe vậy hướng người bên kia dịu dàng nói: “Anh không cần phải đến đón em đâu. Tối nay bà ngoại mời khách, Dạ Lam có xe, cô ấy sẽ chở em đến đó.” Sau lại nói thêm mấy câu nữa rồi mới cúp máy.

Cốc Dạ Lam mỉa mai hỏi: “Mỗi khi đến chủ nhật, Thắm Uyên liền vội vàng sắm vai tài xế của cậu, hẳn không rảnh rỗi đến thế chứ? Người thừa kế đại gia nghiệp của Thắm gia cũng chỉ biết xoay quanh bạn gái, thật không có tiền đồ!”

“Làm sao có thể?” Tịnh Thủy nhún mi. “Đương nhiên là đúng lúc trong nhà không có việc gì mới có thời gian hẹn hò, nếu như anh ấy nói bận, mình sẽ không đi làm phiền anh ấy.”

Hồ Thắm Nhu khinh thường liếc xéo Cốc Dạ Lam một cái. “không phải là cậu đang ghen tỵ với em họ của mình chứ? Cũng đúng, ngay cả mình cũng có chút ghen tỵ với Tịnh Thủy.”

“Mình nào có!” Cốc Dạ Lam vội vàng phủ nhận. “Mình cũng đâu có kém cậu ấy, cần gì phải ghen tỵ? Mẹ mình là “đại nội cao thủ” trong giới bảo hiểm, từ khi mình còn nhỏ, mẹ đã dạy mình cách đầu tư quản lý tài sản, ở đại học mình cũng học khoa liên quan đến bảo hiểm, hơn nữa đã sớm đi theo mẹ học tập. hiện tại, mình đã có thể đảm đương một phía, tiền thưởng là điểm cổ phiếu tăng hàng tháng.”

Tịnh Thủy vỗ tay. “nói thật hay, dạ Lam quá tuyệt vời. Thắm Nhu cũng thế, các nãi nãi đều đã có nghề nghiệp chuyên môn, chỉ có mình không có sở trường gì, tốt nghiệp nửa năm mà vẫn chia tay xin tiền. Mình không muốn mọi người nghĩ mình chơi bời lêu lổng, mình đang nghĩ muốn trở về trường học thạc sĩ.”

Cốc Dạ Lam liếc mắt xem thường cô: “Sao cậu không nhờ ba cậu tìm giúp một công việc?”

Tịnh Thủy dịu dàng đáp: “Ba mình không chịu a! Ba bảo mình cứ chuyên tâm đi du lịch với mẹ một, hai năm, thuận tiện suy nghĩ xem muốn đi du học hay vào công ty làm việc!”

Cốc Dạ Lam liếc mắt xem thường cô: “Sao cậu không nhờ ba cậu tìm giúp một công việc?”

Tịnh Thủy dịu dàng đáp: “Ba mình không chịu a! Ba bảo mình cứ chuyên tâm đi du lịch với mẹ một, hai năm, thuận tiện suy nghĩ xem muốn đi du học hay vào công ty làm việc!”

Cốc Dạ Lam càng nghe càng thấy chói tai. Mẹ của Tịnh Thủy là dì cả của cô, cả đời chưa từng ra ngoài làm việc, nghe lời cha mẹ gả ột người đàn ông môn đăng hộ đối, sinh hạ hai nam một nữ, thuận nước đẩy thuyền, được chồng che chở, trải qua cuộc sống của một phu nhân quý tộc. Mà mẹ của cô, Đỗ Thiển Ngâm, lại làm trái ý ông bà, yêu một tiểu tử nghèo, trốn kết hôn với ông. Mẹ cô cho là bà có “Tuệ nhãn biết anh hùng”(*) tiểu tử nghèo về sau có thành tựu, nhất định có thể “Nhất phi trùng thiên”(*), kết quả năm năm, sáu năm trôi qua, tiểu tử nghèo chỉ thi đậu một nhân viên công vụ nho nhỏ, sau đó cư nhiên lấy thế làm

thỏa mãn, không muốn từ bỏ, sợ nếm mùi thất bại. Đỗ Thiển Ngâm không biết xấu hổ về nhà mẹ khóc than, sinh con gái xong liền tự mình cố gắng. Cuối cùng, sau mười năm, trở thành cao thủ trong giới bảo hiểm.

(*)Tuệ nhãn biết anh hùng: tức là có mắt nhìn người

(*)Nhất phi trùng thiên: một bước lên trời

Cốc Dạ Lam không chỉ một lần nghĩ tới, nếu như năm đó mẹ cũng nghe lời ông bà ngoại gả cho người có tiền, mẹ còn có thể khao khát xây dựng sự nghiệp của chính mình sao?

“Aiz... Tịnh Thủy, mình xem cậu ngay cả một sự nghiệp mini cũng vô tâm, liền dứt khoát kết hôn tốt lắm.” Nếu là vậy, cô có thể hoàn toàn hết hi vọng với hắn chứ?

“không có ai cầu hôn mình, kết cái gì mà kết!” Từ nhỏ, Doãn Tịnh Thủy đã mang bộ dáng mỹ nhân lười, xác thực là thiếu hụt tư tưởng gây dựng sự nghiệp, nhưng cũng không muốn kết hôn sớm. Nếu như đã biết rõ mình nhất định sẽ kết hôn, ngại gì ở nhà làm công chúa, hưởng thụ thêm mấy năm, ra ngoài được bạn trai che chở.

“Thẩm Uyên vẫn chưa tình cùng cậu kết hôn sao?” Cốc Dạ Lam nở hoa trong lòng.

“Anh ấy vừa về nước chưa tới hai năm, sự nghiệp vẫn tương đối quan trọng.” Tịnh Thủy rất hiểu chuyện nói. “Lại nói, các nãi nãi lại lạc đề rồi, hôm nay chúng ta đến đây để nghe Lập Bình vì yêu mà phấn đấu nha!”

“Vẫn là Tịnh Thủy có lương tâm, Dạ Lam với Tiểu Nhu ghen tỵ chúng ta có người thích đây mà.” Trác Lập Bình chủ động quy cô với Tịnh Thủy vào một phe, ngoại trừ tình yêu, thì sớm muộn Tịnh Thủy cũng sẽ trở thành chị dâu của cô.

Thẩm Uyên đi du học hơn ba năm, kì nghỉ hàng năm trở về đều dính lấy Tịnh Thủy, sau khi anh cả về nước, hai người bọn họ vẫn tiếp tục hẹn hò như trước, cộng thêm trưởng bối hai nhà cũng rất coi trọng hai người. Có thể nói, Tịnh Thủy đã bước một bước vào cửa Thẩm gia.

Hồ Thẩm Nhu ngáp một cái. “Cậu có thiên sinh lệ chất(*) như mình sao? Cậu dám tự chụp ảnh tung lên mạng sao? Aiz... Trác Lập Bình, cậu đừng tưởng rằng, thành công cướp được bạn trai của người khác liền đại biểu cậu vô cùng có sức quyến rũ. Còn kém xa lắm! trên đời còn rất nhiều đàn ông giống như Triệu Lỗi, bản thân mình bắt cá hai tay còn giả vờ vô tội, theo thói quen bị phụ nữ “cướp”, sau đó thuận nước đẩy thuyền, đến bên cạnh bạn gái mới, cho đến khi tiểu tam xuất hiện....”

Trác Lập Bình tức giận trợn mắt. “Này, Hồ Thẩm Nhu, cậu thật sự là bạn của mình sao? Mình tốt bụng muốn cùng mọi người chia sẻ niềm vui, cậu lại mong mình thất tình rơi lệ, cậu có trái tim không vậy!”

Hồ Thẩm Nhu nhún nhún vai. “Chính vì chúng ta là bạn nên mình mới cho cậu lời khuyên.”

“không cần!” Trác Lập Bình tức giận, đặt mạnh ly cà phê đá xuống bàn.

cô không hiểu, trong quá trình yêu đương ngọt ngào, bản thân mình khoe khoang mới cảm thấy vui vẻ, nghe người khác khoe khoang lại rất không thú vị, còn có ý xấu một chút thì có thể bị nghĩ là chọc phá bong bóng hạnh phúc.

Chỉ có Doãn Tịnh Thủy rất chú tâm, hứng thú nghe Trác Lập Bình kể làm thế nào để lôi kéo được trái tim Triệu Lỗi, dùng thủ đoạn nhỏ để kích bạn gái trước của hắn, đùa giỡn tâm cơ để Triệu Lỗi thấy rõ bạn gái trước của hắn hư hỏng mà Lập Bình lại thiện lương vô tội, cuối cùng đại thắng.

Trác Lập Bình kể chuyện mạch lạc, rõ ràng, y như chuyên gia tình yêu. Nghe cô kể, trong lòng Tịnh Thủy lại thâm nghĩ: “Vẫn nên tìm hiểu tâm tình của tiểu tam một chút, cả thủ đoạn của họ nữa, đề phòng trước cùng tốt.”

Cốc Dạ Lam nghe xong lại thêm băn khoăn, giận chính mình không có dũng khí như Trác Lập Bình, đứng ra khiêu chiến với bạn gái chính thức, không những thế miệng còn phải giả trang thân thánh. “Cậu nói xong chưa? Rất vui vẻ, hả hê đúng không? Nếu cậu đã đắc ý với tình yêu của mình như vậy, vậy hôm nay mời khách cũng là việc nên làm, đúng không?”

“Gì cơ?... không phải các nãi nãi đến đây chúc mừng mình sao?” Trác Lập Bình vừa mới gia nhập vào một công ty quảng cáo, lương căn bản không cao, lại chưa có thành tích gì nổi bật, tiền kiếm được còn chưa đủ để chưng diện.

Tịnh Thủy cầm lấy hóa đơn. “Bữa này để mình trả đi! Chờ Lập Bình kiếm được nhiều tiền rồi lại mới khách.” Lấy bóp da màu vàng từ trong túi da hiệu LV, Doãn Tịnh Thủy rút ra một tấm thẻ tín dụng, giao cho nhân viên phục vụ mang đi tính tiền. “Số tiền nhỏ này tốt nhất là để Thẩm Uyên chi, miễn cho anh ấy oán giận mình không tiêu tiền của anh ấy.”

“Thẩm Uyên đưa thẻ tín dụng cho cậu?” Tâm tư Cốc Dạ Lam chìm xuống đáy cốc.

“Là thẻ phụ a..., đây cũng là lần đầu tiên mình dùng. Tiền ba mẹ mình cho là đủ dùng rồi, anh cả cùng anh hai cũng hay ỉn tiền tiêu vặt, cho nên trước khi kết hôn, mình không muốn dùng tiền của bạn trai.” Tịnh Thủy bắt đầu kể. “Nhưng mà đàn ông có lúc thật kì quái, mình không tiêu tiền của hắn, hắn lại hoài nghi mình không coi hắn là bạn trai.”

Trác Lập Bình khoe cả buổi, cuối cùng lại thua vài ba lời nói thuận miệng của Tịnh Thủy.

thật may là tình yêu làm cho đầu óc phụ nữ không nghĩ được nhiều như vậy, Trác Lập Bình vù vù nói thẳng như gặp người hiền cùng chí hướng. “Mình sẽ nói với Triệu Lỗi, cứ việc sủng ái mình đi, mình tuyệt không quan tâm đến tiền của hắn.”

Hồ Thẩm Nhu thấp giọng phun ra một tiếng: “Ngu ngốc!” Triệu Lỗi là cái bột cà ri gì? Có thể so sánh với Thẩm gia có tài sản trên trăm tỷ sao? Ngốc hết chỗ nói, cho dù muốn làm tiểu tam, cũng phải áng chừng nhà trai nặng mấy lượng chứ!

Sau khi chị em tan họp, Trác Lập Bình trở về nhìn Triệu Lỗi, Hồ Thẩm Nhu đáp ứng lời mời tham gia một bữa tiệc vào buổi tối, Cốc Dạ Lam lái xe chở Tịnh Thủy cùng đi về nhà bà ngoại.

“không phải cậu đã lấy được bằng lái rồi sao? Sao không tự mình lái xe?” Trong lòng Cốc Dạ Lam vì Thẩm Uyên mà ai oán, tại sao hắn lại yêu Doãn Tịnh Thủy cái gì cũng không biết này?

“Mình đụng hỏng năm chiếc Mercedes mới lấy được bằng lái, cậu nghĩ ba mình sẽ chịu để mình lái xe trên đường sao? Mình cũng vì chuyện này mà rất tức giận a.”

“Cậu cũng ngốc đến thái quá rồi, số tiền mua năm chiếc Mercedes cũng đủ để thuê một tài xế phục vụ cậu cả đời rồi.” Cốc Dạ Lam bực bội. Chênh lệch giàu nghèo cũng quá lớn đi!

“Mình cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thấy tất cả mọi người trong nhà đều có bằng lái, mình nói với ba mình cũng có thể thi đậu. thật vất vả mới lấy được bằng lái, ba mình lại nói nếu như mình dám lái xe ra đường, hắn sẽ phạt mình quỳ xuống, mình bị ba dọa sợ đến mức không dám hé răng. thật không biết ba mình đang nghĩ gì?”

“Chỉ là ba cậu thâm cảm thấy may mắn bị đụng hư là Mercedes chứ không không cậu!” cô biết đi và dựng quần áo hai người con trai rất nghiêm khắc, khi họ còn bé đánh mắng cũng từng trải qua, duy chỉ có đối với cô con gái bảo bối Doãn Tịnh Thủy là được nâng trong lòng bàn tay che chở, cả nhà coi cô như hòn ngọc quý trên tay.

Tịnh Thủy chỉ cười nhẹ một tiếng, dù sao ba cô cũng không quan tâm cô đụng hư mấy chiếc xe. Hai anh trai của cô, cứ một, hai năm lại thay xe mới, cũng không có gì ghê gớm.

Mẹ Cốc Dạ Lam mua cho cô một chiếc xe con sản xuất trong nước, trong lòng cô rất muốn kiếm tiền thật nhanh hoặc gả cho người có tiền, đổi một chiếc xe mới nhập khẩu. Bằng không mỗi lần về nhà bà ngoại, chiếc xe con của cô chen vào giữa một hàng xe nhập khẩu, khiến chính cô còn cảm thấy mình thật keo kiệt, thật mất mặt.

“Dạ Lam, thật ra mình rất hâm mộ cậu!” Tịnh Thủy đột nhiên bật bạch.

“Cậu có bệnh à? Hay là muốn châm chọc mình?” Thiên chi kiêu nữ lại hâm mộ một người phụ nữ bình thường đi làm kiếm tiền từ thời trung học, nếu không phải có bệnh thì chính là châm chọc.

“Mình nói thật mà!” Tịnh Thủy trầm tư nhìn chị họ cùng tuổi với cô, nhưng cá tính lại không khác gì kèn thổi ngược trống đánh xuôi. “Dạ Lam, tất cả những gì cậu có đều là thành quả do cậu cố gắng mà đạt được, do trí tuệ và thực lực của cậu giành lấy, người khác muốn cướp cũng cướp không được. Mà tất cả những gì mình có, đều là do người khác cho, ngoại trừ tình yêu của ba mẹ, toàn bộ những thứ khác đều sẽ có một ngày thay đổi, khiến mình luôn có cảm giác không an toàn, cho nên mình mới hâm mộ cậu.”

“Sao đột nhiên lại nói với mình những điều này?” Tim Cốc Dạ Lam đập nhanh hơn. Chẳng lẽ cô ấy đã nhận ra điều gì?

“không có gì. Chỉ là nhìn Lập Bình thăng chức từ tiểu tam lên chính thất, nên có chút cảm khái mà thôi. Tình yêu thật không đáng tin. Aiz...mà thôi, cậu không cần để ý đâu, biết mình hâm mộ cậu là được rồi.”

“Lại đau nữa sao?”

“Uống thuốc đúng hạn sẽ không có việc gì.”

“Vậy thì tốt. thật ra, cậu không cần thần hồn nát thần tính, Lập Bình chỉ là một ngoại lệ. Chúng ta là bạn bè mấy năm nay, chẳng lẽ còn không rõ đoạn tình cảm nào của cô ấy cũng đầy bi kịch? Nhớ có lần Lập Bình lui tới với một nam sinh họ Lưu được nửa năm thì phát hiện hắn bắt cả hai tay, kết quả bị tiểu tam đoạt đi, Lập Bình còn khóc đến chết đi sống lại đấy sao? Mọi người thật vất vả mới khuyên được cô ấy buông tay, thì lại nhận được điện thoại của tên họ Lưu kia, đi tới chỗ hẹn rồi lại dây dưa thêm nửa tháng, sau mới biết bạn gái hắn nhân dịp nghỉ đông trở về phía Nam thăm nhà, họ Lưu kia chỉ quay lại với Lập Bình để an ủi tâm hồn sáo rỗng của hắn mà thôi. Vậy mà cô ấy còn ngây ngốc cho là người đàn ông kia hồi tâm chuyển ý, thật là dư thừa ngu xuẩn.” Cốc Dạ Lam không khách khí lớn tiếng giễu cợt.

Tịnh Thủy mỉm cười. “Lập Bình luôn quá xúc động khi nói đến chuyện yêu đương.”

“hiện tại thì tốt rồi... đổi lại cô ấy làm tiểu tam, cướp bạn trai của người ta lên làm chính thất.”

“Chỉ mong lần này sẽ có kết quả tốt.”

“Cậu nói lời này phải cẩn thận.” Cốc Dạ Lam thừa dịp dừng đèn đỏ quay sang liếc nhìn Tịnh Thủy một cái, một bộ dáng ăn sung mặc sướng, được chiều chuộng, như thể trời có sập xuống cũng có người thay cô gánh vác. “Nếu như có một ngày, Thẩm Uyên bị người phụ nữ khác đoạt đi, cậu cũng sẽ chúc phúc cho hắn và tiểu tam sớm tu thành chín quả sao?”

“sẽ không. Có lẽ mình sẽ khóc đến chết mất! Dù sao tình cảm nhiều năm như vậy cũng không phải là giả, mình đã có thói quen có người đàn ông này bên cạnh, nếu như bị cướp đi rồi, mình cũng không biết nên làm sao bây giờ?”

“Cậu cùng Thẩm Uyên không phải chỉ là thói quen chứ?”

“không biết. Dù sao bọn mình cuối cùng cũng sẽ kết hôn, hình thành thói quen không phải càng tốt?”

“Cậu a... Người có phúc mà không biết. Thẩm Uyên bị cướp đi là tốt nhất!”

“Cậu thật xấu!”

“A, mình nên xấu xa thêm chút nữa, cậu mới có thể trưởng thành.”

“thật là, không hiểu cậu đang nói cái gì nữa!”

Tịnh Thủy không muốn tiếp tục tranh cãi cùng cô, nghiêng đầu nhìn người xe như nước ngoài cửa.

Sắc mặt Cốc Dạ Lam nháy mắt trở nên âm hiểm khó coi, đáng tiếc Doãn Tịnh Thủy không nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ giết mình.

cô ngưỡng mộ họ nhiều năm, vẫn muốn đoạt lấy mà không đành lòng. Đến hôm nay mới biết, Doãn Tịnh Thủy chỉ bầu bạn bên cạnh Thẩm Uyên như thói quen, chuyện này đối với Thẩm Uyên thật không công bằng.

cô cũng coi như là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên với Thẩm Uyên, tại sao cô không thể thay thế được vị trí của Doãn Tịnh Thủy, cùng Thẩm Uyên trở thành một đôi?

Tôn Vô Nộ sáng sớm đã vào bệnh viện thăm bà nội đột nhiên phát bệnh, vốn là phải đi công tác cũng tạm thời hủy bỏ, cử một quản lý khác đi thay.

Bà nội Tôn nằm viện ba ngày, bệnh hen suyễn cũng tạm thời được khống chế thấy cháu nội đến liền cười tươi rói: “Vô Nộ, khó có được ngày nghỉ, cháu ở nhà nghỉ ngơi đi, tới bệnh viện làm gì.”

Tôn Vô Nộ một mặt nghe y tá báo báo lại buổi sáng bà nội đã ăn những gì, một mặt đáp lại bà: “Cháu tới thăm bà thuận tiện nghỉ ngơi luôn. Bà nội, khẩu vị của bà không tốt sao? Nếu như bà không quen ăn thức ăn trong này, lần sau cháu mang đồ từ nhà đến.” Khi còn bé, Tôn Vô Nộ do một tay bà nội nuôi nấng, hôm nay, người bà có thể dựa vào cũng chỉ có anh.

Về phần cha mẹ anh? Đừng nhắc đến nữa.

Bà nội Tôn phát tay một cái. “không cần phiền toái như vậy, bà rất nhanh có thể xuất viện.”

“Bà nội, bác sĩ đâu nói thế.”

“Thân thể bà chẳng lẽ bà không biết? Bà nói là chuẩn nhất!” Thấy cháu nội hé ra khuôn mặt không cho là đúng, Bà nội Tôn vỗ ngực mình nói: “Bà đảm bảo sẽ không sao! Lần này bà gặp được một vị quý nhân tiểu thư, bà biết ngay là sẽ gặp dữ hóa lành. Vô Nộ à, cháu nhất định phải thay bà nội hảo hảo cảm tạ vị quý nhân tiểu thư kia. Lúc mới bắt đầu phát tác, bà còn cho rằng bà sẽ chết.”

“Bà nội, bà đừng nhắc đến chữ “chết” này.” Tôn Vô Nộ mất hứng, lại nghĩ tới vị “ân nhân cứu mạng” khiến người ta ghét cay ghét đắng kia, tâm, tình càng tệ hơn.

“Cháu tuổi còn trẻ mà sao lại kiêng kị hơn bà thế?” Bà nội Tôn thấy cháu nội bày ra bộ mặt thối, đành phải đầu hàng. “Bà đã nói với cháu rồi, lúc bà ở cửa hàng bách hóa đột nhiên cảm thấy không thoải mái, muốn lấy lọ thuốc hít trong ví lại run tay đánh rơi, lọ thuốc lăn ra xa, bà không thở nổi, ngồi chồm hổm trên mặt đất không thể nhấc được, bà thật sự cho là bà sẽ.... Đúng lúc đó, vị quý nhân tiểu thư kia nhấc lấy lọ thuốc cho bà, cô ấy còn biết cách sử dụng nữa, để bà hít vào rồi mới gọi cấp cứu, đưa bà đến bệnh viện, bà mới có thể hít thở bình thường.”

Tôn Vô Nộ gật đầu. “Cháu cũng rất cảm kích người cứu bà nội.” Chỉ là, hắn không nói cho bà nội biết, vị quý nhân tiểu thư thiện lương trong miệng bà nội, bí mật hưởng hân đòi thù lao đáng sợ.

“Vô Nộ, vị tiểu thư kia thật là xinh đẹp, thanh âm cũng dịu dàng dễ nghe, hơn nữa lòng dạ lại tốt, a, thật hi vọng cô ấy là cháu dâu của bà!”

Tôn Vô Nộ thiếu chút nữa té nhào.

Bà nội, tất cả đều là gạt người, vị tiểu thư kia tuyệt không dịu dàng! Muốn anh kết hôn với loại phụ nữ kia, anh thà cô độc cả đời!

Tôn Vô Nộ không dám đả kích bà nội, một bộ khó chịu chịu đựng, vẻ mặt tối tăm.

Về mặt hấn khiến Bà nội Tôn trợn mắt. “Vô Nộ, sắc mặt cháu như thế là có ý gì hả? Bà có bức hôn cháu đâu, chỉ là nói tâm nguyện của lão nhân gia một chút thôi mà, không được à?”

“không phải ạ.” Anh hít sâu một hơi, đem người phụ nữ khiến người ta chán ghét kia quét ra khỏi đầu.

Loại người như anh sinh ra đã có mệnh gánh vác sự nghiệp của gia tộc, hình thức giáo dục đã dưỡng thành phong cách trầm ổn, hiểu thấu, tự tôn và tài trí hơn người, không thể chấp nhận có người dám uy hiếp, hơn nữa, kẻ uy hiếp lại là một người phụ nữ bé nhỏ.

Đương nhiên, anh là người ân oán rõ ràng, ân tình nên trả anh nhất định sẽ trả.

“Cháu a, luôn không thích cười giống ông nội cháu.” Bà nội Tôn quả nhẹ. “Lúc cháu vừa sinh ra, lần đầu tiên bà nhìn thấy gương mặt cháu, trời ạ, mặt mày, lỗ mũi, miệng, không chỗ nào không giống cái mặt thối của ông nội cháu, phản ứng đầu tiên của bà chính là muốn giúp cháu đặt một cái tên bình tâm tĩnh khí, Vô Nộ, Tôn Vô Nộ! Mỗi khi cháu muốn tức giận thì trước hết phải nghĩ đến tên của cháu.”

“Vâng.” Đôi mắt màu hổ phách vô lực hạ xuống. Lấy cái tên này căn bản chính là giấu đầu hở đuôi, mỗi khi có người nghe thấy tên anh, nhận định đầu tiên là tính khí của anh không tốt.

Bà nội Tôn nói bóng nói gió, nghĩ muốn moi ra xem gần đây cháu nội bà có bạn gái chưa, không cho hẳn kết giao với loại phụ nữ chỉ làm bạn trên giường không nói chuyện tình cảm, hoặc là phụ nữ tham tiền.

trên thương trường là mãnh hổ lãnh khốc, nhưng lúc bà làm như vô tình nhắc đến đề tài này, anh lại tìm mọi cách né tránh. Thừa dịp thầy thuốc vào kiểm tra, anh hỏi thăm rất nhiều về tình hình sức khỏe, và phương pháp dưỡng sinh, khiến bà nội Tôn cảm thấy cháu nội rất thân thiết.

đi theo y tá trưởng, ngoại trừ y tá, còn có một bác sĩ trẻ tuổi Đỗ Thăng Bình. Khi Tôn Vô Nộ nói chuyện với y tá trưởng thì hẳn làm bộ như đang nghiêm túc nghe, nhưng thật ra ánh mắt lại y hệt tia X quang muốn xuyên qua Tôn Vô Nộ.

Người đàn ông này vóc người đĩnh đạc, ngũ quan đoan chính, ưu nhã, mày kiếm, mắt hổ, sống mũi thẳng, nhưng quanh thân tản mát ra hơi thở sắc bén, lãnh khốc, tuyệt không giống như “Vô nộ”. một khi cấp dưới của hắn không hoàn thành nhiệm vụ, nhất định sẽ rất thảm.

Chỉ là, người này làm cháu trai lại rất hiếu thuận với bà nội, trong bệnh viện quả thật hiếm thấy, hẳn là một người đàn ông tốt!

Tôn Vô Nộ không phải không nhận thấy ánh mắt sắc bén của bác sĩ Đỗ, nhưng hắn đã quá quen bị người ta nhìn, mặc kệ là loại ánh mắt nào, hắn cũng không thêm để ý.

Sau khi các bác sĩ đi khỏi, y tá ở lại giúp bà Tôn truyền nước biển. Tôn Vô Nộ đứng bên giường bệnh nhìn chằm chằm, hôm nay phải thay kim tiêm mới, do vậy phải tiêm lần nữa, hắn sợ mấy cô y tá ngu dốt không tìm được đúng mạch máu, hại người bệnh cứ bị châm rồi lại châm.

May mắn hôm nay tiêm một lần đã thành công, Tôn Vô Nộ âm thầm thở dài một hơi.

“Vô Nộ, nơi này có người chăm sóc bà rồi, cháu về nghỉ ngơi đi.” Bà nội Tôn chỉ thương cháu nội duy nhất này.

“Hôm nay cháu cũng không có việc gì, cháu muốn ở lại đây.”

“Nếu không có việc thì cháu mang máy tính đến làm gì?”

“Chờ bà nội ngủ trưa, giết thời gian.”

“Cái đứa nhỏ này, rõ là...”

Trong lúc hai bà cháu không ai nhường ai, bà Đỗ, bạn của bà nội Tôn, mang theo cháu nội đến thăm bệnh. Vị lão phu nhân thanh tao này, Tôn Vô Nộ từng gặp mặt vài lần, cho nên hiện tại không cảm thấy ngoài ý muốn. Điều làm anh kinh ngạc chính là bà Đỗ mang theo một vị tiểu thư, nhìn cô, anh nhận ra anh từng gặp qua khuôn mặt trái xoan xinh đẹp này.

“Tôn phu nhân, bà không sao chứ? Lúc Cao phu nhân nói cho tôi biết, tôi thật sự bị dọa sợ.” bà Đỗ lôi kéo tay không cầm kim tiêm của bạn già, an ủi vỗ. “Từ trước đến nay bà điều dưỡng tốt mới có thể gặp dữ hóa lành, rất nhanh sẽ khỏe lại. Tôi cũng không biết bệnh hen suyễn của bà không thể ăn được cái gì, cho nên mang theo cháu nội tôi cùng đi, may nhờ nó nhắc nhở, nếu không thiếu chút nữa tôi đã mua hoa mang tới.”

Có rất nhiều nguyên nhân làm bệnh hen suyễn phát tác, có nguyên nhân bên trong cũng có nguyên nhân bên ngoài tác động, tỷ như phấn hoa, bụi, dị ứng hoặc cảm mạo đều liên quan đến đường hô hấp.

Bà Tôn cười cảm ơn bạn già, đôi mắt sáng ngời không ngừng quan sát mỹ nữ trẻ tuổi.

Bà Đỗ thấy vậy lại làm như dâng hiến vật quý, ánh mắt lóe lên tia hài lòng. “Tĩnh nhi mặc dù là cháu ngoại tôi, nhưng tôi thương nó còn hơn thương cháu nội, từ nhỏ đã dạn dày hiểu chuyện, tối hôm qua tôi mới nhắc qua với nó, nó lập tức đồng ý cùng tôi đến thăm bà.”

“Bà Tôn, cháu là Doãn Tĩnh Thủy.” Khóe môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng cười một tiếng lại xinh đẹp động lòng người.

“Hảo hảo hảo.” Bà nội Tôn đối với cô quả thật yêu thích không rời mắt. “Cháu... gọi là Tĩnh Thủy? Nếu như bà không nhìn lầm, cháu chính là quý nhân tiểu thư đã cứu bà một mạng.”

Tôn Vô Nộ tròn tròn mắt. Vị tiểu thư này là ân nhân cứu mạng của bà nội?!

Doãn Tịnh Thủy nâng đôi mắt sáng, thản nhiên nhìn bà Tôn, bưng tỉnh nở nụ cười: “Bà Tôn, bà là vị lão nhân đột nhiên không thoải mái ở cửa hàng bách hóa? thật xin lỗi, bởi vì cháu có việc gấp, cho nên vừa đưa bà tới bệnh viện đã lập tức rời đi, sau lại hỏi thăm chị họ, chị ấy nói người nhà bà đã tới bệnh viện, cháu liền yên tâm.”

“Đâu có, đâu có, là bà gây thêm phiền toái cho cháu.” Bà Tôn cảm động. “Nếu như lúc đó không phải cháu kịp thời đưa thuốc cho bà, bà thiếu chút nữa đã không thở được một hơi, Tịnh Thủy tiểu thư là ân nhân cứu mạng của bà a!”

“Cháu chỉ là vừa lúc đi qua, một cái nhắc tay mà thôi. Người cứu bà phải là thầy thuốc mới đúng!”

“không không không. Nếu như không thở được, đưa tới bệnh viện cũng vô dụng.” Bà nội Tôn kéo tay Tịnh Thủy, càng nhìn lại càng thích. “Bà có thể gọi cháu là Tịnh Thủy không? Bà nhất định sẽ cảm tạ cháu thật tốt, quý nhân tiểu thư.”

“Bà Tôn không cần khách khí, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, bà không cần cảm ơn cháu đâu.”

“Cháu còn đi theo xe cứu thương đưa bà đến bệnh viện.... chị họ cháu đi cùng cháu? Ta không có ấn tượng.”

“Chị họ của cháu lái xe theo sau, bởi vì trong nhà có việc, cháu phải trở về nên nhờ chị ấy ở lại phòng cấp cứu chờ người nhà của bà đến.” Tịnh Thủy nói khẽ, kiên nhẫn ngồi nói chuyện với bà Tôn.

“Cháu thật sự rất tử mĩ lại thân mật.” Bà Tôn cảm động, trong lòng vô cùng ấm áp, quay sang nói với bà Đỗ: “Đỗ phu nhân, bà thật có phúc, có đứa cháu gái dịu dàng, khéo léo ở bên cạnh.”

Bà Đỗ khiêm tốn đôi câu. “Bà cũng rất có phúc mà, có cháu trai hiếu thuận như thế này thật hiếm thấy.” Trình độ chơi bài của bà không tốt lắm, một lần ra ngoài chơi bài với người bạn lâu năm, thuận đường ra cửa, tự nhiên cũng biết tình hình nhà bà Tôn, trong nhà trừ người giúp việc, chỉ có hai bà cháu.

Bà Tôn nhìn xa trông rộng, nói với cháu trai: “Vô Nộ, bà nội muốn nói chuyện phiếm với Đỗ phu nhân, cháu thay bà chiêu đãi Tịnh Thủy tiểu thư, hai đứa xuống quán cà phê dưới lầu ngồi một lúc được không?” Bà vì cháu trai chế tạo cơ hội.

“không cần ...” Tịnh Thủy vội nhả nhận từ chối.

Tôn Vô Nộ vượt lên trước, đón lấy lời cô, đôi mắt nhuệ khí bức

người. “Doãn tiểu thư, vô cùng cảm ơn cô kịp thời nhắc tay giúp đỡ bà nội tôi, để tôi mời cô uống ly trà!”

Toàn thân người đàn ông này không có một tia hơi thở hòa ái, dễ gần, Tịnh Thủy muốn cự tuyệt theo trực giác, đưa ánh mắt cầu cứu bà ngoại cô.

“không vấn đề gì... Tịnh nhi, cháu cứ uống cà phê xong rồi tới đón bà cũng được.” Bà Đỗ dường như có chung ý tưởng với bà Tôn, cảm thấy người đàn ông hiếu thuận không phải là người xấu.

Tịnh Thủy không thể làm gì khác hơn là đi cùng Tôn Vô Nộ ra khỏi phòng, đúng lúc đi qua bàn hộ lý

Tịnh Nhi?!” Đỗ Thăng Bình lúc này đã cởi áo blouse ra, lên tiếng gọi bọn họ.

“Anh Thăng Bình!” Tịnh Thủy vui vẻ chào Đỗ Thăng Bình. “Anh mới tan ca sao? Tối hôm qua anh lại phải trực ca à? thật vất vả.”

“Sao em lại đến đây? Còn đứng cùng với Tôn tiên sinh?”

“Bà Tôn bị bệnh, em theo bà ngoại tới thăm, kết quả hai vị lão nhân gia muốn nói chuyện phiếm liền đuổi bọn em đi uống cà phê.” Doãn Tịnh Thủy cười ngọt ngào: “Anh có muốn đi cùng không? Anh đã ăn điểm tâm chưa?”

“Ăn rồi.” Đỗ Thăng Bình đáp lại cô bằng nụ cười ấm áp. “Nếu bà nội tới, để anh đi chào bà, sau đó phải về nhà ngủ bù, cà phê thì không cần.”

“Nếu anh mệt mỏi quá thì đừng tự mình lái xe. Bảo tài xế Lâm đưa anh về.”

“Em không cần lo lắng đâu.” Đỗ Thăng Bình xoa đầu cô, gật đầu với Tôn Vô Nộ. “Tịnh Nhi xác định phương hướng không tốt lắm, đừng để em ấy lạc đường.”

Xác định phương hướng không tốt lắm thì liên quan gì đến tôi? Tôn Vô Nộ cảm thấy quái lạ nhưng vẫn trả lời, “Được.”

Đỗ Thăng Bình nghe được lời đảm bảo của anh rồi mới xoay người đi về hướng phòng bệnh.

Tôn Vô Nộ cùng Doãn Tịnh Thủy đi thang máy đến tầng một. Sau khi ra khỏi thang máy, Tôn Vô Nộ đi về bên trái, Tịnh Thủy lại đi về bên phải.

“Doãn tiểu thư, quán cà phê ở bên này.” thật may là anh kịp thời phát hiện ra cô không đi theo, đồng thời cũng hiểu rõ vì sao Đỗ Thăng Bình phải đặc biệt nhắc nhở anh như vậy.

“thật xin lỗi, bệnh viện lớn quá.” Mặt cô đỏ bừng, cảm thấy thật mất mặt.

“không sao, người không thường tới đây khó tránh khỏi mơ hồ.” Anh không biết mình nên làm gì để an ủi cô? Thôi, dựa vào cô là ân nhân cứu mạng của bà nội, chuyện gì hần cũng có thể bao dung.

Trong quán cà phê, một người gọi cà phê đen, một người gọi Latte nóng.

“Cám ơn cô lần nữa vì đã cứu bà nội tôi.” Giọng nói nam tính chân thành mà hữu lực, đôi mắt nhìn cô đầy cảm kích.

“Được rồi, tôi chấp nhận lời cảm ơn của anh, nhưng lần sau đừng nhắc lại chuyện này nữa, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, coi như duyên phận nho nhỏ giữa tôi và bà Tôn đi!” Tịnh Thủy thần nhiên đáp, ánh mắt trong suốt như nước.

Nội tâm áy náy của Tôn Vô Nộ vừa động, liền bưng chén cà phê che giấu suy nghĩ sâu xa của mình.

Phụ nữ xinh đẹp anh đã thấy qua rất nhiều, vị Doãn tiểu thư đoan trang trời sinh này cũng không phải là cô gái đẹp nhất anh từng gặp, nhưng loại khí chất đại gia khuê tú, phong thái vô cùng hiếm trong cô khiến tâm anh nhộn nhạo.

Phong thái chỉnh tề duyên dáng, hơi lười biếng lại mang vẻ nhã nhặn, lịch sự hợp với dáng người như hoa như ngọc, chỉ có gia đình phú quý mới tạo ra được đóa hoa lan cực phẩm thế này! Ừm, Tôn Vô Nộ càng thấy hứng thú với cô hơn.

cô có thể khiến người khác rung động một cách dễ dàng, dù là anh hay bà nội anh.

Ân nhân cứu mạng chân chính thì ân không cần báo đáp, ân nhân cứu mạng giả lại hướng anh yêu cầu thù lao không hợp lý. Là số mệnh sao? Để hôm nay anh gặp được Doãn Tịnh Thủy.

Khóe môi anh khẽ nhếch, không rõ giờ phút này tâm tình không còn đa nghi mang tư vị gì.

Trở lại phòng bệnh, tiễn khách xong xuôi.

Bà nội Tôn ngược lại không vui vẻ như lúc trước, thở dài nói: “Bà rất thích vị Tịnh Thủy tiểu thư kia, đặc biệt hỏi thăm Đỗ phu nhân xem cô bé đã có bạn trai chưa, kết quả, aiz... cô bé kia đã có một vị thanh mai trúc mã, hơn nữa còn môn đăng hộ đối, người nhà họ cũng rất vừa ý Tịnh Thủy. nói đi nói lại, làm sao có thể không vừa ý a? Đến bà còn rất vừa ý nữa là!”

Mắt Tôn Vô Nộ lóe lên ánh sáng. “Bà nội, chuyện tương lai rất khó nói.”

“Thế nào, cháu muốn hoành đao đoạt ái?”

“Cháu làm sao có đẳng cấp để làm chuyện như vậy.”

“Vậy cháu muốn...”

“Bà tin tưởng cháu không? Bà nói.”

“Bà đương nhiên tin tưởng cháu nội bảo bối của bà rồi.”

“Chỉ cần bà yên lặng theo dõi diễn biến là được, chậm nhất là sau một năm, Doãn Tịnh Thủy sẽ trở thành vợ cháu, cháu dâu của bà.”

“Vô Nộ, không thể dùng mọi thủ đoạn để đoạt lấy tình yêu a.”

“Người dùng mọi thủ đoạn không phải là cháu, mà là người khác.”

“Cái gì?” Bà nội Tôn mờ mịt không hiểu.

Tôn Vô Nộ chỉ cười không nói, anh bắt đầu cảm thấy giao ước với “ân nhân cứu mạng” sẽ là một chuyện rất thú vị.

Đương nhiên, anh chỉ cần Doãn Tịnh Thủy.

2. Chương 2

Mỗi khi Tịnh Thủy hẹn đi trung tâm thể dục hoặc thẩm mỹ viện, Cốc Dạ Lam luôn cố gắng hết sức gạt công việc sang một bên, để bản thân được hưởng thụ chút tư vị được người khác phục vụ.

Cốc Dạ Lam vừa hiểu thắng, vừa cho rằng mình ưu tú hơn, kiệt xuất hơn Doãn Tịnh Thủy, vì vậy cô có tư cách có được tất cả những gì tốt nhất. Những thứ này mặc dù rất tốn kém nhưng cô tin tưởng, chỉ có duy trì vẻ bề ngoài của chính mình ở trạng thái hoàn mỹ nhất, mới có cơ hội đè bẹp Doãn Tịnh Thủy, gả vào Thẩm gia.

Hôm nay bọn họ cùng đi tới một hội quán thẩm mỹ kết hợp tập thể hình vừa mới khai trương. Ở đây có bể bơi chất lượng cao, hơn nữa còn sắp đặt nhiều gian hàng buôn bán kinh doanh, không có quá nhiều người, Doãn Tịnh Thủy nhắc Cốc Dạ Lam nhất định phải tới thử một chút, vận động là phương pháp tốt để giữ vóc dáng.

Sau khi đổi bộ đồ bơi, Tịnh Thủy cởi dây chuyền, hoa tai cùng đồng hồ xuống, Cốc Dạ Lam nhìn thấy, vô tâm hỏi: “Chiếc đồng hồ đeo tay này mình chưa từng thấy qua, cậu mới mua à?”

“Là Thẩm Uyên tặng, nói là muốn tạ lỗi.” Tịnh Thủy cười khẽ, đem đồng hồ khảm kim cương bên ngoài bỏ vào túi.

“Tạ lỗi?” Tâm Cốc Dạ Lam nhói đau.

“Anh ấy không có thời gian cùng mình đến rạp chiếu phim, bộ phim kia hạ rạp rồi.”

“Làm ơn đi, là do cậu bị đau bụng không thể xem hết mà!”

“Nhưng anh ấy đã nói sẽ đưa mình đi xem lại, không làm được đương nhiên phải tạ lỗi rồi.” Doãn Tịnh Thủy đã quen được chiều chuộng, thỉnh thoảng cũng sẽ ngang ngược.

“Là cậu kiên quyết muốn hấn đi cùng.”

“không phải. Mình bảo anh ấy mời mình đi ăn món Pháp là được rồi, anh ấy nói được, sau đó mang theo một bó hoa tươi và quà tặng đến nhà đón mình, quà tặng chính là chiếc đồng hồ đeo tay này, mình đeo lên luôn, anh ấy rất vui a!”

Tịnh Thủy cười đến xuân phong đắc ý, xoay người bỏ túi da vào ngăn gửi đồ, khóa lại, sau đó đeo chìa khóa vào cổ tay.

Cốc Dạ Lam cũng làm theo, nhưng nội tâm ngũ vị tạp trần, thật muốn xóa đi má lúm đồng tiền hạnh phúc trên gương mặt Tịnh Thủy!

Nếu không phải cô che giấu tình cảm của cô với Thẩm Uyên rất tốt, cô cơ hồ hoài nghi Tịnh Thủy cố ý khoe khoang với cô.

Nếu như Thẩm Uyên đối xử với cô bằng một phần mười Tịnh Thủy, cô nhất định sẽ vui mừng phát khóc.

Tại sao cô khấn cầu nhưng không thể có được hạnh phúc, mà Tịnh Thủy luôn dễ dàng lấy được?

Từ khi cô còn nhỏ, mẹ cô Đỗ Thiển Ngâm cũng nuôi dạy cô giống như Tịnh Thủy, Tịnh Thủy được học cái gì, cô cũng được học, Tịnh Thủy học ở trường tư thục, cô cũng có thể. Cốc Dạ Lam đương nhiên hiểu, hoàn cảnh nhà cô so với nhà Tịnh Thủy cách nhau một trời một vực, nhưng Đỗ Thiển Ngâm là người phụ nữ hiếu thắng, lại chỉ sinh được một cô con gái. Bà thường nói với Cốc Dạ Lam, ba tháng tiền lương của bà đều đầu tư cho cô còn chưa đủ, nếu như cô không thể thành người, cũng đừng oán giận ba mẹ.

Cốc Dạ Lam đương nhiên muốn thành công hơn người, huống chi từ trước đến giờ luôn được đánh giá là tài trí hơn người. Còn Doãn Tịnh Thủy, nói một cách thẳng thừng, cũng chỉ là một người không ôm chí lớn, thiên kim tiểu thư chỉ biết tiêu tiền!

thật ra, khi còn bé, Cốc Dạ Lam cũng không thích ở cùng một chỗ với Doãn Tịnh Thủy, quần áo mặc cũng khó tránh khỏi không cao quý bằng, cô ghét loại cảm giác này. Mãi đến khi Thẩm Uyên xuất hiện, mà Thẩm gia và Doãn gia lại là thế giao, Thẩm Uyên vừa gặp đã thích Doãn Tịnh Thủy, thường xuyên xuất hiện bên cạnh Tịnh Thủy, thế nên Cốc Dạ Lam cũng dần dần thích ở chung một chỗ với Doãn Tịnh Thủy, như thế cô mới có thể thường xuyên gặp Thẩm Uyên.

Vậy mà, cho dù cô đã bao lần tự bảo với mình rằng chuyện này là không thể, cho dù cô có phí tâm giấu kín ham muốn say đắm thế nào, thì cũng không thể lừa bản thân mình, mỗi lần thấy Thẩm Uyên, là thêm một lần trái tim cô trầm luân.

Đôi mắt đen động lòng người, khiến người khác nín thở của Thẩm Uyên, không ngừng xuất hiện trong tâm tư cô. Hơn nữa Thẩm Uyên cũng không bài xích cô, như thể cô xuất hiện bên cạnh hắn là một chuyện đương nhiên, huống chi, bọn họ vẫn thường giữ liên lạc, Cốc Dạ Lam tin tưởng, cô còn có hi vọng đoạt lấy hắn.

Tâm cô cứ lặn qua, lặn lại như vậy, tâm tình không yên, lúc quang đãng, lúc mưa dầm, tâm tư dễ phòng khiến cô chịu không ít dày vò. Hơn nữa, cứ một lần lại một lần nhìn thấy quà tặng của Thẩm Uyên đưa cho Tịnh Thủy, nghe thấy Thẩm Uyên đưa cô đến nhà hàng nào ăn cơm.... Càng nghĩ cô càng muốn hét to cho Doãn Tịnh Thủy biết, cô cũng có tư cách yêu Thẩm Uyên.

Sau khi Tịnh Thủy bơi được 500 mét, liền lên bờ nghỉ ngơi một chút. Cốc Dạ Lam lại chỉ bơi 300 mét.

“Dạ Lam, hôm nay cậu luôn không yên lòng, có tâm sự gì sao?” Bổ sung dưỡng khí, da thịt sau khi vận động căng mịn, tỏa sáng, rất nhiều khách nam nhìn không được không ngừng quan sát cô.

“không có gì. Mình vừa mới xong việc liền chạy tới đây, thể lực dĩ nhiên không tốt bằng cậu.” Đôi khi, Cốc Dạ Lam cũng tự giận mình tự chuốc lấy khổ, cũng không phải không có đàn ông theo đuổi cô, tội gì phải đơn phương yêu mến một cọng cỏ?

“Đừng đùa, người đi làm thể lực rất tốt, dĩ cũng nói cậu còn vượt xa dì lúc còn trẻ, còn biết mưu tính, sắp muốn cướp đi chức vị của dì rồi.” Tịnh Thủy trêu cô.

“Mẹ mình chỉ có một đứa con để khoe khoang, cậu tưởng là thật chắc?” Cốc Dạ Lam nhìn gương mặt trong sáng còn đầm nước càng thêm vẻ thanh lệ, trắng nõn lại sáng bóng, không giống cô đi ra ngoài còn phải liều chết chống nắng, dù trắng cũng không tránh khỏi có nhiều điểm hồng trên mặt, thật may nhan sắc tuổi trẻ giúp cô che giấu rất tốt.

“Thẩm Uyên nói cậu là nhân tài mới, tiền thưởng hàng năm tăng vù vù.” Tịnh Thủy cười khích lệ cô, biết cô là cường nữ điển hình, tự thấy mình không bằng.

Công ty bảo hiểm Chính Thái dưới cờ Thẩm gia là công ty bảo hiểm lớn nhất nhì, Đỗ Thiển Ngâm là quản lý nhân sự, đại đa số khách hàng là giai cấp trung lưu, khi bắt đầu sự nghiệp bảo hiểm cũng xuống tay từ bạn bè người thân, sau đó ra tay với người thân của người thân, chỉ cần giữ khuôn phép, miệng đủ ngọt, quan tâm khách hàng, người thân cũng sẽ nể tình giúp đỡ. Khi Cốc Dạ Lam học đại học năm nhất, liền đi theo mẹ chào hỏi khách hàng, cô sớm hạ quyết tâm, một ngày nào đó sẽ làm việc bên cạnh Thẩm Uyên.

“Thẩm Uyên nhắc đến mình?” cô mừng rỡ.

“Ừ.” Tịnh Thủy thần bí nháy mắt mấy cái, đôi môi anh đào cười mập mờ. “Thẩm Uyên nói nữ sinh như cậu quá nghiêm túc, muốn giới thiệu cho cậu một người bạn tốt của anh ấy.”

“Cái gì?”

“Rất vui đúng không? Dạ Lam, Thẩm Uyên nói cậu không thích hợp làm

bà chủ hay thiếu phu nhân nhân nhã, bạn anh ấy trước mắt vẫn đang gây dựng sự nghiệp, cũng giống như cậu, rất có mưu tính...”

“Chớ nói đùa!” Ngoại trừ đau lòng, Cốc Dạ Lam còn rất tức giận. “Dựa vào cái gì nói tôi không thích hợp làm thiếu phu nhân nhân nhã? Tôi trời sinh mệnh hèn hạ, cả đời phải liêu minh làm việc đến chết? Nếu như năm đó mẹ tôi ngoan ngoãn gả cho kẻ có tiền, tôi với cậu đều sẽ là thiên kim tiểu thư tốt số, không phải tự mình ra ngoài kiếm tiền, cũng sẽ có nhiều thiếu gia theo đuổi tôi!”

Lửa giận bùng phát của cô khiến Tịnh Thủy sợ hãi.

“Thẩm Uyên chỉ là khen ngợi năng lực công tác của cậu thôi, cần gì phải tức giận như thế? Thôi, coi như mình lỡ lời.” cô cũng không cảm thấy bị ức hiếp gì, đứng dậy xuống nước bơi lội, không chú ý để tuột dây chìa khóa trên ghế.

Cốc Dạ Lam thấy lại làm bộ như không thấy, đi tới một khúc quanh gọi điện thoại cho Tôn Vô Nộ.

“Tôn tiên sinh, anh nói mà không giữ lời sao?” cô cực kì tức giận hướng điện thoại di động hỏi.

“cô là ai?” Tôn Vô Nộ đang bận rộn, không khỏi nghi hoặc nhìn số điện thoại xa lạ.

“Tôi là ân nhân cứu mạng của bà nội anh, Cốc Dạ Lam!” Giọng điệu của hắn làm cô càng tức giận hơn, người đàn ông này quả nhiên là muốn qua cầu rút ván.

“À, ra là cô, có chuyện gì không?”

“Anh còn hỏi tôi có chuyện gì? Tôn tiên sinh, anh là quý nhân hay quên? rõ ràng anh đã đồng ý sẽ nghĩ biện pháp theo đuổi đối tượng kết hôn của bạn trai tôi, Doãn Tịnh Thủy, để tôi và bạn trai thuận lợi kết hôn.”

“Bạn trai cô? cô xác định Thẩm Uyên là bạn trai thanh mai trúc mã của cô?” Tôn Vô Nộ ở đầu dây bên kia cười lạnh. Anh không phải là kẻ lỗ mãng, đã sớm phái người điều tra rõ ràng toàn bộ mối quan hệ sâu xa giữa Doãn gia, Thẩm gia, Cốc gia và Đỗ gia.

“Dĩ nhiên.” Cốc Dạ Lam cắn chặt không nhả. “Anh đường đường là một đại lão bản, nghĩ muốn lật lọng sao?” thật ra, cô căn bản không rõ Tôn Vô Nộ làm giàu từ ngành gì, nhưng nhìn qua chắc chắn không phải hạng người xuất thân nhai nhép tép riu.

“không phải tôi muốn lật lọng, mà là có một cô y tá nói cho tôi biết, đáng đáp vị tiểu thư đi theo xe cứu thương đưa bà tôi đến bệnh viện không giống cô.” Tôn Vô Nộ không muốn ngả bài, nói thẳng ra tên Doãn Tịnh Thủy, mà muốn cho Cốc Dạ Lam một cơ hội.

Cốc Dạ Lam nghe vậy, tâm lộ bộp ba cái, nhưng đã đâm lao đành phải theo lao. “Tôn tiên sinh, anh quá hèn hạ, vì không muốn thực hiện ước định báo ân, cư nhiên muốn dùng một nét bút xóa đi ân tình của tôi với bà nội anh! thật muốn để cho cấp dưới của anh nhận ra bộ mặt vong ân phụ nghĩa của ông chủ bọn họ.”

cô tự tin mình hiểu rõ Doãn Tịnh Thủy, cho dù qua một đoạn thời gian, Tôn Vô Nộ thật sự mang Doãn Tịnh Thủy về gặp bà nội hắn, cô tin với trí nhớ của Doãn Tịnh Thủy, cô ta sẽ không nhận ra từng gặp mặt bà nội Tôn một lần.

Chỉ là, cô vạn vạn không ngờ tới, bạn già mà bà ngoại muốn Doãn Tịnh Thủy cùng đến thăm lại là bà Tôn.

“nói như thế, Cốc Dạ Lam tiểu thư khẳng khẳng cô là người đưa bà nội tôi đến bệnh viện?”

“Đây là sự thật.”

“Vậy tôi phải nhắc nhở cô một chút, tôi rất ghét kẻ nào dám lừa gạt tôi! Người lừa tôi, tốt nhất đừng để tôi tìm được nhược điểm, nếu không tôi sẽ bắt kẻ đó phải trả giá đắt.” Tôn Vô Nộ cảnh cáo lần hai, cho cô cơ hội cuối cùng.

“Nếu như Tôn tiên sinh không muốn báo ân, vậy thì trực tiếp nhận lỗi với tôi đi!”

“không, tôi sẽ đối xử với “ân nhân cứu mạng” thật tốt.” Trong đầu Tôn Vô Nộ hiện lên bóng hình xinh đẹp của Doãn Tịnh Thủy.

Thế này cũng không sai biệt lắm. Cốc Dạ Lam âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy anh mau hành động đi.”

“Hai tháng nay, tôi đi công tác, lịch trình đã được định sẵn, căn bản không thể phân thân. Cốc Dạ Lam tiểu thư, tôi sẽ thực hiện ước định. Chỉ là cô phải kiên nhẫn chờ một chút, chờ tôi đi công tác trở về sẽ chuyên tâm theo đuổi Doãn Tịnh Thủy tiểu thư, phần thắng cũng không nhỏ, hiện tại không phải thời điểm thích hợp để ra tay, sẽ uống phí công phu.”

“Còn phải đợi một, hai tháng sao?” Cốc Dạ Lam không tự chủ cắn móng tay.

“Các cô mới tốt nghiệp đại học không đến một năm, trong vòng hai, ba năm không thể nào kết hôn được? Huống chi, có kết hôn hay không, mấu chốt cũng không hoàn toàn nằm ở Doãn Tịnh Thủy tiểu thư, mà là Thẩm Uyên có cầu hôn cô hay không? Cho nên trong hai tháng này cô nên chuyên tâm tóm lấy trái tim “bạn trai cô”, không phải sao?”

Cuối cùng Cốc Dạ Lam cũng có chút chột dạ, không dám gây sự quá đáng nữa.

“Cứ như vậy đi! Chỉ mong anh nói được làm được.”

Tôn Vô Nộ cười lạnh. “Tôi cũng rất mong đợi sớm được nghe tin vui của cô và Thẩm Uyên.” Tôn Vô Nộ nói xong liền cúp điện thoại, anh còn có một cuộc hẹn, sắp không kịp giờ rồi.

Cốc Dạ Lam nhìn điện thoại di động chằm chằm, tên đàn ông xấu xa này thật không có phong độ.

Nhưng mà, những gì Tôn Vô Nộ nói cũng không hoàn toàn không có lý, chuyện trọng yếu nhất bây giờ là Thẩm Uyên có yêu cô hay không, mà Thẩm Uyên thậm chí còn không biết cô yêu hắn! thay vì ở chỗ này giờ chân, không bằng tìm cơ hội tỏ tình.

Khi cô trở lại cạnh bể bơi, Tịnh Thủy đang cầm khăn lông lau người, đồng thời phát hiện cổ tay trống không, chìa khóa tủ đồ không thấy nữa.

“Dạ Lam, cậu có thấy chìa khóa của mình đâu không?”

“không phải cậu đặt trên ghế sao?”

“Sao cậu không nói sớm? Nhất định là làm rơi rồi.”

Tìm trên ghế, dưới gầm ghế cũng không thấy, Doãn Tịnh Thủy vội vàng chạy đi tìm người quản lý tủ đồ xem xét, Cốc Dạ Lam cũng đuổi theo sau. Lúc tới nơi, thì thấy ổ khóa cắm trên lỗ khóa, tủ đồ chỉ khép lại, Tịnh Thủy vội vàng mở ra xem, bao da không mất, quần áo vẫn còn, nhưng bao da lại bị mở ra, chiếc đồng hồ kim cương nổi tiếng Thẩm Uyên tặng cô không thấy!

Sắc mặt Tịnh Thủy thay đổi, Cốc Dạ Lam cũng bị kinh hách lớn.

Tên trộm rất thông minh, đem cả cái bao da đi sẽ rất bắt mắt, chỉ lấy đi cái đồng hồ đeo tay, thể tích nhỏ, tùy tiện bỏ vào túi là có thể ghênh ngang rời đi.

Tịnh Thủy khổ sở rơi lệ, Cốc Dạ Lam đi tìm người quản lý, muốn xem lại băng ghi hình của camera giám sát để tìm ra tên trộm, vị quản lý kia lại nói hai ngày nữa mới lắp đặt camera, hơn nữa còn nhấn mạnh, ngoài cửa phòng gửi đồ có dán thông báo: phòng gửi đồ bao gồm cả tủ gửi đồ và khu vực xung quanh chưa lắp camera giám sát, chú ý không mang theo đồ vật quý giá tới trung tâm thể dục.

Tịnh Thủy gọi điện thoại cho Thẩm Uyên vừa khóc vừa tường thuật lại chuyện vừa rồi, Thẩm Uyên nói sẽ tới ngay. Khi hắn tới nơi, Tịnh Thủy đã thay xong quần áo đang ngồi đợi, không có tâm tình trang điểm lại, khóc đến mức hai mắt đỏ hồng.

Thẩm Uyên đau lòng an ủi cô: “Đừng khóc, nếu như thật sự không tìm được, anh mua cái khác tặng em.”

Tịnh Thủy lắc đầu, ghen ngào: “không cần. Như vậy không giống nhau.”

Thẩm Uyên trừng mắt về phía Cốc Dạ Lam. “cô đi cùng Tịnh Thủy, tại sao lại để chuyện như vậy xảy ra?” Nhân viên giờ này vốn nên ở bên ngoài môi giới bảo hiểm, lại tới trung tâm thể dục bơi lội, cô ta nghĩ năng lực của mình giỏi lắm sao? Còn khiến Tịnh Thủy mất đồng hồ hần tặng, năm nay cô ta đừng mơ tưởng giành được giải thưởng Tài Năng Mới.

Cốc Dạ Lam muốn phản bác nhưng Thẩm Uyên căn bản không muốn nghe cô giải thích, ôm lấy bả vai Tịnh Thủy đi ra khỏi hội quán, sau đó lái xe đưa cô về nhà.

“Chuyện gì đây? Tức chết mất.” Ngồi vào trong xe, Cốc Dạ Lam càng nghĩ càng không cam lòng. cô đã làm sai cái gì, sao phải chịu loại oan ức này?

Qua chuyện này, cô hoàn toàn không còn chút cảm giác áy náy nào với việc yêu cầu Tôn Vô Nộ cướp Doãn Tịnh Thủy đi nữa.

Hai ngày nay, mẹ và bà nội Thẩm Uyên đều hẹn cô đến nhà uống trà chiều, Doãn Tịnh Thủy cũng không quên mang theo một hộp điểm tâm đến chào hỏi.

Tuy nhiên, gần đến buổi trà chiều hôm nay, trong lòng Doãn Tịnh Thủy dấy lên một hồi báo động.

thì ra là vì chuyện cô làm mất đồng hồ ở hội quán thẩm mỹ, nhận được điện thoại của cô, Thẩm Uyên lập tức chạy tới giúp cô xử lý, sau đó lại còn đưa cô về nhà, khiến trong mắt cô, hẳn là người đàn ông tốt hiếm có! Nhưng cô không biết, lúc đó Thẩm Uyên đang trong giờ làm việc, đi ra ngoài không xin phép, bỏ bê công việc. Buổi tối hôm đó, liền bị ba và ông nội mắng thối đầu, nghiêm nghị chỉ trích hẳn không nên vì bạn gái mà xem nhẹ công việc, hẳn không còn là học sinh nữa, trong tương lai sẽ phải tự mình quản lý công ty, phải làm tấm gương tốt cho nhân viên noi theo, ngay từ hôm nay hẳn phải hiểu, sau này công tác xếp thứ nhất, gia đình thứ hai...

Mẹ Thẩm và bà Thẩm bởi vì yêu quý Doãn Tịnh Thủy, nên chỉ uyển chuyển nhắc nhở, ngụ ý là sau này Tịnh Thủy không nên hẹn Thẩm Uyên ra ngoài trong giờ làm việc, ngày nghỉ Thẩm Uyên rảnh rỗi, tự nhiên sẽ hẹn hò với cô.

Từ khi còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành, Thẩm Uyên đã thể hiện hết tình yêu, sự dịu dàng, che chở của một người đàn ông với Doãn Tịnh Thủy, kể từ hôm nay, công việc là quan trọng nhất, chuyện công ty cũng như bên ngoài xã hội, người thừa kế như hẳn phải có trách nhiệm, không thể suốt ngày xoay quanh bạn gái như lúc trước, nếu không, ba Thẩm và ông nội sẽ chất vấn hẳn không có năng lực thừa kế công ty?

Tịnh Thủy cúi đầu nhận sai. “Dạ, cháu rất xin lỗi.” Nai con trong lòng nhảy loạn xạ, rợn cả tóc gáy. Ngoài lời thì ngọt ngào là thế, ý lại là cô bị động hưởng thụ sự yêu thương, che chở trong lòng bàn tay đã đủ lâu, chưa trưởng thành phải không? Sau này cô phải học tập mẹ Thẩm và bà nội Thẩm, hiểu rõ đạo lý, không nên đi cầu sự chăm sóc của người đàn ông, ngược lại phải nỗ lực giúp người đàn ông của mình công thành danh toại.

Tịnh Thủy ngoài miệng tuyệt đối không xung đột với trưởng bối, nhu thuận nghe hai người giảng đạo nghĩa, trong lòng lại sớm kêu SOS: Mẹ Thẩm và bà nội Thẩm hiểu rõ đạo lý, là bao gồm cả việc dễ dàng tha thứ cho chồng lảng nhãng ở bên ngoài sao? không cầu sự dịu dàng chăm sóc của đàn ông, để đàn ông đi dịu dàng chăm sóc với tiểu tam?

Hai vị phụ nhân nhà họ Thẩm hoàn toàn không biết tiếng lòng của Doãn Tịnh Thủy, ngược lại rất hài lòng với biểu hiện của cô, đại gia khuê tú dịu dàng, thanh tao, lịch sự, đúng là rất thích hợp mới gia phong, nề nếp của Thẩm gia, sau khi cưới sẽ rất dễ dạy dỗ.

Sau khi Tịnh Thủy về đến nhà, nội tâm hoảng loạn.

cô vẫn luôn tin tưởng, có một ngày sẽ gả cho Thẩm Uyên, mà các trưởng bối Thẩm gia cũng rất yêu quý cô, sau này cô chỉ cần duy trì loại hạnh phúc này là tốt rồi. Nhưng mà, thật ra không phải như vậy?

Đương nhiên cô hiểu, là phụ nữ phải gánh một số trách nhiệm và nghĩa vụ nhất định. Nhưng cô còn quá trẻ, cô không dám tưởng tượng, sau khi kết hôn, mình sẽ biến thành mẹ Thẩm thứ hai.

Chẳng lẽ, Thẩm Uyên tiếp tục dịu dàng, che chở cô, thì không thể trở thành người thừa kế xuất sắc sao? Tốn quá nhiều thời gian bên bạn gái, sẽ không có tiền đồ sao?

một Thẩm Uyên không còn muốn luôn bên cạnh cô như trước còn là Thẩm Uyên sao?

Tịnh Thủy lâm vào trầm tư.

cô nhớ lại ấn tượng mẹ Thẩm để lại trong lòng cô trong thời gian qua, sau khi mẹ Thẩm kết hôn, thời gian bà ở cùng bà Thẩm còn nhiều hơn ở bên chồng đi!

Nếu có một ngày cô gả cho Thẩm Uyên, chẳng lẽ cả đời phải ở trên nóc tòa đại trạch (nghĩa là tòa nhà lớn của gia đình danh giá) , buông lời nhỏ nhẹ sao? Cho dù biết chồng và thư ký quan hệ mập mờ, cho dù biết chồng nuôi nhân tình ở bên ngoài,... cũng nhắm mắt cho qua sao?

“A _____ thật là phiền ! thật là phiền!”

Tịnh Thủy ném con gấu bông trên giường xuống sàn nhà. Tức chết đi được, tại sao lại nói với cô những lời đó? Còn chưa bàn đến chuyện kết hôn mà, muốn ra oai phủ đầu với cô sao?

cô nhanh chóng gọi điện cho Thẩm Uyên, muốn hấn ra

gọi điện cho Thẩm Uyên, muốn hấn ra ngoài một chuyến, Thẩm Uyên quả nhiên lập bắp cự tuyệt. Ba Thẩm giao cho hấn một đồng công việc, đủ để hấn bận rộn một tháng.

“Được, em hiểu, anh chăm chỉ làm việc đi, thể hiện cho ba anh thấy.”

“Tịnh Thủy, chờ anh làm xong sẽ dẫn em đi chơi, chúng ta đi mua đồng hồ mới.”

“Được.” thật ra thì cái cô quan tâm không phải đồng hồ đeo tay, đồng hồ danh tiếng, cô không thiếu.

Để đi động xuống giường, bởi vì cô là Doãn Tịnh Thủy nho nhã, hiểu chuyện, nên sẽ không cãi lộn với bạn trai.

Trong đầu cô chất chứa một đồng ý tưởng, người khác nhìn cũng không thấy, bao gồm cả Thẩm Uyên.

Bỗng, chuông điện thoại vang, ba muốn cô đến công ty một chuyến.

Hai mươi phút sau Doãn Tịnh Thủy mặc quần lụa mỏng màu vàng kết hợp với áo váy xuân hè, thiết kế tinh xảo, hơi hở thẫn bí khiến người choáng váng, cổ tay quấn vài vòng dây chuyền kim loại màu trắng gạo, cầm theo bao da, bước vào cửa lớn tập đoàn Hoàng Ngọc, tuổi trẻ phơi phới, một thân thon dong tự tại.

cô là con gái bảo bối của Doãn Thánh Kiệt, tổng giám đốc một công ty chuyên về quảng cáo.

Doãn Thánh Kiệt nổi tiếng “Trọng nữ khinh nam”, hai đứa con trai sinh ra để giúp ông công tác, còn con gái là phúc tinh của ông. Khi ông còn trẻ, có một khoảng thời gian tình hình công ty vô cùng khó khăn, ông cơ hồ muốn buông tha miếng bánh kinh doanh mỹ phẩm. Đúng lúc đó, Doãn Tịnh Thủy ra đời, nhìn vợ càng ngày càng gầy yếu, ông nảy ra ý tưởng kết hợp chăm sóc sức khỏe vào khái niệm chăm sóc sắc đẹp, bao quát tất cả các khía cạnh liên quan đến chăm sóc sắc đẹp cho phụ nữ. Từ quầy hàng chuyên kinh doanh mỹ phẩm cao cấp, hội quán spa đến trung tâm thể hình, đều vận hành dưới trướng tập đoàn Hoàng Ngọc, bản đồ sự nghiệp ngày càng mở rộng. Sáu năm trước, xâm nhập thị trường Thượng Hải, hướng tới đối tượng là đại tiểu thư, thiếu phu nhân tầng lớp thượng lưu.

Doãn Thánh Kiệt nổi danh yêu vợ và con gái, chung thủy trong hôn nhân, danh tiếng vang xa, nhờ thể hình tượng tập đoàn cũng được nâng cao. hiện tại, ông càng thêm tin tưởng con gái ông là phúc tinh của Doãn gia.

Ông vẫn muốn mở quầy hàng trong trung tâm thương mại Thời Đại, không chỉ bán mỹ phẩm, mà tương tự salon, vừa trung tâm chăm sóc sắc đẹp, vừa buôn bán mỹ phẩm đồng thời trang điểm cho khách hàng, triển lãm phương pháp, kĩ thuật trang điểm.

Bởi vì cần diện tích lớn gấp hai, ba lần quầy hàng bình thường, tuy nhiên tới nay vẫn không nhận được câu trả lời thiện chí từ phía Thời Đại. Trung tâm thương mại Thời Đại trực thuộc tập đoàn Hí Đức, kể từ khi lão tổng tài qua đời hai năm trước, vị tổng tài trẻ tuổi kế nhiệm hết sức khiêm tốn, giới kinh doanh chỉ biết đó là cháu trai của lão tổng tài. Còn có người muốn xem kịch vui, chờ cổ phiếu tập đoàn Hí Đức rớt giá, nhưng chờ mãi đến hôm nay vẫn chưa được như ý nguyện.

Doãn Thánh Kiệt có nằm mơ cũng không nghĩ tới, tổng tài trẻ tuổi của tập đoàn Hỉ Đức, Tôn Vô Nộ lại đích thân đến gặp ông.

Doãn Tịnh Thủy vừa bước vào công ty, liền cảm thấy bầu không khí có chút khác thường, các nhân viên nữ xôn xao, cái gì mà siêu sao quốc tế đột nhiên hạ cố đến thăm trụ sở chính của tập đoàn? đi tới trước phòng làm việc của ba cô, lại thấy có hai người đàn ông mặc tây trang nghiêm túc đứng hai bên cửa, cô gật đầu chào họ, trong lòng lại buồn bực. một người thay cô mở cửa phòng làm việc, cô thản nhiên đi vào.

“Ba!” Thanh âm mềm mại cho dù là đối với ba cô hay bạn trai đều phát huy tác dụng.

“Tịnh nhi, con đến rồi!” Doãn Thánh Kiệt đang nghiêm túc, vừa nhìn thấy con gái, tâm dường như nở hoa.

Đôi mắt sáng trong suốt của Tịnh Thủy nhìn sang người đang ngồi bên cạnh ba cô. “Tôn tiên sinh!” Người đàn ông này sao lại tới tìm ba cô.

Tôn Vô Nộ khí định thần nhàn đáp lại: “Rất vinh hạnh. Tịnh Thủy tiểu thư còn nhớ rõ tôi.”

“Bà Tôn vẫn khỏe chứ?”

“Cảm ơn cô, bà nội tôi đã khỏe mạnh trở lại.”

“Vậy thì tốt quá, bà ngoại tôi vẫn còn băn khoăn không biết có nên tìm bà Tôn chơi bài không, bà còn nói bà Tôn chơi bài rất tốt.”

“Hoan nghênh cô đến nhà tôi chơi bất cứ lúc nào.” trên mặt Tôn Vô Nộ mặc dù không có vẻ mặt gì nhưng trong lòng lại vui vẻ. cô còn nhớ bà nội anh, quả nhiên anh không nhìn nhầm người, có thể tiến hành bước tiếp theo như kế hoạch rồi.

Doãn Thánh Kiệt cười nói: “Tịnh Nhi, sao ba không biết con quen Tôn tổng?”

“Tôn tổng? Con không biết a. Con chỉ mới gặp Tôn tiên sinh một lần, không rõ nghề nghiệp của hắn lắm.” Doãn Tịnh Thủy cũng không quá để ý chuyện này, phần lớn người nhà cô đều giàu có, trong đó tất nhiên không thể thiếu vài quản lý công ty.

Tôn Vô Nộ ngược lại tán thưởng cô, nói thật, anh đã chịu đựng đủ những cô gái hễ nghe đến anh là tổng tài, hai mắt liền tỏa sáng lấp lánh, họ có biết công việc của tổng tài có bao nhiêu cực khổ?

“Doãn tổng, nếu như Tịnh Thủy tiểu thư đã tới, vậy thì cùng nhau tới Thời Đại xem xét tình hình thực tế, xem gian hàng nào thì phù hợp với quý công ty.”

“Được.” Doãn Thánh Kiệt vô cùng mừng rỡ, ông khổ cầu một gian hàng mãi không thấy, vậy mà hôm nay Tôn Vô Nộ lại tự mình tới thương lượng, chuyện này phải tuyệt đối không để xảy ra sai sót. Mà đại hỷ sự lần này, là do Tịnh Thủy trùng hợp cứu bà Tôn một lần, Tôn Vô Nộ liền hào phóng thành toàn.

Cho nên mới nói, con gái ông thật sự là phúc tinh.

Sau khi ngồi vào trong xe hơi nhà mình, Doãn Thánh Kiệt lại ca ngợi con gái một phen.

“Ba, con có làm được gì đâu.” Tịnh thủy lắc đầu bật cười.

“Công ty Cao Kiềm nỗ lực một năm, cũng không nhận được câu trả lời như mong muốn từ Phương quản lý của trung tâm thương mại Thời Đại, chứ đừng nói đến chuyện gặp mặt Tôn tổng. Ba cũng đã chuẩn bị tâm ý nguội lạnh rồi, không ngờ vòng đi vòng lại, Tôn tổng lại đích thân đến gặp ba, quả thật là đứng giữa vui mừng.” Doãn Thánh Kiệt cười sang sảng, tâm tình cực kì tốt. “Chờ gian hàng khai trương, khoản tiền thưởng này liền chia cho con.”

Tịnh Thủy dịu dàng mỉm cười. “Như vậy không hay đâu ba! Các nhân viên nỗ lực một năm mới có thể thuận lợi khai trương gian hàng, nếu ba đem tiền thưởng chia đều cho họ, họ sẽ cố gắng vì công ty lập nhiều thành tích.”

“Con không cần tiền thưởng?”

“Tiền tiêu vặt ba cho con cũng đủ dùng rồi, hơn nữa con không muốn tranh công, đi khắp nơi tuyên dương con từng cứu Tôn nãi nãi một lần, sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu, đối với bà Tôn cũng không tốt.”

“Ừ, bản khoán của con cũng có lý.”

Cổ nhân nói làm việc thiện không mong người biết, nhất là đối với lòng tự trọng của người được bố thí hoặc được cứu, mình lại đi khắp nơi tuyên truyền, ngược lại khiến người khác khó chịu.

Doãn Thánh Kiệt quyết định tiếp thu ý kiến của con gái. Con gái ông tuy còn trẻ tuổi, nhưng suy nghĩ chu toàn, rất biết thay người khác suy nghĩ, từ nhỏ đã rất có nhân duyên. Cho dù ông cưng chiều cô như thế nào, cô cũng sẽ không ra vẻ ngạo mạn, tùy hứng khiến người khác chán ghét, do vậy ông càng yên tâm cưng chiều nàng hơn.

“Ba, con rất hiếu kì, sao Tôn tiên sinh mới trẻ tuổi như vậy mà đã lên được chức tổng giám đốc?” Trong lòng Tịnh Thủy âm thầm suy tính, ông nội Thẩm Uyên vẫn còn rất cường tráng, hơn nữa người có tiền rất coi trọng dưỡng sinh, trong vòng ba đến năm năm, ba Thẩm Uyên chắc chắn không có cơ hội kế nhiệm, đến phiên Thẩm Uyên đại khái phải hai mươi, ba mươi năm nữa cũng nên.

Dĩ nhiên, tuổi còn trẻ đã trở thành người kế nhiệm cũng không phải là tốt lắm. Trách nhiệm nặng nề, kinh nghiệm cũng không đủ, người bình thường sẽ cảm thấy trước bốn mươi tuổi, bên cạnh công việc nên chăm lo cho cuộc sống hôn nhân, hơn nữa, đây cũng là thời gian sinh con dưỡng cái tương đối lý tưởng.

Chỉ là, nói đến cuộc sống, chính là tràn đầy biến cố.

Doãn Thánh Kiệt trầm ngâm nói: “Tôn gia gần đây ít xuất hiện, ba cũng chỉ nghe nói, Tôn tổng hiện nay từ nhỏ đã theo ông nội học tập, tại sao lại như thế, nhất định là cha mẹ cậu ta không thể gánh vác trách nhiệm nặng nề, do vậy trọng trách này liền rơi đến trên người cậu ta.”

Đôi mắt sáng của Tịnh Thủy khẽ cong, nhẹ răng cười. “Nếu như con nói con rất đồng cảm với anh ta, anh ta sẽ mất hứng đi!”

Doãn Thánh Kiệt cười ha ha. “Tốt nhất là con đừng làm. Đàn ông quyền cao chức trọng đều rất kiêu ngạo.”

“Nhưng mà, ba, hai người nói chuyện làm ăn, sao con phải đi cùng?”

“Tôn tổng nói muốn mời con ăn cơm, chính thức nói lời cảm ơn, lại sợ con thấy ngại ... Bà ngoại nói con đã có bạn trai, cho nên nhân lúc nói chuyện công việc, thuận tiện cùng ăn tối luôn.”

“Anh ta nghĩ quá nhiều rồi. Con cũng không phải của Thẩm Uyên độc chiếm.”

“Sao vậy? Cãi nhau với Thẩm Uyên?”

“không phải cãi nhau, chỉ là sắp tới anh ấy sẽ rất bận.”

Doãn Thánh Kiệt vô cùng quan tâm đến hạnh phúc của con gái, muốn hỏi cụ thể, lại thấy Trung tâm thương mại Thời Đại đã ở trước mắt, đành tạm thời gác lại đề tài này.

Xe Tôn Vô Nộ đã tới trước, xe của Doãn gia vừa tới nơi liền có người tiến lên mở cửa, Tịnh Thúy xuống xe liền khoác tay Doãn Thánh Kiệt, lặng lẽ nói. “Phô trương thật!” Doãn Thánh Kiệt không đáp, chỉ vỗ vỗ tay con gái.

Tổng giám đốc đại giá quang lâm, từ tổng giám đốc đến nhân viên chủ quản các cấp xếp hàng hai bên, từ cửa đến đại sảnh. Tôn Vô Nộ di truyền khuôn mặt lạnh băng của ông nội, khiến tất cả các nhân viên đồng thời cúi chào.

Anh chỉ vào tổng giám đốc cùng hai vị chủ quản khác. “Ba người đi theo tôi, những người khác trở về làm việc.”

“Dạ, tổng giám đốc.” Phương tổng yêu cầu tất cả những người còn lại quay trở về cương vị của mình.

Tôn Vô Nộ cực kì thân thiết với cha con Doãn gia. “Doãn tổng, Tịnh Thủy tiểu thư, cùng tôi đi khảo sát một lượt, nếu thấy có bất kì thiếu sót gì, mong hai vị vui lòng chỉ điểm.”

Doãn Thánh Kiệt khiêm tốn đôi câu, khách sáo đáp lại có thể đi xem một chút là tốt rồi.

Tịnh Thủy thẳng thắn nói: “Lấy lập trường người tiêu dùng nói sao?”

Tôn Vô Nộ chống lại cặp mắt của cô, vô cùng chân thành đáp: “Dĩ nhiên, nhận ra thiếu sót mới có thể cải thiện.” Ánh mắt nồng nhiệt như lửa, mạnh mẽ làm người ta sợ hãi.

Khóe miệng chứa đựng nụ cười nhu hòa, Tịnh Thủy không sợ hãi, nhìn thẳng vào anh. “Đùa với anh thôi, Thời Đại là trung tâm thương mại nhất nhì trong ngành, chắc chắn có rất nhiều nhân tài, không được 100% thì cũng phải được 98. Để lại hai phần cho người ta phê bình, để tránh bị ông trời đổ tội.”

Tôn Vô Nộ mỉm cười. Những người bên cạnh hẳn đều bật cười, nội tâm rối rít suy đoán, vị Tịnh Thủy tiểu thư này có quan hệ gì với tổng giám đốc a? Bọn họ chưa từng thấy qua tổng giám đốc dùng ánh mắt này nhìn một cô gái bao giờ.

“Hai vị, mời!”

một đám đàn ông mặc tây trang nghiêm chỉnh đi cùng một cô gái xinh đẹp, thanh cao, cho dù không phải là giờ nghỉ của trung tâm thương mại, cũng khiến phần đông khách hàng nhìn chằm chằm.

Thời Đại là trung tâm thương mại thỏa mãn toàn bộ nhu cầu mua sắm, tiêu dùng của khách hàng, bao gồm hơn 100 nhãn hiệu trang sức nổi tiếng, nhà hàng, quầy chuyên kinh doanh mỹ phẩm, tiệm sách, quán cà phê, rạp chiếu phim, cửa hàng bánh, điểm tâm, các mặt hàng dùng trong sinh hoạt, còn có cửa hàng đồ chơi, quà lưu niệm..... Nhờ có không gian cao cấp, những sản phẩm mới nhất, khiến không chỉ khách hàng nữ mà nhiều đối tượng khách hàng khác, đã mua còn muốn mua nữa.

Tịnh Thủy đơn thuần là tới đi dạo, thấy quần áo, túi xách, giày mới nhất cũng sẽ dừng lại nhìn lâu một chút. Cánh tay Doãn Khánh Kiệt bị con gái ôm, con gái ông dừng lại liền dẫn đến một đám đàn ông cũng dừng bước, Doãn Thánh Kiệt không nóng không lạnh nói. “Con gái ngoan, hôm nay ba tới làm việc, ngày mai bảo mẹ cùng con đi mua.”

“Con chỉ là tò mò xem một chút mà thôi.” Tịnh Thủy cười yếu ớt quay đầu lại, thanh âm mềm mại như tơ, mắt hạnh xinh đẹp khẽ chớp. Người đàn ông nào dám trách cứ cô?

Huống chi, Tôn đại tổng giám đốc cũng không tỏ vẻ gì, mọi người liền vui vẻ bởi người đẹp đi dạo một vòng. không ai nghĩ tới, thư kí đi phía sau Tôn Vô Nộ đang ghi chép lại.

“Doãn tiểu thư chắc hẳn đã mệt, ngồi xuống nghỉ một lát đi.” Đúng lúc đi qua khu giày hàng hiệu, Tôn Vô Nộ cầm lên một đôi giày cao gót màu xám đen khảm kim cương, đơn giản lại cao quý khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng khó mà kháng cự lại sức hấp dẫn của nó. “Ngồi xuống đeo thử một chút. Nếu như không có đôi nào vừa mắt em, tấm bảng này có thể đỡ xuống.”

Người đàn ông này không phải đang nói đùa đấy chứ?

Nhưng ánh mắt anh rất nghiêm túc, ba nhân viên phục vụ liền vội vàng mời Tịnh Thủy ngồi xuống ghế salon, mang rất nhiều hàng mới ra, bao gồm cả đôi Tôn Vô Nộ đang cầm trên tay để cô thử.

Tịnh Thủy mắt tròn, sau lại nghĩ đã tới đây rồi thử một chút cũng không sao, cô không phải là bé gái mồ côi nhà nghèo, có trận chiến nào chưa từng thấy qua. Đôi chân nhỏ nhắn, tinh tế, trắng như tuyết, móng chân mượt mà như ngọc, được bảo dưỡng cực kì tốt, màn duyệt chân khiến vô số nữ nhân viên của cửa hàng hâm mộ không dứt.

Tôn Vô Nộ sẽ không vô lễ nhìn thẳng chân mỹ nữ, nghiêm chỉnh cũng Doãn Khánh Kiệt đứng một bên trao đổi ý kiến, những người khác đứng bên cạnh chờ đợi, không dám không thức thời nhìn lên.

Tịnh Thủy cảm thấy anh là một người đàn ông tốt, không nói lúc trước anh kiên nhẫn tới bệnh viện làm bạn với bà nội, cô chỉ là trong lúc vô tình cứu giúp bà nội anh, anh lại kiên trì báo đáp.

Thấy anh rất có thành ý, cô liền chọn đôi giày cao gót màu xám khảm kim cương anh chọn trúng, bảo nhân viên phục vụ bọc lại, đang muốn mở túi xách lấy ví da, thư ký của Tôn Vô Nộ đã vượt lên trước tính tiền, sau đó cười nói: “Tổng giám đốc có dặn, chỉ cần Doãn tiểu thư thích, tất cả không cần trả tiền.”

Tịnh Thủy đứng lên nhìn về phía Tôn Vô Nộ, ánh mắt anh có ý cười nhu hòa khiến cô thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà cảm thấy sợ hãi) , giống như đang nhìn cô gái quan trọng nhất, ánh mắt chỉ dành riêng cho người phụ nữ của anh.

Người đàn ông này có chuyện gì vậy?

Báo ân vô chừng mực?

Là một người đàn ông làm chuyện lớn, sao có thể quan tâm đến một điểm ân huệ nho nhỏ này?

Dù thế nào thì, một cảm giác xa lạ bắt đầu nảy nở trong đáy lòng cô.

3. Chương 3

Trong một buổi sáng, điện thoại di động của Tịnh Thủy đã nhận được năm tin nhắn từ Trác Lập Bình nhắc cô lên mạng xem bài đăng trên blog của “Dạ Phong”, tác phẩm kinh điển chứa đầy tuyên ngôn của tiểu tam.

Dường như cảm thấy gửi tin nhắn còn chưa đủ, Trác Lập Bình trực tiếp gọi điện nhắc cô: “Tịnh Thủy, rốt cuộc cậu đã đọc chưa? Cậu cứ ngây ngốc như vậy, mình thật lo lắng cậu là kẻ ngu ngốc cuối cùng biết chân tướng.

“Chân tướng gì?”

“À...! có cô nàng họ Tiêu nào đó cuối cùng cũng thẳng thắn thừa nhận cô ta nhớ thương Thẩm Uyên của cậu rất nhiều năm rồi, vẫn yêu thâm say đắm, gần đây bắt đầu phát động tiến công, cô ta còn lên blog phát biểu tuyên ngôn của tiểu tam, không ngờ lướt xem không ngừng tăng cao, còn có rất nhiều tiểu tam bình luận, dạy cô ta chiêu thức tranh giành đàn ông...” Hình như Trác Lập Bình đã quên mình từng là tiểu tam, từ ngày tăng cấp lên làm chính thất liền đứng lý hợp tình lên tiếng phê phán người khác.

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Ai muốn cướp Thẩm Uyên?” Tim Tịnh Thủy đập dồn dập.

“Cậu còn chưa xem? Làm ơn đi, tiểu thư, cậu mau lên mạng xem đi!” Thanh âm Trác Lập Bình vọt lên quãng tám.

“Hôm nay mình không rảnh, bà ngoại hẹn mình ra ngoài, có lẽ phải tối muộn mới trở về.”

“Này Tịnh Thủy, tám trăm năm nay mình chưa cùng ông bà ra ngoài lần nào, cậu thật đúng là con người của thế hệ mới!”

“Cái gì mà thế hệ mới với thế hệ cũ? Trừ phi Triệu Lỗi của cậu không có ông bà hoặc cha mẹ, nếu không cậu nên gần gũi với các trưởng bối, không có chỗ nào không tốt.”

“Được rồi, được rồi, cậu là đại biểu của thực nữ ngoan ngoãn, chẳng qua mình nói cho cậu biết, cậu phải đề cao tinh thần cảnh giác, cẩn thận không cho tiểu tam cướp Thẩm Uyên đi, mình còn muốn cậu làm chị dâu của mình đấy!”

Tịnh Thủy lấy lý do phải ra ngoài để kết thúc cuộc trò chuyện, kỳ thật, tay kia đã sớm lên mạng, một giờ nữa mới đến thời gian hẹn bà ngoại.

cô không thể thoải mái biểu hiện ra cô rất quan tâm đến chuyện có tiểu tam xuất hiện bên cạnh Thẩm Uyên, việc học và tu dưỡng gia giáo từ nhỏ không cho phép cô không biết tiết chế mà kinh hoàng hét chói tai. Trước tiên, cô muốn biết rõ có chuyện gì xảy ra.

Dưới sự phát triển mạnh mẽ của mạng internet, muốn bắt gặp chuyện có người bắt cá hai tay trở nên dễ như trở bàn tay. Nhưng nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, tiểu tam lên mạng lên giọng phách lối, phô diễn văn chương ân ái, cũng rất dễ khiến bạn

gái chân chính hoặc vợ hợp pháp phát hiện ra.

Tìm được blog của “Dạ Phong”, phần đầu thẳng thắn bày tỏ cô nàng đã thầm thích Marcel từ nhỏ. Nhưng Marcel lại thích một thiên kim tiểu thư tên Tiểu Tịnh, ba người thường chơi cùng nhau. “Dạ Phong” viết, cô biết Marcel đối tốt với cô vì cô là họ hàng gần của Tiểu Tịnh. Nhưng cô không nản chí, từ nhỏ đã không

ngừng cố gắng làm nâng cao chính mình, biết được tương lai Marcel sẽ làm ngành gì, cô cũng học thêm theo hướng đó, mong muốn một ngày có thể làm việc bên cạnh Marcel, khiến hắn nhận ra cô mới là người phụ nữ thích hợp nhất với hắn, rồi cuộc cô cũng đã làm được.

“Dạ Phong” lại viết thêm một đoạn dài bày tỏ tình yêu say đắm của cô đối với Marcel, cùng với nội tâm giãy giụa, chỉ muốn thâm mền là tốt rồi, không muốn làm Tiểu Tịnh tổn thương. Nhưng mà cả ba người đều đã trưởng thành, cũng đến tuổi phải kết hôn, cô và Marcel thì không ngừng trau dồi nâng cao năng lực của mình, mà Tiểu Tịnh vẫn ngày ngày đi shopping, thẩm mỹ viện, uống trà chiều, trải qua cuộc sống sâu gạo. Tiểu Tịnh cũng không quan tâm Marcel làm việc mệt mỏi ra sao, thường chỉ gọi một cuộc điện thoại, Marcel phải chạy tới làm tài xế, không vừa ý một chút liền muốn Marcel tặng hoa và đồng hồ kim cương hàng hiệu làm quà tạ lỗi.

Tiểu Tịnh a Tiểu Tịnh, cô có tài đức gì mà dám sai bảo Marcel như vậy?

“Dạ Phong” vừa khóc lóc vừa kể lể, cô không đứng nhìn nổi nữa, quyết định bày tỏ với Marcel, lúc uống rượu ở quán bar, nhờ men say lấy thêm ba phần can đảm, bày tỏ tất cả tình yêu của cô đối với Marcel, nói xong liền nhào vào trong lòng Marcel khóc thút thít. cô bất chấp hậu quả mà thổ lộ, nếu như Marcel không chấp nhận cô, sau này bọn họ có thể tiếp tục làm bạn bè sao? không, cô không chịu nổi, cũng không muốn chỉ làm bạn bè với Marcel nữa _____

Marcel không đẩy cô ra, đấu tranh hồi lâu mới nói: “Nhưng anh phải kết hôn với Tiểu Tịnh, bởi vì các trưởng bối trong nhà thích cô ấy, hơn nữa anh và cô ấy cũng môn đăng hộ đối, em.... chỉ có thể làm người tình mà thôi.”

“Dạ Phong” thương tâm khóc, tại sao Tiểu Tịnh tồi tệ như vậy có thể làm vợ mà cô chỉ có thể làm người tình?

Marcel dịu dàng an ủi cô, cô bất chấp tất cả ôm lấy hắn, nồng nhiệt hôn hắn, , cô không tin Marcel hoàn toàn không có cảm giác đối với cô, Marcel quả nhiên không chịu nổi khiêu khích, hai người đã sớm quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa liền tự nhiên xảy ra quan hệ thân mật....

“A _____”

Doãn Tịnh Thủy hét lên một tiếng, đẩy laptop trên giường xuống đất, toàn thân run rẩy, nước mắt chua xót giống như đứt dây không ngừng lăn xuống, lướt qua gò má lạnh lẽo.

Trái tim thiện lương chảy máu đầm đìa, như có lưỡi dao sắc bén, vô tình cắt thành hai nửa.

Tên tiếng anh của Thẩm Uyên, chính là Marcel.

“Dạ Phong”, Dạ Lam, Cốc Dạ Lam? Chỉ có Dạ Lam và cô cùng nhau lớn lên, lại đang làm việc ở công ty của Thẩm Uyên, hơn nữa, chỉ có Cốc Dạ Lam biết chuyện Thẩm Uyên mua hoa tươi và đồng hồ kim cương hàng hiệu tặng cô làm quà tạ lỗi.

Mà Thẩm Uyên và Cốc Dạ Lam cùng nhau phản

bội cô.

Tại sao?

Nước mắt khê tuôn rơi không ngừng, trong lòng cô tràn đầy bi thương cùng đau lòng, nước mắt tràn đê che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn, cô ngã xuống giường khóc thút thít.

Nhớ lại mối tình ngọt ngào như mộng, cùng cảm giác không chịu tin mình đã bị phản bội, níu chặt lấy lục phủ ngũ tạng, đau đớn như bị dao đâm, theo dòng nước mắt không ngừng, làm trái tim bi thương thật sâu của cô đau nhói.

một Doãn Tịnh Thủy chưa biết tư vị nỗi buồn từ nhỏ, cuối cùng bị tổn thương thật rồi.

thì ra đoạn đối thoại anh họ Đỗ Thăng Bình nghe được cách đây không lâu trong phòng cấp cứu bệnh viện là thật, cô còn tưởng anh nói đùa, cầu xin anh không được nói cho người khác biết, để Cốc Dạ Lam khỏi lúng túng.

một thời gian sau, thấy Tôn Vô Nộ vẫn không có hành động theo đuổi, cô cũng tin Tôn Vô Nộ không phải loại người nhàn rỗi không có chuyện gì làm, lấy cá tính của hắn mà nói, càng không thể nào để mặc người khác định đoạt.

Chính vì vậy, Cốc Dạ Lam nóng nảy, trực tiếp xuống tay với Thẩm Uyên? Mà Thẩm Uyên cũng không cự tuyệt?

không, cô phải xác nhận “Dạ Phong” thật sự có phải là Cốc Dạ Lam không đã?

cô khóc đến nỗi sắp không thở nổi, nếu như chứng minh được chuyện này chỉ là hiểu lầm, chẳng phải cô biến thành Đại Ô Long?

(*) Đại Ô Long: một cậu bé trong tiểu thuyết TQ, hề gặp chuyện gì, chuyện đầu tiên cậu ta làm là khóc gọi mẹ.

Doãn Tịnh Thủy cô, từ nhỏ đến lớn muốn cái gì liền có cái đó, chưa bao giờ phải hưởng chung một thứ với người khác, huống chi là bạn trai.

cô không muốn nói bóng nói gió, đi hỏi người đứng xem, lau nước mắt, cô trực tiếp gọi điện thoại cho Cốc Dạ Lam, tiếng chuông reo thật lâu, chẳng lẽ sợ nhận điện thoại của cô?

“Uy.” Thanh âm Cốc Dạ Lam có chút hư nhược.

Tim Tịnh Thủy đập liên hồi, thật ra cô rất sợ, sợ nghe thấy chân tướng cô không thể chấp nhận. Nhưng mà cô cũng không chịu nổi vì hiểu lầm mà hành hạ chính mình.

“Này!” Cốc Dạ Lam bên kia tựa hồ cũng có lòng tốt để cô chuẩn bị tinh thần.

Ai cũng không chịu gọi tên đối phương, đây là một hồi chuông báo động.

Tịnh Thủy hít sâu một hơi, “Trả lời mình, blog “Dạ Phong” là cậu sao?” Thẳng tay đánh phá hoàng long.
(*)

(*) Thẳng tay đánh phá hoàng long: dứt khoát đánh vào điểm mấu chốt của địch.”

Bên kia trầm mặc năm giây. “Đúng.” Dừng cảm thừa nhận mới có cơ hội chiến thắng, dùng tên giả “Dạ Phong” tâm sự trên blog, mục đích thật sự không phải muốn cho Tịnh Thủy biết sao?

Thanh âm bên này khê run: “Marcel là Thẩm Uyên? Cậu yêu Thẩm Uyên?”

“Đúng!” Trong lòng Cốc Dạ Lam biết rõ, nếu như cô ta không xuất chiêu, Thẩm Uyên tuyệt đối sẽ không thẳng thắn với Tịnh Thủy, hắn sẽ vẫn muốn kết hôn với Tịnh Thủy, không cho cô ta bước ra ngoài ánh sáng.

“Tất cả những gì cậu viết trên đó đều là sự thật?” Tịnh Thủy nắm chặt điện thoại di động, trong lòng tự đâm thêm một dao.

“Đương nhiên là thật, hơn nữa không chỉ một lần, cũng không tránh thai...”

“Đừng nói nữa –” Tịnh Thủy tức giận hét.

“Tịnh Thủy...” cô ta còn muốn nhờ Tịnh Thủy buông tha cho Thẩm Uyên, thành toàn cho cô ta.

“Đừng gọi tên tôi!” Nội tâm Tịnh Thủy không nhận được đau nhói, lực phủ ngũ tạng co rút, giãy giụa trong đau đớn thật sâu. “Cốc Dạ Lam, cậu thật là hạ tiện!” Chặt đứt liên lạc, ném di động vào tường. “A ~a ~”. cô khóc, điên cuồng mà khóc, mà la hét, không biết nên làm thế nào để giảm bớt nỗi đau thật lớn trong lòng.

Mẹ cô, Đỗ Thiên Dung vừa nghe thấy tiếng hét bi thương, vội vàng lao vào phòng con gái, bị đáng về cô khổ sở ôm đầu, điên cuồng khóc thét dọa sợ, “Tịnh Nhi! Tịnh Nhi!” Tình thương của mẹ khiến bà xông lên phía trước theo bản năng, ôm chặt con gái đang kích động. “Tịnh Nhi, con sao vậy?”

Bà Đỗ vốn muốn đến nhà bà nội Tôn chơi bài, vì bà Tôn vẫn nhắc khéo muốn gặp Tịnh Thủy, nói chuyện với cô, liền ngồi xe đến đón Tịnh Thủy cùng đi. Kết quả thấy bộ dạng Tịnh Thủy khác thường, liền vội

vàng thông báo cho cháu rể tới, sau đó gọi điện cho bác sĩ gia đình, rồi mới gọi điện cho bà Tôn, xin lỗi bà trong nhà đột nhiên có việc gấp, hẹn lần sau gặp mặt.

Đỗ Thiên Dung chưa từng thấy con gái khổ sở như vậy, đau lòng không thôi, càng buồn bực không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cô kích động như vậy? Đứa nhỏ này luôn biết khắc chế tâm tình của mình mà.

Bà ngoại Đỗ cũng gia nhập hàng ngũ trấn an cô, Tịnh Thủy là bảo bối trong lòng bà, ngọt ngào động lòng người, khéo hiểu biết, EQ khá cao, nếu như không phải gặp kích thích quá nặng, sao có thể đột nhiên trở nên như thế?

Doãn Tịnh Thủy thật vất vả mới bình tĩnh lại, chỉ là vẫn khóc không ngừng, không nói câu nào, làm bà Đỗ cùng Đỗ Thiên Dung càng thêm sốt ruột.

Doãn Thánh Kiệt nhận được điện thoại của vợ, vội vã chạy về nhà, liền thấy con gái bảo bối của ông đã khóc đến ngất đi. Cả Doãn gia loạn thành một đoàn, thật giống như ngày tận thế sắp đến.

Mà Cốc Dạ Lam bên này ——

cô biết mình đã không còn đường lui, một khi đã ngã bài, sự tình rất nhanh sẽ nổ tung, hậu thuẫn duy nhất của cô là Thẩm Uyên có thể đứng cùng một trận tuyến với cô hay không? cô thật sự không có một chút nắm chắc nào.

Thừa dịp Thẩm Uyên chưa biết cô ngã bài với Tịnh Thủy, cô phải nhanh chân khóa Thẩm Uyên lại, không thể để Thẩm Uyên thoát khỏi tầm lưới cô vất vả giăng ra, nếu không tiền mất tật mang, tất cả đều Game Over!

Cốc Dạ Lam hiểu, bây giờ mình đang đứng trên vách núi rồi.

Chỉ là, cô ta có nghĩ sao vẫn nghĩ nghĩ không thông, kế hoạch ban đầu của cô là muốn chờ Tôn Vô Nộ điên cuồng theo đuổi Doãn Tịnh Thủy, thừa dịp Thẩm Uyên nản lòng, thất tình, tiến lên an ủi hấn, tiện thể tỏ tình, khiến Thẩm Uyên cảm động, sau đó yêu cô. Kể từ đó lưỡng tình tương duyệt, cô ta cũng không phải đeo cái danh hồ ly tinh, hay mang tiếng xấu là tiểu tam, càng sẽ không đắc tội với dì và cậu cả. Ngay cả trong tương lai, người nhà Thẩm Uyên sẽ có phản ứng gì, còn chưa biết được đâu.

cô rất sợ, cũng rất rõ trận đánh này mình tuyệt đối không thể thua, nếu không ngay cả tiền vốn cũng không còn.

Chỉ vì một câu nói nhẹ nhàng của Tôn Vô Nộ, như thế đang hoài nghi cô có phải là bạn gái thật sự của Thẩm Uyên không? Huống chi vấn đề nằm ở chỗ Thẩm Uyên có thể thay đổi mà yêu cô hay không là sự thật. Thế là, dưới tình thế cấp bách, cô liền ra tay trước, nhưng mà cô cũng không muốn “Gạo nấu thành cơm” ngay lập tức, đều là do Thẩm Uyên không quả quyết cự tuyệt cô, còn nói mấy lời vô vị: “... Anh vẫn muốn kết hôn với Tịnh Thủy... Em chỉ có thể làm người tình!”

không ngờ một người đàn ông tốt như hấn cũng có lòng tham như thế, hai tay đều muốn có cả?

Cốc Dạ Lam cô từ nhỏ đã bị đè dưới bóng Doãn Tịnh Thủy, ngay cả người đàn ông cô yêu cũng cho rằng sự tồn tại của cô chỉ để làm nền cho Doãn Tịnh Thủy, làm một tiểu tam không danh không phận!

Cốc Dạ Lam vốn tâm cao khí ngạo, ý chí chiến đấu được khơi dậy, quyết tâm cuốn lấy Thẩm Uyên, cộng thêm say rượu loạn tính, đêm hôm đó hai người xảy ra quan hệ là không thể cứu vãn. Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Thẩm Uyên tỉnh lại cư nhiên bị dọa sợ, cầu xin cô tuyệt đối không được nói chuyện này ra ngoài, càng không được để cho Doãn Tịnh Thủy biết.

Cốc Dạ Lam đồng ý với hấn, nội tâm lại thầm khóc, cô không đáng giá để được hấn quý trọng như vậy sao? Hai người đã phát sinh quan hệ thân mật, thế nhưng hấn lại chỉ lo Doãn Tịnh Thủy sẽ đau lòng.

Bởi vì đã bị nắm đuôi, Thẩm Uyên không có biện pháp cự tuyệt cô, hai người lại ngủ cùng nhau thêm mấy lần nữa.

cô không cam lòng để sự quyến luyến của hấn trôi theo dòng nước, lại sợ bị đùa bỡn không công, liền đảo lộn kế hoạch theo đuổi Marcel. cô lấy tên trên blog là “Dạ Phong”, nói “Tiểu Tịnh” chỉ biết sống phóng túng, là người phụ nữ hám tiền chỉ biết đè ép Marcel, đồng thời hợp lý hóa hành động tiểu tam của mình.

Hôm nay, Tịnh Thủy đã biết tất cả, cô hoàn toàn không còn đường lui.

Trước khi mọi chuyện chưa hoàn toàn bùng nổ, Cốc Dạ Lam vội vã muốn đi chặn Thẩm Uyên, không thể để hấn đến chỗ Tịnh Thủy, nếu không hấn nhất định sẽ dao động. Thẩm Uyên phải là người cuối cùng biết rõ chân tướng, trước đó cô phải khiến cho Thẩm Uyên không thể mặc kệ cô, từ bỏ cô. Tóm lại, Thẩm Uyên đừng mơ tưởng không vướng víu gì mà trở lại bên cạnh Doãn Tịnh Thủy.

Tôn Vô Nộ khó có khi nào về nhà ăn cơm tối như hôm nay, anh cho là trong nhà có thêm mấy người bạn già của bà nội sẽ càng thêm náo nhiệt, anh có thể nghe được tiếng cười vui vẻ của bà nội, ai ngờ trong nhà lại yên tĩnh như bình thường.

“Bà nội, khách đâu? Chơi bài xong sao bà không mời họ ở lại ăn cơm?” Anh không có biện pháp bỏ qua chút cảm giác mất mát trong lòng, không gặp được cô gái kia như mong muốn.

Trong đầu anh hiện lên gương mặt thanh nhã, xinh đẹp, trong lòng căng thẳng nhưng ngoài mặt lại không có biểu hiện gì.

Anh tự nói với bản thân mình, không thể quá nóng vội, bây giờ chưa phải là lúc thích hợp.

Bà nội Tôn bắt đầu dĩ vãng dĩ. “Hôm nay bà không chơi bài, bởi vì trong nhà Đỗ phu nhân có việc gấp, không tới được. Vốn là có thể hẹn người khác, nhưng thân mình mệt mỏi, bà sắp trở thành cụ già rồi, càng ngày càng không có tinh thần.

Tôn Vô Nộ đặt tay lên ôm bả vai bà. “Bà nội, trước mắt chỉ có cháu với bà sống nương tựa vào nhau, bà nên xác định quan điểm trước đi! Ai bảo cha mẹ cháu không cố gắng, không sinh thêm mấy đứa cháu để chơi với bà.”

“Cháu có thể a! Chờ cháu cưới Tịnh Thủy tiểu thư, sau đó sinh ba, bốn đứa nhỏ, đến lúc đó trong nhà khẳng định sẽ cực kỳ náo nhiệt. Vô Nộ, cháu cũng hiểu là con một cô đơn thế nào mà.”

“Cháu không cô đơn, cháu có bà nội sẵn sàng làm bạn. Hơn nữa cháu sẽ không vì muốn có con mà lấy vợ.” Anh nhàn nhạt, làm như không có việc gì mà nói.

“Bà nội biết. Nếu như cha mẹ không có tình yêu, đứa nhỏ sẽ không có hạnh phúc chân chính.”

Anh cần tay lão nhân gia, chuẩn bị kéo bà đứng dậy: “không nói chuyện này nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi, bà nội.”

“Chờ một chút, để bà gọi lại cho Đỗ phu nhân, hẹn bà ấy ngày mai lại đến, không thì ngày kia cũng được.” Người già thường hay mau quên, cho nên bình thường, bà đã nghĩ đến chuyện gì thì phải làm ngay, để khỏi quên mất.

Tôn Vô Nộ không thể làm gì khác hơn là về phòng thay tây trang trước, tiện thể rửa mặt luôn.

Mười phút sau, anh trở lại phòng khách, ngoài ý muốn lại thấy vẻ mặt ưu sầu của bà nội.

“Bà nội, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đỗ phu nhân nói thời gian tới bà ấy không thể đến nhà chúng ta, bà có hỏi vì sao, bà ấy ngập ngừng hồi lâu mới nói cho bà biết, Tịnh Thủy đột nhiên té xỉu, đang truyền nước biển trong bệnh viện.

“Té xỉu?” Anh cau mày.

Cuối cùng cũng xảy ra rồi sao?

“Vô Nộ, chúng ta có nên đi thăm Tịnh Thủy không?”

“Bà nội, bà đột nhiên đến đó sẽ dọa người ta.”

“Cũng đúng, nghe giọng điệu Đỗ phu nhân, hình như còn có chuyện khó nói.”

“Chờ hai ngày nữa, bà gọi điện hỏi lại Bà Đỗ về tình trạng của Tịnh Thủy tiểu thư, như vậy được không ạ?”

“Cũng được.”

“Bây giờ, cháu có vinh hạnh được dùng bữa cùng Tôn phu nhân không đây?”

Bà nội Tôn tặng anh một nụ cười thật tươi. “Dĩ nhiên rồi.”

Tôn Vô Nộ dùng hai giờ bồi bà nội ăn bữa tối, xem chương trình Nhật Bản, cho đến khi bà thấy thời gian không sai biệt lắm, mới về phòng lên mạng, nói chuyện phiếm với con trai và con dâu quanh năm ở nước ngoài.

Tôn Vô Nộ ngược lại rất ít khi liên lạc với cha mẹ, trừ khi có chuyện trọng yếu.

Cha mẹ anh cùng dạy học tại một trường đại học ở nước ngoài, cả hai vợ chồng đều không có tế bào kinh doanh, cố gắng sinh ra một cậu cháu đích tôn. Sau khi giao Tôn Vô Nộ cho ông bà nuôi dạy, hai vợ chồng tay cầm tay chạy sang nước ngoài tiếp tục con đường dạy học, ngày ngày ân ái.

Cho dù Tôn Vô Nộ phản đối cũng không có biện pháp, bởi vì ông nội không thể về hưu, về sau bà nội lại theo anh ra nước ngoài du học. Anh cảm thấy ông bà nội rất đáng thương, điều anh có thể làm là nhanh chóng trưởng thành để an ủi bọn họ.

Nhờ có tư chất tốt, anh không ngừng nhảy lớp, lúc học đại học lại cố ý không đăng ký vào trường cha mẹ dạy, cho dù cha mẹ anh không ngừng lấy lòng, anh cũng bất vi sở động. Bà nội hỏi anh tại sao? Anh chỉ sao? Anh chỉ cười lạnh: “Để cho họ cũng cảm nhận tư vị bị con trai lạnh nhạt.” Bà Tôn á khẩu không trả lời được.

Từ rất lâu trước kia, anh liền buông tha khấn cầu tình thương của cha, tình yêu của mẹ. không phải anh ghét bọn họ, mà anh cảm thấy bọn họ yêu nhau còn hơn cả thương anh, lòng tự trọng không cho phép anh đi cầu xin những thứ không chiếm được, rõ ràng là không thích của hiềm lạ. không có cha mẹ chăm sóc, anh không thể đội trời đạp đất mà sống?

cô nhi trong thiên hạ nhiều vô kể, thêm một người là anh cũng chẳng hề gì, huống chi anh còn có ông nội dạy dỗ nghiêm khắc, đốc tui truyền thụ còn có bà nội toàn tâm toàn ý che chở, thương anh như mạng.

Thay vì tiếc hận những thứ anh không có, không bằng quý trọng những thứ anh đang có trong tay.

Cũng chính nhờ vậy, anh mới có thói quen nắm tất cả trong lòng bàn tay, kể cả tình yêu nam nữ.

Suy nghĩ có phần dao động, anh đợi một cuộc điện thoại mật, anh đứng dậy, đi vào thư phòng, đóng cửa lại.

“Tôi là Tôn Vô Nộ.” âm điệu uy nghiêm mười phần.

“Tổng tài, chuyện ngài giao phó có tiến triển.”

“Bọn họ lại ở cùng nhau? Tối nay hẹn ở đâu?”

Người ở đầu dây bên kia nói ra tên một nhà khách mới mở.

Khóe môi vốn tĩnh lặng nở nụ cười lạnh lẽo. “Có thể thu lưới rồi, tôi sẽ thành toàn cho tâm ý muốn lén lút hẹn hò của bọn họ, có lòng từ bi giúp bọn họ công khai ở chung một chỗ.”

“Vâng.”

“Liên lạc với Đỗ Thiển Ngâm, nhất định phải dụ bà ta tới nhà khách kia, chuyện còn lại, cứ tiến hành theo kế hoạch.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tôn Vô Nộ duy trì nét mặt bất biến trước sau như một.

Anh không quan tâm mấy thủ đoạn lừa giỡn của trẻ con kia. một người phụ nữ điên cuồng muốn quyền rũ bạn trai của người khác, lại giả mù sa mưa sợ bị chụp mũ tiểu tam, muốn trộm, muốn cướp, muốn thay thế nhưng lại không muốn gánh chịu tiếng xấu, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế? Mà người đàn ông mang danh miếng thịt béo được mơ ước kia, bị quyền rũ hai lần, quả nhiên không chịu nổi hấp dẫn, còn tính toán muốn bắt cả hai tay, vô thức tiếp thu “truyền thống gia đình”, dù trong lòng yêu vị hôn thê là thiên kim tiểu thư, nhưng thêm một người tình cũng không tính là nhiều.

Vốn chuyện này không liên quan đến anh, nhưng mà vị đại tiểu thư ngây ngô Doãn Tịnh Thủy đột nhiên xông vào trong sinh mệnh anh, như vậy tất cả đều có quan hệ mật thiết đến anh rồi.

Anh đã từng nói với Cốc Dạ Lam, anh sẽ đổi xử với “ân nhân cứu mạng” cực kì tốt, đáng tiếc, Cốc Dạ Lam nghe không hiểu.

Đôi cầu nam nữ kia tính toán muốn liên thủ lừa gạt Doãn Tịnh Thủy, nhất là Thẩm Uyên, đã ăn vụng còn không muốn sự tình bị công khai. thật may là Cốc Dạ Lam còn một chút lòng tự trọng của người phụ nữ, muốn tranh giành cái gọi là địa vị danh chính ngôn thuận, bắt đầu đăng “văn chương” lên mạng, nhưng vẫn rất quan trọng.

Đôi cầu nam nữ đáng ghét, muốn yêu mà còn dây dưa dài dòng, anh đành tốt bụng giúp bọn họ công khai, tiện thể thành toàn cho tình cảm của anh đối với Doãn Tịnh Thủy.

Từ khi anh ra đời đến nay, đã định sẵn phải thay thế cha thừa kế tập đoàn Hỉ Đức. Từ nhỏ đã phải tiếp nhận giáo dục nghiêm khắc dành cho người nối nghiệp, cơ hồ không có cái gọi là tuổi thơ. Có lúc rõ ràng nhớ cha mẹ đến phát khóc, anh vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn, đợi đến khi cha mẹ thật sự trở về nước thì anh đã không còn hưng phấn kêu to, thậm chí còn cố tình xa lánh, bởi vì anh biết rõ sẽ mất đi rất nhanh.

Anh hận nhất cái cảm giác vô lực khi có rồi mà lại mất đi, nếu vậy anh thà rằng không muốn.

Những năm qua, Doãn Tịnh Thủy là cô gái duy nhất anh giữ trong lòng không buông tha, không phải bởi vì cô từng cứu bà nội anh một lần. Phương thức báo ân anh có rất nhiều, nhưng lại cố chấp hướng đến sự nghiệp của Doãn Thánh Kiệt. Cái anh muốn, đơn thuần chỉ là Doãn Tịnh Thủy, cho nên phải dứt khoát chặt đứt hoàn toàn quyền luyến của cô đối với Thẩm Uyên.

Cứ coi như Doãn Tịnh Thủy sẽ khóc đến ruột gan đứt từng khúc, nhưng anh không thể không làm thế. Trước khi kết hôn, biết được sự thật khóc một chút còn hơn sau khi kết hôn phát hiện ra chồng bắt cả hai tay.

Cho dù là tàn nhẫn, anh cũng không từ bỏ.

Nếu như cả đời này đã định anh phải gánh trên lưng vị trí tổng tài của Hỉ Đức, anh sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm, vì vậy hãy để cho anh tùy hứng một lần, đem cô gái anh yêu khóa lại bên người một đời một kiếp, cũng không có gì quá đáng đi!

Coi như giờ phút này khiến cô rơi hết nước mắt của cả đời, những năm tháng về sau anh sẽ bồi thường cho cô.

Bởi vì anh cũng muốn có hạnh phúc.

Càng bởi vì anh muốn được hạnh phúc cùng cô, như cha và mẹ của anh vậy.

Cho dù, Doãn Tịnh Thủy có yêu anh hay không, anh cũng không lo lắng một chút nào.

Cha mẹ Doãn Tịnh Thủy có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thẩm Uyên là kẻ bắt cả hai tay, mà tiểu tam lại là cô bạn thân nhất, cùng nhau lớn lên với Tịnh Thủy, Cốc Dạ Lam.

đang làm mưa làm gió trong giới tài chính, công ty bảo hiểm Chính Thái đã xây dựng được hơn 20 năm. Đến Thẩm gia đời thứ ba, Đại thiếu gia Thẩm Uyên, được mệnh danh là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim, chưa từng có tai tiếng nào, đột nhiên lại xuất hiện trên trang bìa tuần san của tạp chí bát quái, với tựa đề nổi bật: “Thẩm Uyên thường xuyên vào khách sạn với nhân viên nghiệp vụ bảo hiểm Cốc Dạ Lam”, hoặc “Thẩm thiếu thích ăn cỏ gần hang”. Trang bìa là ảnh chụp Thẩm Uyên và Cốc Dạ Lam đi ra từ khách sạn. Mà bài viết tạo nên sóng gió lớn nhất là hình ảnh mẹ Cốc Dạ Lam, Đỗ Thiển Ngâm đến khách sạn gây gổ với Thẩm Uyên. Trong ảnh, Đỗ Thiển Ngâm muốn Thẩm Uyên phải chịu trách nhiệm, cưới con gái bà ta.

Hơn nữa, tuần san bát quái còn rất lợi hại, tìm ra tài khoản blog “Dạ Phong” là của Cốc Dạ Lam, ngụ ý cô ta là tiểu tam.

một mẩu tin được tung ra, khiến nhiều gia đình cực kì phẫn nộ, người ngã ngựa đổ.

Doãn Tịnh Thủy tuyệt thực ba ngày, được người nhà khẩn cấp đưa vào viện truyền nước biển.

Doãn Thánh Kiệt giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, Đỗ Thiển Dung đích thân đi tìm Đỗ Thiển Ngâm và Cốc Dạ Lam nói chuyện, chị em tức giận ra về, tuyên bố từ nay về sau không gặp mặt.

Anh trai Doãn Thiện muốn đi tìm Thẩm Uyên tính sổ, thay em gái trút giận, lại bị Doãn Khánh Kiệt ngăn cản.

“Ba, chẳng lẽ ba muốn tha thứ cho Thẩm Uyên sao?” Doãn Thiện bức bối.

“Ai nói ba tha thứ cho nó? Cho dù Tịnh Nhi muốn tha thứ, ba cũng không cho phép!” Doãn Khánh Kiệt âm ngoan nói. “Thẩm Uyên là cái thá gì, dám khi dễ con gái của ba, khiến con gái ba khổ sở phát điên, cho đến chết ba cũng không tha thứ cho nó! Chỉ là, con hồ hào đi tìm nó tính sổ, cứ coi như nó ngoan ngoãn để cho con đánh một trận, sau đó thì thế nào? Nó sẽ cho là nó bị con đánh rồi coi như đã chuộc tội rồi, lại muốn bắt đầu lại với Tịnh Nhi thì sao?”

“Ba, tuyệt đối không thể gả Tịnh Thủy nhà chúng ta cho cái loại đàn ông bắt cá hai tay đó! Vốn còn nghĩ rằng Thẩm Uyên không giống ba và ông nội hẳn. Thời gian qua hẳn đối với Tịnh Nhi vô cùng quan tâm, săn sóc, chúng ta mới đồng ý để hẳn lui tới với Tịnh Nhi, không ngờ....Hừ hừ, Cốc Dạ Lam vừa quyến rũ, hẳn liền mê muội.

“Đừng nhắc đến đôi cầu nam nữ kia nữa, nhà chúng ta không qua lại với loại người cầm tinh con chó.” Doãn Thánh Kiệt âm ngoan nói.

“Ba, vậy ba tính toán xử lý chuyện này thế nào? Có cần gọi anh cả trở về không ạ?”

“Tính khí anh con thế nào con còn không hiểu sao? Nó sẽ chặt chân Thẩm Uyên, khiến cậu ta không thể đi lăng nhăng nữa.” Doãn Khánh Kiệt lắc đầu một cái, hàn quang trong mắt lóe lên rồi biến mất. “Tiểu tử, con an phận một chút! Ba quyết chặt đứt duyên phận giữa Tịnh nhi với Thẩm Uyên, vì vậy, ba không cho phép hai anh em con ra mặt chinh Thẩm Uyên, Thẩm Uyên đừng mơ tưởng có cơ hội chuộc lỗi! Cốc Dạ Lam lại càng không.”

“Mẹ nhất định rất đau lòng, con gái di cư nhiên lại làm chuyện như vậy.”

“Con đi đặt vé máy bay, chờ hai ngày nữa thân thể Tịnh Nhi khá hơn một chút, để mẹ con bồi Tịnh Nhi đi đến chỗ anh cả con ở Thượng Hải, thay đổi nơi dưỡng bệnh, khổ sở vì thất tình sẽ nhanh hồi phục hơn.”

“Aiz, theo con thấy, đau đớn nhất không phải là thất tình, mà là bị hai người thân nhất liên thủ phản bội! Tịnh Thủy đáng thương, bao giờ em ấy mới có thể khá hơn đây?”

“Đừng nói lung tung, loại cầu nam nữ đó không đáng giá để nó đau lòng lâu đâu!”

Thấy ba càng ngày càng giận dữ, Doãn Thiện biết điều không dám nói nữa, vội đi ra ngoài làm việc.

Doãn gia bên này yên lặng, không có động tĩnh, Thẩm gia vốn đang chờ Doãn gia tới cửa hỏi tội, đã sớm chuẩn bị một lời giải thích thỏa đáng cho chuyện tuần san bát quái, lại đứng ngồi không yên, đợi mãi không thấy Doãn gia tới của đòi công đạo. Thẩm Uyên cũng cha mẹ hẳn càng đợi càng nóng nảy, liền tự mình tới cửa bái phỏng, thẳng thắn mở miệng hi vọng hai nhà sớm chọn ngày lành đính hôn, kết hôn, để Thẩm Uyên kiên định.

Thẩm gia vẫn không buông tha ý định cưới Doãn Tịnh Thủy vào cửa.

“Thẩm đồng nói đùa!” Nếu như bây giờ vẫn còn là chàng trai hai mươi tuổi, Doãn Thánh Kiệt sẽ không do dự túm lấy Thẩm Uyên, đánh cho hẳn một trận.”

Có lẽ mấy gia đình danh môn thế gia sẽ không quan tâm đàn ông trước khi cưới có vài scandal, mặc kệ là tuần san bát quái hay báo chí đưa tin, bọn họ vẫn kết hôn như cũ. Nhưng Doãn Khánh Kiệt không chấp nhận, con gái ông lại càng không.

Doãn Thánh Kiệt lạnh lùng nhìn Thẩm Uyên, khiến Thẩm Uyên không dám nhìn thẳng. “Con gái tôi bị đả kích lớn, hai lần đưa vào bệnh viện cấp cứu, tôi không nghĩ muốn bức tử con gái tôi. Thẩm đồng, Thẩm phu nhân, thật may hai nhà chúng ta chưa đính hôn, Thẩm Uyên đương nhiên có quyền lựa chọn người phụ nữ thích hợp với hẳn hơn, tỷ như Cốc Dạ Lam. Bởi vì hai nhà chưa có hôn ước, tôi cũng không trách cứ gì Thẩm Uyên và Cốc Dạ Lam, nếu hai đứa tâm đầu ý hợp, con gái tôi không thể làm gì khác hơn là rút lui.”

“không, không! Cháu vẫn còn yêu Tịnh Thủy!” Thẩm Uyên nôn nóng. “Cháu chỉ muốn kết hôn với Tịnh Thủy, cháu ở cùng một chỗ với Cốc Dạ Lam chỉ là nhất thời bị mê hoặc mà thôi, bởi vì cô ta quyến rũ

cháu....”

Doãn Thánh Kiệt lạnh lùng nói: “Cậu nói dám nói lời này? Ôm chị họ đi thuê phòng lại còn nói muốn cùng em gái kết hôn! Cậu không chê nhưng tôi ngại bẩn.”

“Bác trai....” Thẩm Uyên chán nản, hắn không hoài nghi tình yêu của hắn với Tịnh Thủy, nào biết Cốc Dạ Lam cư nhiên cũng yêu hắn, hắn nhất thời không kiềm chế được mới phạm vào “tội lỗi của đàn ông trong thiên hạ.”

“Con gái tôi không rẻ mạt như vậy, không cần tranh giành đàn ông với người phụ nữ khác. Tôi chỉ muốn cảm tạ cậu, Thẩm Uyên, ít nhất cậu còn biết bắt cả hai tay trước khi kết hôn, không hủy diệt con đường sống của con gái tôi.” Doãn Thánh Kiệt mắng người không có một chữ thô tục. “Hai nhà chúng ta không thể kết thành thông gia là ý trời, tôi chúc phúc cho cậu và Cốc Dạ Lam bạch đầu giai lão.” Ông cười lạnh mà nói.

“không, cháu không muốn kết hôn với Cốc Dạ Lam...”

“Đó chuyện của gia đình cậu, Doãn gia chúng tôi không tiện can thiệp.”

Lời đã nói đến nước này, cha mẹ Thẩm Uyên cũng biết chuyện đính hôn không còn hy vọng, không cần thiết phải lật mặt nói lời khó nghe, về sau vẫn còn chạm mặt trên thương trường.

Dù sao lấy tiền tài quyền thế của Thẩm gia bọn họ, không lo không lấy được một vị danh môn thiên kim khác vào cửa.

Nhưng Thẩm Uyên chưa từ bỏ ý định, từ nhỏ tới lớn, niềm tin của hắn chính là “lấy vợ phải lấy Doãn Tịnh Thủy”, tin tưởng hai người ở chung một chỗ sẽ rất hạnh phúc, cho đến hôm nay, hắn chưa từng có ý muốn kết hôn với người phụ nữ khác. Cho dù Cốc Dạ Lam nói, cô ta yêu hắn từ thời trung học, khiến tự tôn đàn ông của hắn vô cùng thỏa mãn, một phút sơ ý liền lên giường với cô ta, nhưng suy nghĩ của hắn vẫn như cũ không thay đổi.

Sau khi mọi chuyện bị bại lộ, hắn vẫn muốn phủ sạch quan hệ với Cốc Dạ Lam, cầu xin Tịnh Thủy tha thứ, nhưng Cốc Dạ Lam lại như bạch tuộc bám chặt lấy hắn, nói nhất định phải kết hôn với hắn, nếu không cô ta không thể ra đường gặp người. Thậm chí, Đỗ Thiển Ngâm cũng bày ra dáng vẻ trưởng bối, bắt hắn phải phụ trách, trong sạch của con gái bà không thể cho người ta chơi không!

Làm ơn đi, là Cốc Dạ Lam chủ động quyến rũ hắn trước! Nếu sớm biết phải chịu trách nhiệm, có đánh chết hắn cũng không một mình ra ngoài uống rượu với Cốc Dạ Lam.

Vả lại, chuyện làm hắn hoài nghi nhất là đêm hôm đó, Đỗ Thiển Ngâm đuổi tới nhà khách bắt quả tang hai người đi cùng nhau, chưa tới hai ngày sau, trình độ miêu tả tỉ mỉ trên tuần san bát quái khiến không chỉ hắn nghi ngờ mà cha mẹ hắn cũng quả quyết tất cả đều do mẹ con cô ta sắp đặt. Dùng kế “Cầu rử rùa vàng”, tiết lộ tin tức cho tuần san bát quái, nhằm mục đích gả vào hào môn thế gia.

Thẩm Uyên hối hận muốn chết, hắn không muốn kết hôn với Cốc Dạ Lam, người hắn muốn cưới là Doãn Tịnh Thủy a!

Nhưng Tịnh Thủy sẽ không tha thứ cho hắn, hắn chạy tới bệnh viện, cầu cô tha thứ. Nhìn thấy hắn, cô hét chói tai, té xỉu, hắn bị hai người mặc áo đen kéo ra ngoài. Biết được Tịnh Thủy cùng mẹ cô đi Thượng Hải đã là chuyện của một tháng sau, hắn chưa từng từ bỏ ý định, đuổi theo đến Thượng Hải, anh cả trực tiếp coi hắn là không khí, tiêu sái đi qua trước mặt hắn.

Mỗi ngày Thẩm Uyên đều tới cửa chào hỏi, sau một tuần, cuối cùng anh cả cũng tặng hắn một câu: “Trung Quốc lớn như thế, mẹ tôi bồi Tịnh Thủy đi thăm thú chung quanh, không thông báo đang ở nơi nào.”

“Sao lại không biết? Họ nhất định sẽ liên lạc với anh.”

“Cậu sống chết dây dưa đến cùng là muốn làm gì?”

“Em chỉ muốn cầu xin Tịnh Thủy tha thứ... Em phải nói với cô ấy, em còn yêu cô ấy!”

“Cho dù Tịnh Thủy tha thứ cho cậu, cũng không thể ở cùng cậu, cậu đừng có hi vọng nữa! Bây giờ cậu mới nói yêu nó, đừng có nói đùa, từ khi lòng cậu bắt đầu dao động, mập mờ dây dưa với Cốc Dạ Lam, cậu đã không còn tư cách nói yêu Tịnh Thủy. Trở về đi! Cốc Dạ Lam đang đợi cậu.”

Thẩm Uyên nhìn anh cả nhà họ Doãn đóng cửa lại, quay người, bỗng thấy Cốc Dạ Lam đứng ngay phía sau hắn, tựa như linh hồn dính chặt sau lưng.

Trời ạ! cô ta cứ nhiên đuổi tới Thượng Hải, quá đáng sợ.

Cốc Dạ Lam nhìn hắn, đôi mắt chìm trong bi thương thật sâu: “Em có thai rồi! Nếu như anh không muốn con, em sẽ chết ở Thượng Hải, anh mang thi thể em cùng con trở về đi!”

Bỗng nhiên, Thẩm Uyên bị một dự cảm đáng sợ, kinh hoàng xâm chiếm, như thể có một mảnh hắc ám, trống rỗng không ngừng tiếp cận hắn, bủa vây lấy hắn, sau đó nhấn chìm hắn....

4. Chương 4

Có đoạn thời gian khoảng gần 4 năm, trụ sở tập đoàn Hỉ Đức tại Đài Loan rất ít khi thấy tổng giám đốc Tôn Vô Nộ xuất hiện, anh thường dùng webcam họp với ban quản trị.

Nửa năm đầu tiên, Tôn Vô Nộ hầu như không ở Đài Loan, chạy đến rất nhiều quốc gia Châu Âu, Châu Á, Châu Mỹ, sau đó dừng chân lại ở nước Mỹ. Lại qua nửa năm, truyền ra tin tức tổng giám đốc đã kết hôn, nhưng không tổ chức tiệc mừng ở Đài Loan, trưởng bối hai bên gia đình cùng cán bộ cao cấp thuê máy bay riêng đến đảo Guam (*) tham dự hôn lễ, không làm kinh động giới truyền thông.

(*) Đảo Guam: được phát hiện năm 1521, là hòn đảo lớn nhất thuộc quần đảo Mariana, nằm ở miền tây Thái Bình Dương, cách Hawaii hơn 5.000 km về phía tây, cách Philippines và Nhật Bản hơn 2.000 km về phía đông và phía nam, thuộc quyền quản lý của Hoa Kỳ từ năm 1898 sau chiến tranh Tây ban Nha – Mỹ.

Sau khi kết hôn, Tôn Vô Nộ vẫn một mình chạy đi chạy lại giữa Mỹ và Đài Loan. Trở lại Đài Loan mười ngày, nửa tháng rồi lại xách vali xuất ngoại, ngay cả bà nội anh cũng đã di cư sang bên Mỹ.

Có mấy vị quản lý cấp cao lấy dũng khí hỏi: “Sao tổng giám đốc không cùng phu nhân về Đài Loan định cư?”

Tôn Vô Nộ khẽ mỉm cười: “Bà xã tôi muốn học hết Thạc sĩ, tôi không thể làm gì khác hơn là qua bên đó cùng cô ấy.”

Mọi người nghe vậy mới bừng tỉnh hiểu ra, vô cùng kinh ngạc Tôn Vô Nộ lại săn sóc vợ như thế.

Cho đến gần đây, Tôn Vô Nộ tiếp nhận lời mời phỏng vấn của một tờ báo tài chính - kinh doanh, có nhắc đến gia đình anh. Anh dùng nét mặt nhu hòa nói hai năm trước, bà xã anh đã sinh cho anh một đôi long phượng, vắc theo bụng bự mà vẫn không buông tha học hành, cố gắng lấy bằng thạc sĩ tại trường đại học cha mẹ anh đang giảng dạy. Có lẽ vì vậy mà hai đứa nhỏ vô cùng thông minh.

Cuối cùng, anh chia sẻ, bà xã và con anh không lâu sau sẽ về nước.

Sau nhiều đêm trông mong, cuối cùng cũng trông được một nhà đoàn viên, không bị chia cách hai nơi.

Hàng đêm có thể dịu dàng ôm cô, triền miên, cùng nhau cảm thụ tình nồng mật ý, biến tình yêu thành con sông, làm dịu tâm linh đã từng khô cạn, cũng làm dịu thân thể lẫn nhau.

Tôn Vô Nộ khẽ vuốt ve khuôn mặt mềm mại của bà xã, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng gạt vài sợi tóc đen tuyền ra sau tai, cô mơ mơ màng màng mở mắt, vô ý thức cười một tiếng, đôi mắt vẫn ngập sương mù, thần thái vô cùng quyến rũ.

“Chào buổi sáng.” Thanh âm mềm nhũn mang theo nũng nịu của cô thường xuyên khiến Tôn Vô Nộ coi cô như con gái lớn trong nhà, cần được che chở.

“Vẫn còn sớm, không thích nghỉ được với lệnh múi giờ sao?”

“Ừm.” Trở lại đã ba ngày, cô vẫn chưa bước chân ra khỏi cửa nhà lần nào! Trừ chênh lệch múi giờ, biệt thự ở Đài Bắc của ông xã cô thật to, chơi trốn tìm với hai đứa sinh đôi liền chơi mất ba ngày. “Đúng rồi, con đã rời giường chưa?”

“Em đừng vội, anh đi xem rồi, chúng nó còn đang ngủ.” Tôn Vô Nộ không để cho cô đứng dậy, bấp đôi vươn sang chặn thân thể cô. Anh tiến sát đến gần cổ cô, ngửi hương thơm ngào ngạt, há miệng ngậm vành tai cô, đầu lưỡi ẩm ướt như đang vẽ phác họa, chọc cho Tịnh Thủy khẽ run từng trận, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Ông xã...” cô không cách nào khống chế sát lại thân thể nóng bỏng của anh, khiến hai người đều nghe thấy rõ ràng nhịp tim đánh trống reo hò của đôi phương. “Vô Nộ... tối hôm qua chúng ta quên ngừa thai...”

Thanh âm mềm mại, hư nhuyễn giống như ngòi nổ, châm lên toàn bộ dự vọng nguyên thủy của đàn ông, Tôn Vô Nộ thuận thế lật người lên. “Quên cũng tốt, chúng ta liền sinh thêm một đứa.” Thanh âm cũng anh cũng trầm thấp khác thường, tràn đầy tình dục.

“Rốt cuộc anh muốn mấy đứa mới hài lòng đây?” cô khiêu khích nâng cằm anh lên.

“Ít nhất ba đứa.” Anh cực kì yêu mùi vị của cô, bá đạo hôn trụ đôi môi cô, không thể kiềm chế đem khí tức bá đạo rưới vào khoang mật của cô. Môi lưỡi dây dưa, thông qua nụ hôn nóng bỏng mà xác định tâm ý đối phương, đôi tay triu mến vuốt ve từng tấc da thịt trắng mịn như tuyết.

Khi hai tay anh tìm kiếm xuống phía dưới, Tịnh Thủy cơ hồ đã mềm thành nước, cặp mắt mờ mịt nhìn người đàn ông vì theo đuổi cô mà đi theo cô du ngoạn hơn nửa địa cầu, vì cô mà gác lại sự nghiệp, vì yêu mà đi cùng cô đến tận chân trời. Cuối cùng, cũng khiến cô cam tâm tình nguyện vì anh mà dừng lại, để anh ôm linh hồn không chỗ nương tựa của cô.

Vì anh, tình yêu một lần nữa trở lại trong sinh mệnh cô, đầu ngón tay cô chạm lên đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh, chạy tới đôi lông mày, sống mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi không thích cười.

Tôn Vô Nộ mở miệng, ngậm chặt đôi gò bồng như bạch ngọc, hơi thở mập mờ, kích tình tràn ngập khắp phòng, dục vọng nóng bỏng dung hợp chung một chỗ, cùng nhau tìm đến Thiên đường.

Sau khi tắm rửa, người làm cha mẹ cũng không thể buông thả lần nữa, tránh cho hai cực cùng đột nhiên chạy tới gõ cửa, người làm cha mẹ sẽ xấu hổ nha.

Khi người phụ nữ yêu một người đàn ông, có thể vô tư thay quần áo trước mặt anh ta, dùng khăn lông lớn lau khô thân thể, mặc đồ lót khêu gợi, thông dong thay một bộ váy trắng không tay, tư thế uyển chuyển, thoải mái buộc thêm dải lụa màu tím, nhẹ nhàng khoan khoái, không màng danh lợi, hạnh phúc nở nụ cười hỏi anh: “Đẹp không?” Người đàn ông ôm cô gái, thể hiện tình yêu đối với cô.

Giữa bọn họ, không có gì cần giấu giếm.

“Hôm nay em phải về nhà mẹ?”

“Hôm nay anh đi cùng em về nhà cha mẹ?”

Tôn Vô Nộ gật đầu. “Hôm nay nghỉ phép, mặc cho phu nhân sai bảo.”

Đôi mắt đẹp của Tịnh Thủy tỏa sáng lấp lánh. “Ba mẹ đã biết em về nước, nếu hôm nay không về, chỉ sợ ba mẹ sẽ nổi giận, đăng báo vứt bỏ em. Nhưng mà, chỉ cần mang theo hai đứa sinh đôi về, bọn họ lập tức cười meo meo, mọi tức giận đều tan biến. Ông xã, em rất đáng thương nha! Vốn được cưng chiều nhất nhà, lại bị con mình đẩy xuống hàng thứ hai, vậy mà anh còn muốn em sinh thêm đứa nữa, không phải sẽ hại em rớt xuống hàng thứ ba sao?”

Từ khi sinh hạ Tôn Chấn Á và Tôn Đồng Á, Tịnh Thủy phát hiện địa vị của cô ở nhà chồng thăng cấp liên tục, mà trình độ cưng chiều ở nhà mẹ đẻ ngược lại tụt dốc không phanh. Cứ khoảng hai, ba tháng, Doãn Thánh Kiệt cũng Đỗ Thiển Dung lại bay sang Mỹ một lần, không phải sốt ruột vì con gái mà vì cháu ngoại thật đáng yêu.

Tôn Vô Nộ cười ha ha: “Vừa nhận được tin em mang thai, bà nội anh lập tức nhét anh ở lại Đài Loan một mình, thu dọn hành lý, quyết định sang Mỹ sống với em. Nghĩ lại trước kia, cho dù cha mẹ anh cầu xin thế nào, bà cũng đều lắc đầu, bởi vì anh muốn ở đây. hiện tại, bà còn yêu chất nội hơn cả anh.”

Tịnh Thủy không cam lòng chu miệng: “Người ta muốn đừng thứ nhất a!”

Tôn Vô Nộ dùng sức hôn cô. “Ồ trong lòng anh, em mãi mãi là đứng thứ nhất. Các con là tiếp diễn sinh mệnh của chúng ta, đương nhiên phải thương bọn chúng, nhưng các con lớn lên rồi sẽ rời khỏi cha mẹ, mà anh sẽ không rời xa em... em cũng sẽ không rời xa anh, không phải sao?”

“Dĩ nhiên, giống như cha mẹ của chúng ta vậy.”

Sâu trong đôi mắt sáng, là nhu tình như nước, dựa vào trong ngực anh, cô luôn cảm thấy thật ấm áp, an tâm.

Tôn Vô Nộ bá đạo vòng chặc hông cô, trong đôi mắt đen là vô hạn sủng nịnh.

“Tịnh Nhi, hôm nay ngoại trừ đi về nhà mẹ, thuận đường có sang chào bà ngoại luôn không?”

“Có lẽ sẽ không đủ thời gian, em định ngày khác tìm thời gian sang nhà bà ngoại, có chuyện gì sao?”

“Nếu như em gặp dì em và Cốc Dạ Lam, em sẽ làm gì?”

“Ông xã, anh lo lắng em sẽ xông vào đánh nhau với cô ta sao? Vì Thẩm Uyên? hấn xứng đáng?” cô thoải mái nở nụ cười, thanh âm mỉa mai hoặc xuyên qua màng nhĩ anh, hóa giải nội tâm đang lo lắng. “hiện tại cho dù Thẩm Uyên đứng trước mặt em, em cũng có thể cười thật tươi chào hỏi hấn.”

“thật?”

“Có lẽ em hẹp hòi, nhỏ mọn, em sẽ không tha thứ cho ai đã phản bội em. Chỉ là, thân thích khó tránh khỏi sẽ đụng mặt, vì thể hiện phong độ, cũng vì không muốn cho người ngoài xem kịch vui, em vẫn phải cười chào hấn một tiếng.” Tịnh Thủy dịu dàng nói: “Mẹ em nói đúng, em không cần hồ thẹn với bất kỳ kẻ nào, cho nên không cần sợ bất cứ điều gì. nói không chừng, bọn họ còn sợ đụng phải em ý chứ!”

Tôn Vô Nộ gạt đầu một cái, ngoài cửa phòng, hai bảo bối hoạt bát hiếu động chạy tới gõ cửa đồng đồng đồng. “Ba —— mẹ ——”. Anh đi mở cửa, một đôi song sinh vọt vào trong ngực anh, mỗi tay anh vội ôm lấy một đứa, khuôn mặt thối trời sanh cũng cười như Phật Di Lặc.

Tôn Chấn Á đưa đôi tay mũm mĩm ra, “Con muốn mẹ ôm! Con muốn mẹ ôm!” Mẹ xinh đẹp lại dịu dàng, hơn nữa còn ngửi rất thơm.

Tôn Vô Nộ ôm một trai một gái đi ra cửa. “Lát nữa chúng ta phải về nhà bà ngoại, để mẹ thay quần áo đã.” Người đàn ông kia mặt không đỏ tím không loạn đưa ra lý do vô cùng hợp lý, không thừa nhận mình đang ăn dấm của tiểu tử.

Doãn Tịnh Thủy cười khê, khuôn mặt tràn ngập nhu tình. yêu một người có lúc thật đơn giản, nhìn thấy anh, khỏe miệng sẽ không nhịn được khê nhếch lên, tâm mềm mại bay bổng như đang bay trên mây, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Mà hạnh phúc hôm nay, không phải vô duyên vô cớ mà đạt được.

Khi cô biết Thẩm Uyên và Cốc Dạ Lam cùng lừa gạt mình, phản bội mình, cô đã từng cho rằng mình không thể tiếp tục tin tưởng vào tình yêu được nữa. Mẹ nói cô thật ngốc, sau đó cùng cô đi du lịch nước ngoài. Rời xa địa phương khiến cô đau lòng quả là một phương pháp trị liệu tốt. đi càng nhiều, cô càng nhận ra thế giới này thật rộng lớn, vô vàn chuyện thú vị, cũng hiểu được đau lòng, rơi lệ vì một người đàn ông đã thay lòng đổi dạ quá ngu ngốc.

Đến tháng thứ hai sau khi đi du lịch, Tôn Vô Nộ đuổi tới, ở Disney Land thuộc bang Florida, có bốn khu vui chơi, hai công viên nước, vườn bách thú, khu giải trí, ăn uống, năm sân golf, hai trung tâm spa cao cấp... Khoan đã, Tịnh Thủy dự định ở lại chỗ này 5 ngày đến 1 tuần, hình như không đủ thời gian rồi.

Mẹ đi chơi cùng cô một ngày, ngày thứ hai liền đầu hàng, muốn ở lại khách sạn nghỉ ngơi, sau đó Tôn Vô Nộ xuất hiện, thay mẹ đi theo cô vui chơi thỏa thích.

“Tôi phát hiện anh chơi còn điên cuồng hơn tôi!” cô cảm khái.

“Anh không có tuổi thơ như những đứa trẻ khác, bỗng nhiên muốn bồi thường chính mình một lần.” Bởi vì xung quanh tiếng hoan hô quá âm ỹ, Tôn Vô Nộ phải dán sát vào lỗ tai của cô để nói chuyện, hại tim cô không nhịn được đập rộn lên.

Làm ơn đi, cô vừa thất tình không lâu đấy!

Chỉ là, cảnh tượng pháo hoa bên Hollywood về đêm quá tráng lệ, pháo sáng kết hợp với dòng chảy tĩnh mạch phía chân đồi, sáng chói mắt, khiến người ta chỉ cần nhìn thôi cũng đủ thỏa mãn, người muốn tự sát nhìn thấy cảnh này đảm bảo không muốn chết nữa, thất tình là cái thá gì? Chỉ nhỏ bé như một hạt bụi.

đi tới nhiều quốc gia trên thế giới, gọi lại tính trẻ con, đơn thuần đã mất đi từ lâu, tâm tình cũng vui vẻ trở lại, đôi lúc có thể cười đùa, hét lên thật to, vô cùng khoái hoạt.

Tĩnh Thủy nhận ra, hình như cô sắp quên đi sự tồn tại của Thẩm Uyên và Cốc Dạ Lam.

thật cảm ơn ba mẹ đã quyết định đưa cô ra nước ngoài giải tỏa tâm tình, cũng không quan tâm đến lệ phí khách sạn cô tiêu tốn khi đi du lịch.

Vào một đêm, dưới ánh trăng và ánh đèn thấp thoáng, tạo vật càng trở nên mộng ảo.

“thật đẹp, giống như Bát Dạ thành vậy.” Ánh mắt cô tỏa sáng lấp lánh, mặc dù hai chân đau nhức vì đi bộ nhiều nhưng tinh thần rất vui vẻ phấn chấn, đôi môi hồng cong lên thành đường cung đẹp mắt, khiến trái tim anh rung động.

(*) Bát Dạ Thành: một quần thể kiến trúc ở Thượng Hải, được coi là một trong tứ đại thương thành của Thượng Hải.

“Anh cảm thấy em còn xinh đẹp hơn, chói mắt hơn tất cả mọi thứ ở nơi đây.”

cô chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, ngoài ý muốn rơi vào một đôi mắt đen như hồ nước tĩnh mạch, khiến cô bỗng chốc ngừng hô hấp.

Tại sao anh lại nhìn cô chằm chằm như vậy? không, quan trọng hơn là, Tại sao muốn ngăn dậm xa xôi đến đây tìm cô? Là vì cô mà tới sao?

Nhịp tim trở nên rối loạn, đôi lông mày rủ xuống, ngưng ngưng không dám nhìn thẳng vào anh.

“Tôn tiên sinh...”

“Vô Nộ, Tôn Vô Nộ.”

cô nghiêng mặt, bên má xuất hiện rặng mây hồng hồng. “Sao anh lại tới đây? Trông anh không giống loại người thích đi du lịch.”

Anh thản nhiên cười một tiếng: “Bởi vì em ở chỗ này, mà anh nghĩ muốn đợi bên cạnh em.” Lần đầu tiên tỏ tình với phụ nữ, lại là ở khu vui chơi náo nhiệt, tuyệt không phải địa điểm tốt, cứ cho là anh không muốn nói ra, nhưng tâm tình chờ đợi đã lâu lại khiến anh bất giác thổ lộ.

cô khó nén rung động, nhìn anh, ngưng mắt nhìn anh một lúc lâu. “Anh không phải là nghiêm túc chứ?” Nhưng anh đường đường là một vị đại tổng giám đốc, nào có thời gian đến nước Mỹ chờ đợi bên cạnh cô?

Đôi mắt trong sáng trở nên thâm trầm. “Anh rất nghiêm túc.” Anh không có thời gian nói giỡn với phụ nữ, một khi đã hạ quyết tâm, an bài trước chuyện công ty trong một tháng tới, sau đó mới đi tìm cô.

cô đột nhiên bưng bình nháy mắt mấy cái. “Tôi không đi du lịch ngắn hạn, có thể sẽ chơi cực kỳ lâu đấy!”

“Anh đi cùng em.” Tròng mắt đen bình tĩnh khóa lấy hình bóng cô. “Em muốn đi Bắc Cực hay Nam Cực, anh đều có thể đi cùng em.”

cô đột nhiên bưng bình nháy mắt mấy cái. “Tôi không đi du lịch ngắn hạn, có thể sẽ chơi cực kỳ lâu đấy!”

“Anh đi cùng em.” Tròng mắt đen bình tĩnh khóa lấy hình bóng cô. “Em muốn đi Bắc Cực hay Nam Cực, anh đều có thể đi cùng em.”

“sự nghiệp của anh thì làm sao đây?” cô dĩ nhiên sẽ không đi Nam Cực hay Bắc Cực, cô không thích chịu khổ, nguyên tắc hàng đầu của du lịch là: thoải mái.

“Có máy vi tính nối mạng, anh có thể làm việc ở bất cứ đâu.”

Nàng mê mẩn nhìn anh. Anh nghiêm túc ?

Mà anh, lại lấy ánh mắt thâm tình rót xuống trên người cô.

“Tôi. . . . . hiện tại tôi không muốn nói chuyện yêu đương.” cô quả thật không có tâm trạng.

“Chúng ta cùng nhau đi du lịch tốt lắm.” Anh nhàn nhạt, không muốn gây áp lực cho cô.

Đây là một hình thức yêu đương sao?

Nhìn ánh mắt sững sờ của cô, Tôn Vô Nộ cười khẽ.

Con người cô, xinh đẹp của cô, lại lần nữa ảnh hưởng tới hình tượng người phụ nữ trong lòng anh.

Anh vốn là người độc lập, tâm tư chưa từng dao động vì phụ nữ, cũng chưa đắm chìm trong sự dịu dàng mà làm giảm ý chí chiến đấu, thế nhưng sự xuất hiện của Doãn Tịnh Thủy lại dao động nội tâm từ trước đến giờ vốn bình tĩnh, lạnh lùng của anh.

Sợ gì? Trong cuộc đời một người luôn luôn sẽ vì yêu mà đánh mất trái tim một lần, bất luận phải trả giá bao nhiêu, vì Doãn Tịnh Thủy, tất cả đều đáng giá.

“Lấy vợ phải lấy Doãn Tịnh Thủy” , sâu trong nội tâm anh rất tự nhiên hiện lên câu nói như vậy.

Nhưng đối với Tịnh Thủy mà nói, Tôn Vô Nộ chỉ là một người xa lạ, cô không hiểu rõ anh.

Du lịch, có lẽ sẽ giúp cô quen thuộc với đủ loại diện mạo một người.

Đến tháng thứ ba, Đỗ Thiển Dung trở lại Đài Loan bồi lão công, Tịnh Thủy đi tới đảo Dolly ở Hy Lạp, một trong những đảo nhỏ đẹp mê người trên biển Ê-giê (*), Tôn Vô Nộ cũng chứng minh lời hứa của anh, làm bạn du lịch với cô.

(*) Vịnh phía Đông Địa Trung Hải, xuất hiện trong nhiều thần thoại Hy Lạp, thánh địa du lịch của giới quý tộc.

So với nước Pháp và Italy, thức ăn ở Hy Lạp không tính là xuất sắc, nhưng bà chủ quán trọ lại hào phóng làm một bàn thức ăn sáng vô cùng phong phú, mở cửa nghênh đón ánh mặt trời ấm áp cùng hương vị của biển cả. cô quyết định ăn sạch sẽ bữa sáng, mới có đủ thể lực đi dạo hết hòn đảo nhỏ xinh đẹp này.

trên bờ cát, từng đôi tình nhân như thủy triều đến rồi lại đi, mọi người tựa như đang hẹn ước, nhất định phải đứng ở trong biển ôm hôn, sóng biển bao quanh bọn họ, hôn trên biển xong rồi lại trở về đất liền hôn.

Buổi trưa, từ giáo đường đối diện quán trọ truyền đến từng hồi Thánh Ca, thì ra là đang cử hành hôn lễ, hòn đảo nhỏ lãng mạn hấp dẫn rất nhiều người tới nơi này cử hành hôn lễ, nhân tiện hưởng tuần trăng mật, so với những địa phương khác, hôn lễ ở nước ngoài cởi mở hơn nhiều.

cô dâu kia quay lưng lại ném hoa cưới, không ngờ lại rơi vào trong lòng Tịnh Thủy, đưa tới một tràng tiếng vỗ tay hoan hô từ các quan khách, chúc mừng cô sắp trở thành cô dâu tiếp theo.

“Ách?” Tịnh Thủy nhất thời ngây người, ô, hoa cô dâu, nhịp tim lặng lẽ gia tốc.

Tôn Vô Nộ cười ha ha, “Em có muốn chúng ta kết hôn ở chỗ này hay không?” Lần đầu tiên anh mở miệng cầu hôn cô rất tự nhiên

“Tôi mới không cần bỏ trốn cùng đàn ông!” cô xoay người chạy trốn chết.

“Aiz... em sẽ bị lạc đường a!” Anh đuổi theo dắt tay cô, quả nhẹ: “Nhận biết phương hướng kém như thế còn dám chạy loạn một mình?”

“Dù sao thì tôi cũng rất ngốc” Tính tình tiểu thư bắt đầu bộc phát.

“Đúng vậy, phụ nữ ngốc mới cần đàn ông bảo vệ, đàn ông cứng chiều.”

“Tự cao tự đại.”

“Như anh gọi là tự tin.”

“Anh cảm thấy tôi rất ngu ngốc sao?”

“nói đùa, nhận biết phương hướng không tốt cùng thông minh không liên quan gì đến nhau.” Anh cũng không nghĩ muốn cưới một người phụ nữ ngốc, lòng tự ái của anh không cho phép, cũng không cách nào khai thông.

cô cười ngọt ngào, bước chậm rãi thưởng thức vẻ đẹp sâu lắng của đảo Dolly.

Mặt trời xuống núi, ngày mai sẽ lại xuất hiện. Nhưng tình yêu thì sao?

Cảnh sắc tuyệt mỹ, lãng mạn, đều có thể vàng úa vào ngày mai, nhưng tình yêu thì sao?

“Ở đây, các quán trọ gia đình cũng cung cấp dịch vụ tổ chức hôn lễ, còn có rất nhiều cửa hàng trang sức, cũng coi như là hòn đảo nhỏ lãng mạn đệ nhất đi!” Tịnh Thủy cảm khái.

“Động lòng sao?”

cô lắc đầu.“Bây giờ tôi vẫn chưa thể trao cho anh một trái tim hoàn chỉnh, Vô Nộ, anh hẳn cũng không hi vọng mình trở thành ‘cảng tránh gió’ đi.”

“Được, anh đợi.” Giọng nói kiên định, đôi mắt anh nhìn cô, ánh mắt kiên định.

Tịnh Thủy cơ hồ muốn chìm hãm trong tròng mắt đầy nhu tình của anh.

Gần lúc hoàng hôn, bọn họ đi theo bước chân một số người đến một cái chòi cao, chờ đợi ánh trời chiều đẹp nhất trên thế giới.

Mặt trời trôi trên biển, ánh hồng sáng rực phía chân trời.

“Anh xem, đôi vợ chồng già trước mặt kia sóng vai, nắm tay nhau ngắm hoàng hôn, nhìn họ, người ta thấy được tình yêu vĩnh hằng, cho dù tuổi thanh xuân không còn, cũng sẽ không ghét bỏ bàn tay nhiều nếp nhăn của đối phương.” cô thở dài nói.

“Cha mẹ anh chính là đại biểu tốt nhất cho tình yêu.” Tôn Vô Nộ nhìn trời chiều, không để cho cô nhìn thấy ánh mắt phiền muộn của anh.“Cha mẹ anh rất yêu nhau, còn anh giống như người thứ ba, không thể chen vào giữa bọn họ.”

cô giật mình, lần đầu tiên cô nghe thấy anh nhắc tới cha mẹ mình.

“Vô Nộ.”

“Anh đã từng hoài nghi tình yêu là gì, quá yêu một người có thật sự là chuyện tốt? Ngay cả con ruột của mình cũng không chiếm được đầy đủ tình thương của cha và tình thương của mẹ, sinh ra anh dường như chỉ là vì muốn cho ông bà nội một cái công đạo, muốn anh thay thế bọn họ gánh vác sự nghiệp gia tộc. Trong lòng bọn họ, rốt cuộc coi anh là cái gì?”

Cho dù trong lòng đang sôi trào. Anh cũng chỉ nhàn nhạt nhếch môi, thái độ hoàn toàn tĩnh táo.

Từ nhỏ, đã định phải có tiền bạc, quyền lực, thế nhưng Tịnh Thủy lại gửi được hơi thở tịch mịch trên người anh.

“Lòng tự trọng của đàn ông rất mạnh, từ nhỏ, cha mẹ đã muốn bỏ lại anh ở đây, chờ đến khi bọn họ có thời gian rảnh rỗi, muốn trở về thăm người thân thì anh cũng không còn muốn thân cận với bọn họ nữa.”

“Nghe giống như là bé trai đang giận dỗi.”

“không sai.” Anh cư nhiên thừa nhận lời cô nói, quái dị nhướng mày.“Khi anh đọc đại học, cố ý bỏ qua trường cha mẹ anh dạy học, sau này bà nội nói cho anh biết, cha mẹ anh vì quyết định của anh mà khổ sở một thời gian. Lúc ấy anh không tin, trong mắt bọn họ không phải chỉ có lẫn nhau sao? Đợi đến anh được xã hội rèn luyện thật sự, anh mới dùng ánh mắt khác đối diện với cha mẹ, có lẽ bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác?”

“Đương nhiên rồi, tôi không tin ba mẹ anh không yêu anh, Vô Nộ.” Thanh âm ôn nhu, trong veo giống như tiếng đàn, trêu chọc tim anh.” Nếu như ba mẹ anh hoàn toàn không có thiên phú kinh doanh, ông nội chắc hẳn rất đau đầu đi! Nếu như có thể sinh hạ một người thừa kế vừa ý ông nội, cảm giác áy náy sâu trong nội tâm ba mẹ anh sẽ giảm bớt rất nhiều, ông bà nội anh cũng vì vậy mà được an ủi! Tôi nghĩ vậy.”

“Anh cũng nghĩ thế.” Tôn Vô Nộ ôm vai cô, không che giấu, coi cô như người yêu ôm trước ngực, trên mặt không có biểu tình, khóe môi nhếch lên thành nụ cười như có như không.

Nhờ có anh, luôn giống như một pho tượng giữ cửa, một hộ vệ luôn bên cạnh cô, cho nên trên đường du ngoạn, mấy tên ong bướm cũng không dám đến gần cô, để anh và cô phổ nên một khúc nhạc tình yêu ở nước ngoài. Có đáng tiếc không? cô tự hỏi mình. không, cô vốn không phải vì “Tình yêu mới” mà ra nước ngoài, chỉ là vì muốn quên hết tất cả, đối xử thật tốt với bản thân mình.

cô thủy chung ôm một ý niệm: tự hành hạ bản thân mình, cũng là hành hạ những người thân luôn quan tâm cô, cho nên phải học cách đối xử tử tế với bản thân mình trước.

“Trả lời tôi một vấn đề được không?” cô ở trước ngực anh thì thầm.

“Em nói đi.” Anh khẽ ấn xuống một nụ hôn trên tóc cô.

“Từ khi nào anh quyết định muốn theo đuổi tôi?” cô ngược mặt lên, không chớp mắt chăm chú nhìn anh.

“Em muốn nghe lời nói thật?”

“Chúng ta đang ở trên một hòn đảo nhỏ ở Hy Lạp, trời cao Hoàng Đế xa, vì sao không thể mở một cánh cửa sổ nói chuyện rõ ràng?”

“Được rồi!” Anh dặt tay nhỏ bé của cô, sắc trời dần tối, bước chậm rãi trở về quán trọ ăn tối. Phối hợp với bước chân của cô, anh thả chậm bước chân, cất giọng nói: “Ngày ấy lần đầu tiên anh nhìn thấy em ở bệnh viện, sau khi uống cà phê với em, thì có một âm thanh xuất hiện trong lòng anh, ‘ lấy vợ phải lấy Doãn Tịnh Thủy ’”

“Cái gì? Lúc đó em chỉ nhớ bộ dạng anh rất nghiêm túc, nhưng đối với bà nội cũng rất hiếu thuận, thật là một người đàn ông tốt.”

Tròng mắt đen xẹt qua một tia cười sắc bén. “Cho dù anh nhiều lần muốn lập tức triển khai hành động theo đuổi em, nhưng anh tự nói với mình, không được, thời cơ còn chưa tới, cho nên anh không làm bất cứ cái gì.”

“Anh giúp ba em thu xếp một gian hàng ở trung tâm thương mại của anh.” cô không nhịn được cười thầm.

“Đó là bởi vì sản phẩm chăm sóc sắc đẹp của tập đoàn mỹ phẩm Hoàng Ngọc có chất lượng tốt, anh mới có biện pháp báo đáp ơn cứu mạng của em đối với bà nội. Thân là ông chủ, anh phải công tư rõ ràng.”

“Em đã nói rồi, là bác sĩ cứu bà, không phải là em.”

Tôn Vô Nộ cười một tiếng. “Ân nhân cứu mạng chân chính ‘ thi ân không cần báo đáp ’, ân nhân cứu mạng ‘thay mặt đổi đào’ lại hướng anh đòi thù lao không hợp lý.”

“Thay mặt đổi đào?”

“Cốc Dạ Lam khẳng định rằng cô ta đã cứu bà nội anh, đưa bà nội anh đến bệnh viện cấp cứu.” Thanh âm lạnh lùng kể lại chuyện Cốc Dạ Lam yêu cầu anh khoảng nửa năm trước. cô ta bảo anh giúp cô ta thuận lợi kết hôn với bạn trai thanh mai trúc mã Thẩm Uyên, bảo anh theo đuổi thiên kim tiểu thư Doãn Tịnh Thủy.

“Cái gì?” Tịnh Thủy khó hiểu. cô có nghe qua Đỗ Thăng Bình nói một vài lời nói quái dị của Cốc Dạ Lam, nhưng anh cũng không nhắc đến Cốc Dạ Lam nói cô ta mới là bạn gái của Thẩm Uyên.

thật là da mặt dày không đỡ nổi, khó trách chuyện gì cô ta cũng làm ra được.

“Có lẽ là ý trời, em đi cùng bà ngoại em đến bệnh viện thăm bệnh, mà bà nội anh cư nhiên nhận ra em mới là quý nhân tiểu thư đã cứu bà, trong lòng anh liền minh bạch.”

“thật sự là quỷ thần xui khiến liên tục.”

“Anh rất nhanh điều tra rõ ai mới là bạn gái của người nào, người nào có ý đồ hoành đao đoạt ái.” Tôn Vô Nộ phát hiện thanh âm mình nguội lạnh, “Cốc Dạ Lam chẳng những lừa gạt anh, ghê tởm hơn chính là, cô ta muốn hoành đao đoạt ái lại sợ lưng đeo tiếng xấu ‘ người thứ ba ’, hi vọng anh trước theo đuổi em, để em gánh chịu tội danh ‘ thay lòng đổi dạ’, thật sự là quá hèn hạ.”

“cô ấy yêu Thẩm Uyên không có tội, nhưng không nên thương tổn em, thiết kế em, anh tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra. Cho nên anh một mặt nói qua loa với cô ta, một mặt an bài hành trình đi công tác nước ngoài, Cốc Dạ Lam quả nhiên không nhận được hưởng Thẩm Uyên tỏ tình, sự tình phát triển sau này chính cô ta cũng không thể khống chế, nhưng tất cả những thứ này cô ta bắt buộc phải thừa nhận, bao gồm cả Thẩm Uyên, bắt cả hai tay chính là bắt cả hai tay, dám làm phải dám chịu.” Anh chỉ quan tâm đến chuyện Doãn Tịnh Thủy lưng đeo tội danh “Thay lòng”, những người khác có ra sao anh căn bản không quan tâm.

Đúng là một tiểu quỷ nhất gan a, Cốc Dạ Lam.

Muốn đoạt người yêu của người khác, vì sao không dám quang minh chính đại tranh giành?

Cũng đúng, nếu như có thể quang minh chính đại, thì đã không cần phải làm Tiểu Tam.

Tịnh Thủy vô thức cười: “không ngờ cô bày mưu tính kế lâu như thế.”

Tôn Vô Nộ nhướn mày: “Mặc dù quá trình có đôi chút khó khăn, sắp đánh tuyết rơi, cuối cùng Cốc Dạ Lam cũng đạt được ước muốn, tháng trước đã thành hôn với Thẩm Uyên rồi.”

“thật sao?” cô hồ hững đáp: “Nhất định là vì có con mới cưới.”

“Làm sao em biết?”

“Thẩm Uyên có di tình biệt luyến (tức là có người phụ nữ khác), chuyện này cũng không có gì kỳ quái, bởi vì em không đủ hoàn mỹ. Nhưng ba mẹ Thẩm, thậm chí cả ông bà nội Thẩm Uyên, sẽ không thay đổi nhanh như vậy, mấy bậc trưởng bối vô cùng quan tâm chuyện môn đăng hộ đối, trừ phi cô ta có thai, dùng đứa bé uy hiếp, nếu không chuyện sẽ không đơn giản như vậy.” Từ cổ chí kim, muốn gả vào Hào Môn (gia đình danh giá), người phụ nữ thường hay chiêu này, tỷ lệ thành công rất cao, không ngoài dự đoán, Cốc Dạ Lam cũng áp dụng.

“không tệ. Em không để ý ư?”

“Em phải để ý cái gì?” Tịnh Thủy đá hòn đá nhỏ dưới chân, giọng nói ngơ ngẩn, “Thành thật mà nói, Thẩm Uyên mặc dù là mối tình đầu của em, nhưng chúng em chưa bàn đến hôn nhân, chỉ là hai nhà đều rất ăn ý muốn phát triển quan hệ, nếu như không có gì ngoài ý muốn. Khi biết Thẩm Uyên và Dạ Lam liên thủ phản bội em...em thật sự rất đau lòng, rất đau lòng, nhưng đi du lịch nước ngoài 1~2 tháng, em cơ hồ đã quên bọn họ, em bắt đầu hoài nghi em thật sự vô cùng yêu Thẩm Uyên sao? Nhưng em rõ ràng tin tưởng sẽ có một ngày gả cho Thẩm Uyên, giống như ‘ chỉ phúc vì hôn’ của người xưa vậy.”

“Bây giờ em có thể hoàn toàn tuyệt vọng rồi, không được phép còn thích Thẩm Uyên, nhắc đến Thẩm Uyên nữa.”

“Là anh nhắc tới trước, anh quên rồi sao?”

Anh nghiêng rằng: “Anh hi vọng có thể nói một lần cho rõ ràng, sau này đừng nhắc tới nữa.”

cô buột miệng cười: “Đừng xem thường em...em sẽ không tha thứ cho ai phản bội em, càng không hứng thú làm tiểu Tam.” cô xem trọng mình, cũng tôn trọng mình, sẽ không làm chuyện không có tôn nghiêm, chuyện ngu xuẩn.

cô biết Thẩm Uyên cùng cha mẹ hần từng đến nhà cô thỉnh cầu đính hôn, kết hôn, cũng biết Thẩm Uyên đuổi theo cô đến Thượng Hải, nhưng cô dứt khoát độc ác chặt đứt liên lạc hai bên, không muốn dây vào mối quan hệ tay ba.

Người đàn ông không thể toàn tâm toàn ý yêu cô, cũng không đáng được cô yêu.

Tình yêu của cô có lẽ không đủ sâu sắc, không đủ khắc cốt ghi tâm, nhưng tình yêu của cô chuyên nhất (chỉ yêu một người), ngay cả trong sinh hoạt hàng ngày, vì vậy không chấp nhận ai phản bội, không chấp nhận xuất hiện Tiểu Tam.

Đây là điều cơ bản nhất của phụ nữ mà cô cảm thấy ưu việt.

“Vô Nộ, cảm ơn anh đã thắng thần với em.” cô đã từng nghĩ tới, nếu như anh nguyện ý thắng thần về “giao dịch” giữa anh và Cốc Dạ Lam, đủ thấy anh thật sự chân thành, cô cũng sẽ mở cửa trái tim tiếp nhận anh.

“Anh chỉ hy vọng em không hối hận khi đến bên cạnh anh.”

Ánh mắt cô như nước nhìn anh, “Cho em một chút thời gian, để em học cách yêu anh.”

Nội tâm Tôn Vô Nộ khẽ động, vô cùng dịu dàng nhìn cô “Em biết không, em đã bắt đầu yêu anh rồi!” Anh cúi đầu hôn môi cô, đầu lưỡi ấm áp vương mùi đàn hương thuần thể thăm dò vào miệng cô.

Dưới bầu trời sao trên đảo nhỏ ở Hy Lạp, anh ôm nàng vào lòng, từ nay về sau quyết sẽ không ngáy ngốc mặc cho cô bay vào trong khuỷu tay của người đàn ông khác.

*****

Doãn Tịnh Thủy thanh lệ như nước, tinh xảo như sứ, nhìn như không dính khói bụi trần gian, kì thực vô cùng thực dụng, trở về nước một tháng toàn ru rú trong nhà, gấp rút tìm bà vú cùng giáo sư dạy kèm ở nhà cho hai đứa nhỏ, lúc nhàn hạ thì đi thăm bạn bè người thân, cùng vợ mới cưới của Đỗ Thăng Bình là Kỷ Thiên Hồng thường xuyên gặp mặt.

Khi Đỗ Thăng Bình cùng Kỷ Thiên Hồng đến nước Mỹ hưởng tuần trăng mật, Tịnh Thủy liền nhiệt tình mời họ ở nhà mình. Tịnh Thủy quyết định học thạc sĩ liên trường đại học ba mẹ Tôn Vô Nộ đang giảng dạy, sau khi kết hôn liền chuyển về ở với cha mẹ chồng, sau này bà nội Tôn cũng sang Mỹ, Tôn Vô Nộ mỗi tháng phải bay sang Mỹ tìm vợ yêu trình diện, trong lúc vô tình liền làm lạnh với cha mẹ, khiến bà nội Tôn vô cùng vui mừng!

Cho nên chỉ cần gia đình con dâu đến nước Mỹ chơi, cha mẹ chồng cô cũng rất hoan nghênh.

Đỗ Thăng Bình từ nhỏ đã lập chí làm thầy thuốc, em trai Đỗ Thăng Nguyên không thể làm gì khác hơn là chấp nhận học quản trị kinh doanh, thừa kế gia nghiệp Đỗ gia. Kỷ Thiên Hồng là con gái Phó viện trưởng bệnh viện, làm nhân viên hành chính trong bệnh viện, cùng Đỗ Thăng Bình lui tới ba năm, tự do yêu nhau rồi kết hôn, cũng coi như là phu xướng phụ tùy.

Năm ngoái Đỗ Thăng Bình vinh dự trở thành bác sĩ chủ trị, sau đó mới cưới Kỷ Thiên Hồng, Sau khi cưới liền sống chung một mái nhà với cha mẹ chồng, Đỗ nãi nãi, và em trai, bình thường ai bận việc nấy, cũng vui vẻ hòa thuận.

Kỷ Thiên Hồng biết bố chồng còn có hai em gái, là cô của chồng cô, Đỗ Thiển Dung và Đỗ Thiển Ngâm, cũng biết hai cô nhiều năm không lui tới, chỉ có lẽ mừng năm mới về nhà mẹ để ngẫu nhiên gặp mặt, vì không muốn làm bà ngoại buồn, cũng chỉ gật đầu chào hỏi, cùng chúc phát tài; còn hai chú, nghe nói vốn không nói nhiều nữa câu, có lẽ do chênh lệch địa vị quá xa.

Kỷ Thiên Hồng cảm thấy bà nội rõ ràng thiên vị cô Đỗ Thiển Dung, hai người thường hẹn đi uống trà trưa, đến spa, còn khi ngồi cạnh nữ cường nhân như Đỗ Thiển Ngâm thì lại không có đề tài gì tán gẫu. Hơn nữa thỉnh thoảng bà nội cũng nói thầm, Đỗ Thiển Ngâm cùng con gái chỉ vì muốn thu bảo hiểm mới chuyên cần đi lại nhiều năm như vậy, nhiều năm qua vì danh hiệu “Bảo hiểm nữ vương” của Đỗ Thiển Ngâm, bao nhiêu chi phí bảo hiểm phải thanh toán căn bản không thể tính hết.

Nhưng mà Kỷ Thiên Hồng biết, hai cô không hòa thuận, là vì Cốc Dạ Lam âm thầm dùng thủ đoạn Tiểu Tam, đoạt bạn trai của Doãn Tịnh Thủy, Thẩm Uyên, hơn nữa không có chút nào áy náy, khiến Doãn gia rất tức giận.

Cốc Dạ Lam có thai mới cưới, nhìn như kế hoạch đại thắng, nhưng so với đại gia nghiệp nhà họ Thẩm, lúc Thẩm Uyên kết hôn, hôn lễ lại được tổ chức cực kỳ khiêm tốn, chỉ mời 12 bàn, trong đó thân thích nhà gái ngồi có hơn một bàn.

Kỷ Thiên Hồng nói với Tịnh Thủy, "Thăng Bình nói, ba mẹ sẽ không tha thứ cho cô hai và Dạ Lam, Dạ Lam làm Tiểu Tam không nói, cô hai còn chế giễu cô cả ' là con gái chị không có sức quyến rũ, Thẩm Uyên mới có thể thay lòng! ' thật ra thì cô cả tính tình dịu dàng, bà chỉ muốn một câu

xin lỗi mà thôi. Cô hai lại sốt ruột hộ con gái, không lựa lời nói, mới chộc giận cô cả. Dạ Lam cùng Thẩm Uyên kết hôn, vốn là tất cả mọi người đều không muốn tham dự, sau vì bà nội mở miệng, ba mẹ mới cùng với bà nội đi dự hôn lễ."

Tịnh Thủy cười ngọt ngào. "Đương nhiên là muốn tham dự hôn lễ, dù gì thân thích ngày sau còn phải gặp mặt mà!"

Kỷ Thiên Hồng nhận ra Tịnh Thủy tuyệt không quan tâm, cho nên càng yên tâm tán gẫu cùng cô. Ngẫm lại cũng đúng, Tịnh Thủy gả cho người đàn ông tốt như vậy, kết hôn xong liền ngồi lên ghế "Tổng tài phu nhân", sản nghiệp của ông xã rộng khắp trong và ngoài nước, hôn lễ tổ chức ở đảo Guam còn thuê máy bay đón bạn bè người thân từ Đài Loan đến dự hôn lễ, trừ Cốc Dạ Lam, bên ngoài không có ai, không tham gia, ngay cả Đỗ Thăng Bình cũng xin nghỉ ở bệnh viện, bạn bè người thân ước chừng năm mươi người cùng đến đảo Guam, tiện thể dừng chân du lịch, tất cả chi phí đều do Tôn Vô Nộ thanh toán, đến tận hôm nay, lúc người trong nhà nhắc tới chuyện này còn say sưa.

Kỷ Thiên Hồng nụ cười dạt dào nói: "Bà nội cùng ba mẹ em sau khi về cũng yên tâm, còn cười nói 'Tịnh Thủy trời sinh mệnh tốt', một Thẩm Uyên vừa đi, một Tôn Vô Nộ giá trị cao hơn lại tới, không những triển khai hành trình theo đuổi vợ 'vòng quanh Địa Cầu', hơn nữa đối với em bao dung, che chở, tùy ý em ở lại nước Mỹ học bằng Thạc sĩ, em rể cũng vui vẻ chịu đựng làm người bay trên không trung. Chị đã hỏi ông xã nhà chị, nếu đổi lại là anh ấy, anh ấy làm được như vậy sao? Anh ấy cư nhiên trừng chị một cái, còn mắng chị bệnh thần kinh."

Tịnh Thủy cười lắc đầu: "Chị dâu, em lén nói cho chị biết nha! Thật ra thì không phải là em yêu thích học hành gì, mà là em phát hiện Vô Nộ thế nhưng hai mươi ba tuổi đã có học vị bác sĩ, em lo lắng tương lai anh ấy sẽ ghét bỏ ngôn ngữ của em vô vị, nghĩ thầm tối thiểu cũng phải có bằng thạc sĩ, khi nói chuyện với anh ấy mới dám lớn tiếng."

Kỷ Thiên Hồng gật đầu một cái, "Nhưng mà em cũng thực lợi hại, ôm con đi học, đây là cách tốt nhất để dưỡng thai nha, nhìn Chấn Á nhà em xem, Đồng Á thông minh lanh lợi, khiến người khác ưa thích không thôi."

Tịnh Thủy không nhắc đến đó là chuyện cực kỳ vất vả, may nhờ có cha mẹ chồng cùng bà nội thương yêu, còn có một đám người giúp việc phục vụ, Tôn Vô Nộ lại bay sang Mỹ mỗi tháng, mới chống đỡ được đến lúc sinh.

Nếu không, lấy cá tính ghét nhất chuyện cực khổ của cô, chỉ sợ đã muốn bỏ cuộc.

Bởi vì sợ phiền toái, cho nên chuyện gì cũng muốn xử lý thỏa đáng, tránh cho chuyện càng ngày càng khó xử hơn.

Bao gồm cả nuôi dạy con, nếu như không dạy dỗ tốt, không có tiền đồ, muốn lệ thuộc vào cha mẹ cả đời, có bao nhiêu đáng ghét a! Cho nên, cô muốn nghiêm túc chọn người vú và giáo sư dạy kèm ở nhà, để con cô được hưởng thụ tình yêu thương của cha mẹ, cũng có tinh thần độc lập học tập, đa tài đa nghệ, sớm ngày trở thành người nổi nghiệp.

Doãn Tịnh Thủy tư duy triết học, hơn nữa còn tự mình thể nghiệm.

Kỷ Thiên Hồng thật hâm mộ cô một lần sinh hai, con trai, con gái đều đã có. Sinh đôi vốn đã khiến người khác chú ý, long phượng thai càng hiếm thấy hơn, cộng thêm di truyền ưu điểm nhan sắc của em và chồng em, hai đứa nhỏ đều xinh đẹp đến mức khiến người ta muốn trộm ôm về nhà. Nhưng nói cũng kỳ quái, con trai Dạ Lam sau khi sinh đáng đáp cũng rất đẹp trai, nhưng không thích cười, mới hơn ba tuổi một chút đã ra dáng tiểu đại nhân, thật không đáng yêu."

"Con trai Dạ Lam tên là gì?"

"Thẩm Thạch Phật."

“Thạch Phật? Sao lại đặt tên kỳ cục?”

“Nghe nói cô ấy kiên trì lấy cái tên này, cha mẹ Thẩm Uyên vô cùng mất hứng, quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt, hơn nữa Thẩm Uyên một năm cùng cô về nhà mẹ đẻ một lần, chưa từng đến nhà chúng ta.”

“Như vậy là thất lễ với bà ngoại, cậu mợ nha!” Tịnh Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Trước kia Thẩm Uyên hay đi cùng cô, muốn biết rõ hơn về bạn bè của cô.

“Đúng vậy, ngay cả cuộc sống yên bình cũng không dành một chỗ cho bọn họ. Ban đầu nếu thương tổn người khác, cũng muốn yêu nhau hay ở chung một chỗ, cũng phải xử sự đúng đạo lý chứ!” Bởi vì là chuyện xưa, Kỷ Thiên Hồng phân tích rất có đạo lý.

“Em rời khỏi Đài Loan đã bốn năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn có chút không kịp tiếp nhận, như thể người đã rời đi mười năm.”

“Bởi vì em chỉ nghĩ đến học hành, hơn nữa trời cao Hoàng đế xa, cách xa thế giới hiện thực bên này.”

“Thật sao?”

Suy nghĩ của Tịnh Thủy nhanh chóng xoay chuyển, trong đầu nhanh chóng phân tích, sau đó đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện.

Cô biết, vì sao Cốc Dạ Lam đặt tên con trai là ‘Thẩm Thạch Phật’ rồi.

5. Chương 5

Sắp tới là đại thọ 80 tuổi của bà Đỗ. Bà lớn hơn bà nội Tôn một tuổi. Tháng trước, ba mẹ Tôn Vô Nộ cùng bà nội đặc biệt trở về nước, lão nhân gia ngày ngày không thấy chất nội, buồn bực không vui, ba mẹ chồng cô không biết làm sao đành đưa bà trở về. Ngay hôm sau, ba mẹ chồng lên máy bay trở về Mĩ, và hứa sẽ cùng nhau tụ họp ăn mừng vào đại thọ tám mươi sang năm của bà nội Tôn.

Sau khi tiễn cha mẹ chồng, Tịnh Thủy nảy ra ý định mời bà ngoại và cha mẹ về nhà mình ăn cơm, để bà nội vui mừng.

Bà Đỗ nhìn thấy bạn già, không nén được vui vẻ. “Mấy năm không gặp, hình như bà càng ngày càng trẻ nha?”

Bà Tôn hả hê khoe: “Bởi vì nhà tôi có hai chất nội bảo bối, tôi vừa nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của chúng, tâm liền nở hoa, người cũng trẻ thêm vài tuổi.”

Tôn Vô Nộ hậm hực: “Bà nội, cháu ghen tị no rồi, bữa trưa sẽ ăn không vô.”

Bà nội Tôn cười đánh anh một cái, mọi người trong nhà thấy cảnh này đều cười ha ha.

Đúng lúc Tôn Chấn Á và Tôn Đồng Á kết thúc buổi học nhạc, chạy đến phòng khách gia nhập cuộc nói chuyện của người lớn. Hai đứa tranh nhau ôm bà nội, ôm xong lại đi ôm ông ngoại, bà ngoại, chọc ấy lão nhân gia sắp dâng cả trái tim cho chúng xem.

“Trong nhà có trẻ con có khác, thật đáng yêu.” Tinh thần bà nội tốt hơn, Tôn Vô Nộ cũng yên tâm phần nào.

Tịnh Thủy làm nũng nói: “Bà nội, nếu như con sinh thêm đứa nữa, địa vị của con trong lòng Vô Nộ có phải sẽ tụt xuống hàng thứ tư, thứ năm hay không?”

Bà Tôn bảo đảm nói: “không cần biết Vô Nộ thế nào, trong lòng bà nội vĩnh viễn cất giữ một vị trí đặc biệt dành cho cháu dâu của bà. Tịnh Thủy, bà nội không thể đếm hết những niềm vui cháu đã mang lại cho ta, cháu nguyện ý sinh cho ta những đứa cháu đáng yêu thế này, ta thật sự rất vui mừng.”

Tịnh Thủy ngược lại có điểm hở thẹn. “Kết hôn thì phải sinh con thôi ạ, dù sao cháu cũng không thích hợp làm nữ cường nhân, đặt trọng điểm cuộc sống vào gia đình, sinh thêm một tiểu bất điểm cũng tốt.”

Tôn Vô Nộ ôn nhu vỗ về cô, như muốn biểu hiện lời cảm ơn của anh đối với cô.

Đỗ Thiển Dung nghe vậy hỏi lại: “Con lại mang thai?”

Tịnh Thủy bật cười. “Hiện tại vẫn chưa có, nhưng chúng con quyết định không tránh thai nữa, cứ thuận theo tự nhiên, mang thai liền sinh ra, để hai đứa sinh đôi học cách làm anh, chị cũng không tồi.”

Tôn Chấn Á vội cướp lời nói: “Mẹ, con muốn em trai.” hắn đã có một em gái rồi nha.

Tôn Đồng Á không thuận theo nói: “Con muốn em gái chơi búp bê với con, không cần em trai.”

Hai đứa trẻ, một muốn em trai, một muốn em gái đang chuẩn bị cãi nhau, Tôn Vô Nộ trầm mặt “Hừm?” một tiếng. Vô Nộ trời sinh không giận mà uy, dễ dàng giải quyết đôi song sinh, chờ đến khi bọn nhỏ an tĩnh trở lại, mới ôn nhu nói: “Mẹ mang thai, sinh em vô cùng khổ cực, dù là em trai hay em gái, quan trọng là mẹ và tiểu bảo bối được bình an.”

Tôn Chấn Á cẩn thận hỏi: “Mẹ sinh tiểu bảo bối sẽ gặp nguy hiểm ạ?”

Tôn Vô Nộ nhân cơ hội này giáo dục hai đứa: “Lúc mẹ sinh các con phải làm phẫu thuật, mổ bụng mới ôm được các con ra, phải rất cẩn thận, rất cẩn thận, mới không xảy ra nguy hiểm. Cho nên, hai con phải ngoan, nếu như chọc mẹ tức giận, ba sẽ đánh hai đứa như từ.”

Hai cặp mắt giống nhau như đúc cùng nhìn về phía bụng Tịnh Thủy, thận trọng hỏi: “Mổ bụng

” Mổ bụng ra? Nhất định là đau thật đau” Đồng thời bốn cánh tay nhỏ bé sờ lên bụng vẫn còn bằng phẳng của cô “Mẹ, mẹ còn đau không?”

Tịnh Thủy yêu thương ôm hai đứa nhỏ, thật dịu dàng nói: “Mẹ sẽ không đau bởi vì có ba chăm sóc, còn có ông bà ngoại cùng bà nội chăm sóc mẹ đã sớm không thấy đau nữa ”

Tôn Đồng Á thân thiết nói : ” Mẹ, dù mẹ sinh em trai hay em gái , con đều sẽ giúp mẹ chăm sóc em ”

Tôn Chấn Á cướp lời :” Đồng Á chăm sóc Tiểu Bối , con chăm sóc mẹ” Bởi vì ôm mẹ thoải mái nhất.

Tôn Vô Nộ cười làm như giận dỗi trách mắng : “Tiểu tử ,đừng có cướp công việc của ba” Sinh con gái vẫn tốt hơn, con trai luôn muốn dành bà xã với anh

Doãn Thánh Kiệt cùng Đỗ Thiển Dung nhìn khung cảnh cả nhà đầm ấm, trong lòng tràn đầy vui mừng. Ông bà không hy vọng con gái gả cho người đàn ông có nhiều tiền, mà phải gả ột người đàn ông biết thương yêu vợ.

Người một nhà bà Đỗ cũng thấy vui vẻ thay Tịnh Thủy, nhìn cô trong lòng bà Đỗ không khỏi cảm khái, hai đứa đều là cháu ngoại của bà, hạnh phúc của Cốc Dạ Lam rốt cuộc có được coi là hạnh phúc?

Quản gia tới báo bữa tối đã chuẩn bị xong, Tịnh Thủy tới phòng ăn trước, kiểm tra các món ăn được chuẩn bị kỹ trên bàn, rồi mới mời cả nhà vào dùng cơm. Hai cục cưng cũng đi theo ngồi vào khu vực có những thức ăn chuẩn bị riêng cho trẻ con

Trong khi hàn huyên lúc dùng bữa, cả nhà bàn bạc về đại thọ tám mươi sắp tới của bà ngoại, các con bà Đô ~ đều là những thương nhân quen biết rộng rãi, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này tăng thêm chút náo nhiệt, để bài tổ tám lòng hiếu đạo

Bà Đô hiểu các con cần phải xã giao nhiều nên cũng không ngăn cản, nhưng vẫn không e dè nói : “Những thứ kia mẹ điều không để ,mẹ chỉ muốn con cháu hợp mặt, cùng nhau ăn bữa cơm,mẹ liền vui vẻ”. Con trai ,con dâu của bà nghe vậy sắc mặt liền lộ vẻ khó khăn.

Kỷ Thiên Hồng nhanh mồm nhanh miệng nói: ” Bà nội, bà cũng biết chồng của Dạ Lam chưa bao giờ về nhà chào hỏi , nếu làm như vậy ba mẹ sẽ rất khó xử!”

Bởi vì đang ở nhà Tịnh Thủy và Tôn Vô Nộ , nên mọi người cũng không tiện nói thêm về Thẩm Uyên.

không khí nhất thời có chút nặng nề.

“Dạ Lam đổi số điện thoại rồi ă? Để cháu liên lạc với chị ấy cho” Tịnh Thủy sáng khoái nói. thật là, cả nhà cũng quá coi thường cô rồi, cô đã sớm quảng chuyện tình trước kia ra sau đầu, sau người khác vẫn còn để ý ?

Lời nói của cô nằm ngoài dự đoán của mọi người, trừ bà nội Tôn tất cả đều mờ mịt không rõ.

Sau khi Đỗ Thiên Dung về nhà lập tức dùng di động gọi điện cho con gái:” Con chỉ cần liên lạc với Dạ Lam là được, đừng ngây ngốc gặp mặt Thẩm Uyên, phụ nữ chúng ta phải hiểu mấy điều nghi kị , mới không khiến bản thân mình bị tổn thương. Nếu như lúc trước, Dạ Lam hiểu điều này, không thường xuyên theo con đi gặp Thẩm Uyên, cũng sẽ không động lòng với Thẩm Uyên , cuối cùng khiến cho tất cả mọi người đều không vui”

Tịnh Thủy nở nụ cười sâu xa” Mẹ yên tâm, dù con có ngốc cũng sẽ không đi gặp Thẩm Uyên một mình,nếu đổi lại là con...con cũng không vui mừng gì khi có người phụ nữ khác gặp riêng chồng con”

Đỗ Thiên Dung vội gật đầu” Con nghĩ được như vậy là tốt rồi”

“Mẹ con đã học được nhiều điều rồi, phụ nữ chúng ta tuyệt đối không nên giới thiệu chị em thân thiết cho bạn trai hoặc ông xã , càng không được để chị em thân thiết xông vào thế giới hai người. Có rất nhiều người phụ nữ khốc liệt kể lể trên mạng, thì ra tiểu tam chính là chị em tốt của mình, bởi vì quá quen thuộc, lại hiểu rõ hỉ nộ của đàn ông, nên lợi dụng hoành đao đoạt ái”

“không sai, con có thấy mẹ đưa chị em nào về nhà giới thiệu với ba con chưa?” Đỗ Thiên Dung nghiêm nhiên cũng có một mặt khôn khéo lời đời. ” cô họ của con chỉ vì đồng cảm, thấy chị em tốt của mình quá đáng thương , chồng mất , phải nuôi hai đứa trẻ , nên thu lưu bọn họ trong nhà mình một năm , lại còn giới thiệu cô ta đến công ty chồng làm thư ký , nghĩ thầm để chị em tốt thay cô giám thị chồng cũng tốt , huống chi một quả phụ đã có hai đứa con thì có gì đáng phải đề phòng? Buồn cười chính là, cuối cùng quả phụ kia quyến rũ chồng cô họ con , thấy cuộc sống của cô họ con trôi qua như vậy , làm sao mẹ có thể không đỏ mắt?”

“Sau đó thì sao ă? ”

“Chồng cô ấy và quả phụ kia sống chung với nhau bên ngoài ba năm , cho đến khi Tiểu Tứ , Tiểu Ngũ ra đời. ”

“cô họ không ly hôn sao?”

” Tên đàn ông kia quá thối nát, không đồng ý ly hôn”

“thật ác”

“cô họ con không phải người duy nhất , mẹ đã nghe rất nhiều chuyện tình khiến người ta càng tức giận hôn cũng có . Điều quan trọng nhất có lẽ là trái tim đàn ông . Tịnh nhi, hãy đối tốt với Vô Nô . Con hạnh phúc ba mẹ mới yên tâm”

Tịnh Thủy nhìn ông xã đang đi vào phòng, khẽ cười một tiếng.“Con đương nhiên sẽ thương yêu chồng con a! Chẳng lẽ mẹ lo con sẽ ngược đãi anh ấy sao?”

Đỗ Thiên Dung cười mắng một tiếng, sau đó nhanh chóng ngắt máy.

Đôi mắt Tôn Vô Nô khóa chặt gương mặt xinh đẹp, thu hết tất cả phong thái ôn nhu của cô.“Em đang nói chuyện phiếm cùng mẹ?”

Tịnh Thủy bật cười nói: “Nhạc mẫu đại nhân của anh đặc biệt gọi điện thoại tới cảnh cáo em hai chuyện.”

“Hai chuyện gì?”

“Thứ nhất, không thể đi gặp mặt Thẩm Uyên một mình, em nói em không phát sốt, đầu cũng không bị hồng; thứ hai, muốn em đối xử tử tế với chồng em, thật là, chẳng lẽ mẹ sợ em sẽ ngược đãi anh sao?” Người thông minh như Doãn Tịnh Thủy hiểu rõ, những chuyện có liên quan đến Thẩm Uyên, càng thẳng thắn càng tốt.

“Đó là bởi vì mẹ biết, anh yêu em nhiều thế nào.”

“nói lung tung, phụ nữ chúng em sẽ chỉ sinh con cho người mình yêu, nếu yêu không đủ sâu thì đừng khiến đứa trẻ phải gánh chịu, trực tiếp đi bệnh viện lấy thai ra. Anh thì sao? Anh có thể sinh đứa trẻ cho em sao?”

“Anh là nam nhân mà, làm sao có thể sinh con?” Tôn Vô Nộ bị đánh bại, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, “thật ra thì anh không lo lắng em và Thẩm Uyên gặp riêng, anh tin tưởng em mới kết hôn với em.” một vốn một lời, bản thân anh rất có tự tin.

cô đứng lên, hai cánh tay trắng như tuyết vòng trên cổ anh, hơi thở thơm như hoa lan nói: “Ông xã, em yêu anh! Em tin tưởng anh, yêu anh, gả cho anh, cho nên Dạ Lam và Thẩm Uyên đều không phải là vấn đề, em đã đồng ý với mẹ sẽ không một mình lên lút đi gặp Thẩm Uyên, là chút lòng từ bi của phụ nữ mà thôi.”

Anh ôm hông cô, cười dịu dàng “Sao lại nói như vậy?”

“Đổi là em, em cũng không hy vọng có người phụ nữ khác lên gặp riêng chồng em, mặc kệ lý do của cô ấy là quang minh chính đại.” Khóe mắt cô mỉm hoặc nhìn ông xã không buông, ôn ôn nhu nhu nói: “Em nhớ, ở nước Mỹ, cha có một nữ học sinh gọi Agnes, từng cùng một đám học sinh tới nhà mình tham gia party vào đêm Giáng Sinh, đúng lúc anh cũng tới cùng cả nhà đoàn viên, kết quả, đáng dấp chồng em vừa khóc, vừa đẹp trai lại nhiều tiền, có mấy bạn học nữ hai mắt cháy lên hình trái tim, em đây có thể lý giải, nhưng mà cái cô Agnes này cứ bám dính lấy anh cả đêm, thật giống như coi em là “người trong suốt”, chúng ta đi chỗ khác, cô ấy cũng đi theo, khiến em vô cùng không thoải mái. Sau này, cha có kể lại, cô ấy vẫn hỏi thăm số di động của anh, còn nói nguyện ý cùng anh về Đài Loan, làm phu nhân của anh ở Đài Loan. . . . . Ha ha, đối với người đã từng chịu đủ uy hiếp của tiểu tam đến điển người như em, em đã rút ra vài kinh nghiệm sâu sắc, cho nên sẽ không làm khó phụ nữ.”

“Em nha, ăn giấm chua lung tung!” Tôn Vô Nộ ngăn cô lại bằng một nụ hôn nóng bỏng. Anh bước lên vị trí tổng giám đốc khi còn rất trẻ, luôn luôn khinh miệt những người phụ nữ chủ động bám dính không tha, cô Agnes kia ở trường có bộ dáng gì, anh căn bản chưa từng ghi tạc trong đầu. “Chính em cũng thế đấy thôi? Trong trường ba mẹ có mấy nam sinh tưởng em là con gái ba mẹ, vẫn muốn theo đuổi em còn gì.”

“Em có đeo nhẫn đi học nha!”

“Em cho rằng bọn họ để tâm sao? Sau này, anh trực tiếp thỏa thuận với cha mẹ, lúc anh không có mặt không được mang nam sinh về nhà.” Tình yêu của anh vô cùng bá đạo.

“A, hoá ra là như vậy, khó trách. . . . .”

Tôn Vô Nộ dùng nụ hôn giam cô lại, không để cho cô tiếp tục ăn giấm, anh bắt mặn, thủ thủ bên tai cô. “Tĩnh Nhi, em cũng biết công việc của anh bận rộn thế nào mà, tan làm chỉ muốn ở chung một chỗ với em, cùng bà nội chăm sóc hai tiểu bảo bối của chúng ta, cho dù anh là siêu nhân, một ngày cũng chỉ có 24 giờ.” Anh bận muốn chết, cho dù có cô gái mê trai nào đó muốn nhào lên người anh, đảm bảo sẽ bị bảo vệ hất đi ngay lập tức.

“Được rồi, để người ta ngủ chút hơi dấm cũng không được?” Từ bả vai rộng rãi của anh, mười ngón tay cô chậm rãi đâm vào mái tóc đen dày, đáng người tuyệt mỹ dán chặt vào anh, chậm rãi vuốt ve, trêu chọc, quyến rũ, môi nở nụ cười mê người. “Vậy chúng ta nói trước một chút! Nếu như em phát hiện ra có hoa si muốn làm tiểu tam, người phụ nữ kia phải để em xử trí đó!”. Sau khi mèo con nỉ non xong rồi, ngửa đầu hứng lấy những nụ hôn dày đặc của anh.

“Em vui là tốt rồi.” Giọng anh bao hàm cả kích tình, lửa dục vọng cháy rừng rực khiến các tế bào toàn thân kêu gào muốn được thỏa mãn, giờ khắc này, dù bà xã anh nói cái gì, anh cũng đồng ý, một tay ôm ngang cô lên, nhẹ nhàng đặt cô trên giường lớn mềm mại, chăm chú nhìn đáy mắt quyến rũ thu ba, môi đỏ mọng, đầy đặn lại mềm mại, cúi đầu, nhưng nụ hôn mang theo hơi thở nóng bỏng rơi thành một đường xuống trước ngực cô, bụng cô. . . . .

Trong phòng ngủ rộng, trần ngập không khí ái muội, nóng bỏng của hai người.

Mặc dù ông xã thân ái tuyên bố công việc của anh rất bận rộn, nhưng dù sao công ty vẫn là của nhà mình, bà xã vẫn có thể ba lần năm lượt đến công ty thăm quan, để đám thuộc hạ của ông xã quen với sự tồn tại của cô, lý do tốt nhất là bởi ông xã thân ái ăn cơm trưa.

Doãn Tĩnh Thủy không phải không có danh Tổng giám đốc phu nhân.

Trợ lý Thân, trợ thủ Lý Đặc, thư ký Lương và những nhân viên hay đi theo sau Tôn Vô Nộ, còn có cán bộ cao cấp của công ty, đều biết vị Tổng giám đốc phu nhân dịu dàng, yếu điệu này là người tổng giám đốc yêu nhất, vì muốn ôm mỹ nhân về, tổng giám đốc lao tâm khổ tứ, ngay cả khách hàng lớn của công ty cũng có thể vứt qua một bên.

Bây giờ, tất cả mọi người đều vui mừng, vì Tổng giám đốc phu nhân rốt cuộc cũng mang theo các con về Đài Loan định cư, từ nay tổng giám đốc có thể chuyên tâm làm việc, chấn hưng uy danh cùng thủ đoạn của “Băng Hồ” rồi.

Xế chiều hôm nay, Tịnh Thủy có hẹn gặp mặt bạn bè, buổi

sáng thu xếp xong chuyện trong nhà, để bà Tôn làm bạn với hai nhóc song sinh, sau khi nhắc nhở bà vú chăm sóc hai con, hơi mười một giờ cô xuất phát tới trụ sở chính tập đoàn Hỉ Đức.

Tôn Vô Nộ đang họp, cô dĩ nhiên sẽ không đi quấy rầy anh. Trong phòng Tổng tài, cô ngồi trên ghế sa lon, chuyên tâm xem tin tức, một cô thư ký bưng trà đi vào, Tịnh Thủy vốn cũng không để ý nhiều nhưng cô thư ký kia cứ đứng nhìn cô hoài.

Tịnh Thủy ngược mắt nhìn cô thư ký rất lạ mắt này, “Tôi chưa từng nhìn thấy cô... trước đây cô ở đơn vị nào?” Ánh mắt nịnh bợ, yêu thích hay ngưỡng mộ cô xem nhiều rồi, nhưng một cô thư ký nho nhỏ cư nhiên dùng ánh mắt bất tuân, khiêu khích nhìn cô, thì thật lạ...

“Tôi tên là Chu Huyền Mỹ, nửa năm trước là thư ký của bí thư, bởi vì có biểu hiện tốt nên được chuyển công tác.”

“Hình như cô nói chuyện dùng khẩu âm ngoại quốc.” Tịnh Thủy càng nhìn càng buồn bực, trong đầu cô xuất hiện cảm giác quen thuộc đến mức quái dị đối với gương mặt của cô thư ký này, nhưng lại nói không ra kỳ quái chỗ nào.

“Tôi từng đi du học ở Mĩ!” Chu Huyền Mỹ kiêu ngạo ưỡn ngực.

“Du học ở Mĩ mà làm thư ký có phải quá đáng tiếc hay không? Sao cô không học thạc sỹ hoặc bác sỹ?”

“Khi tôi còn học trung học, đã rất muốn học đại học ở nước Mĩ, cha mẹ cũng cho chị em tôi đi học thêm, nên tiếng Anh vô cùng lưu loát, mục tiêu của tôi là trở thành trợ lý tổng tài.” Chu Huyền Mỹ chậm rãi nói.

Doãn Tịnh Thủy xác định người này đang khoe khoang với cô, cảm giác thật không thoải mái.

“Tiếng Anh lưu loát thì rất đáng gờm sao? Đôi song sinh nhà tôi nói Tiếng Anh cũng rất hay.” Tịnh Thủy ưu nhã dùng tiếng Anh, lạnh nhạt đáp lại: “Từ trước đến giờ, bên cạnh tổng tài luôn có trợ lý Thân và Lý Đặc giúp đỡ, bình thường sẽ không cần thêm trợ lý nữ, bởi vì công tác quá áp lực, không thích hợp với phụ nữ đã kết hôn, chưa kết hôn thì lại quá trẻ.”

“Chỉ cần có thể trở thành cánh tay đắc lực của tổng tài, cùng tổng tài đi công tác nước ngoài, ở bên cạnh tổng tài mọi lúc mọi nơi, không kết hôn cũng không sao cả.” Ánh mắt Chu Huyền Mỹ lóe ra sự cố chấp, hào quang chớp động.

Nếu như cô ta là đàn ông, Tịnh Thủy sẽ cho rằng cô ta nhân cơ hội biểu đạt lòng trung thành đối với Tôn Vô Nộ, vấn đề ở chỗ cô ta lại là cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp?

“cô đã nói mấy lời này với tổng tài rồi sao?” Tịnh Thủy đứng lên, đi về phía Chu Huyền Mỹ nhìn thẳng vào cô ta. Sau đó, cô cười khê, đi xung quanh Chu Huyền Mỹ một vòng, cô nhìn chăm chú vào nốt ruồi trên cổ cô ta rồi nói tiếp “cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy, Chu tiểu thư.”

“Tôi chưa có cơ hội nói với tổng tài.” Biểu tình nén giận của Chu Huyền Mỹ quá rõ ràng, cho thấy cô ta vẫn không thể qua mặt thư ký Lương, nói chuyện trực tiếp với tổng tài.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Ngồi trở lại trên ghế sa lon sang trọng, Tịnh Thủy cố ý chống tay nâng má quan sát cô ta. “Trong công việc có dã tâm là tốt, nhưng làm người tốt nhất không nên si tâm vọng tưởng cái không thuộc về mình.”

Đáy lòng Chu Huyền Mỹ rét lạnh: “Chính cô không phải cũng là Ma Tước biến thành Phượng Hoàng sao?” cô ta không nhịn được bật thốt lên.

“Cái gì? cô nói ai là Ma Tước? Trước kia chúng ta từng gặp mặt sao? Tôi chắc chắn là cô cố ý nhằm vào tôi.”

“không có.” Chu Huyền Mỹ đột nhiên sờ sờ mặt mình, “cô chưa từng gặp tôi! Tôi đi ra ngoài trước.”

Tịnh Thủy nhìn cô ta chạy trốn chết, môi anh đào khê mím, cười lạnh.

Ma Tước biến thành Phượng Hoàng? Chu Huyền Mỹ nghe chuyện xưa này từ đâu? cô ta cho rằng người phụ nữ tổng tài theo đuổi chỉ là chim sẻ nhỏ bình thường? Đừng đùa, đó là trong phim điện ảnh, ngoài đời thực, những người đàn ông xuất thân Hào Môn lại cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp, sẽ không nhìn đến chim sẻ nhỏ.

Trước hết biến mình thành Phượng Hoàng, sau mới có thể hấp dẫn Hào Môn thiếu gia.

Chu Huyền Mỹ là thần thánh phương nào, dám khiêu chiến với cô?

“Mình nhất định đã gặp cô ta, nếu không cô ta sẽ không dám vô lễ như thế.”

Tịnh Thủy gọi điện cho trợ lý Thân, muốn hẳn điều tra tường tận lý lịch của Chu Huyền Mỹ qua bộ phận nhân sự, bao gồm cả tư liệu của cô ta khi ở nước Mỹ, sau đó gửi vào e-mail của cô.

“Vâng, phu nhân tôi sẽ tự mình làm. Xin hỏi, Chu Huyền Mỹ làm gì sai sao?”

“cô ta khiến tôi vô cùng mất hứng.”

“Dạ, có muốn hay không...”

“Anh trước đừng động vào cô ta vội, tôi sẽ tự mình xử lý.”

“Được, phu nhân, tôi sẽ nhanh chóng gửi tài liệu cho cô.”

“Cám ơn.”

Tịnh Thủy đứng bên cửa sổ tầng hai mươi tám, đưa ngón tay ngọc thon dài, chạy trên cửa kính, vô ý thức viết tiểu tam, tiểu tam, tiểu tam...

cô cười đến xinh đẹp, dường như nụ cười chứa đựng bí mật mà chỉ có cô mới hiểu.

Nghe nói tiểu tam thời nay rất lợi hại, phách lối, nói giành liềm giành, không có một chút cảm giác áy náy nào. Còn có người vì muốn quyến rũ thủ trưởng, dùng trăm phương ngàn kế trở chị em tốt của phu nhân cấp trên, sau đó đâm một dao sau lưng, quả thật là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Thông qua mạng internet, các tiểu tam còn liên hệ với nhau, học hỏi các chiêu thức quyến rũ nam nhân, chia sẻ sách lược đánh bại vợ sếp, còn động viên lẫn nhau cùng cố gắng.

thật không chấp nhận nổi! Nếu đặt những tâm tư và mưu lược này vào sự nghiệp, còn sợ không thể thành công? một khi trở thành người đứng trên người khác, trở thành phượng hoàng, thiếu gì nam nhân có điều kiện muốn theo đuổi, cần gì phải làm tiểu tam?

Do không tin mình có quyền được hạnh phúc, nên mới đi làm tiểu tam sao?

Hay là quá tin tưởng vào sắc đẹp của mình, muốn ngồi không mà hưởng, làm tiểu tam nhẹ nhõm hơn làm bà nội trợ?

“một người nếu như không tự biết tôn trọng mình, người khác cũng không có nghĩa vụ phải tôn trọng.” Lười biếng liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, cô sẽ không khiến bản thân mình lo lắng chỉ vì những chuyện chưa rõ ràng, cho dù chuyện gì xảy ra, cô cũng sẽ không giống trước kia, kinh hoàng, luống cuống, khổ sở rơi lệ một mình.

cô đã có ngôi nhà của mình, đã là mẹ của hai đứa bé.

Có người gõ cửa.

“Mời vào.”

Thư ký Lương lễ độ cúi chào. “Phu nhân, tổng giám đốc sẽ tới nhanh thôi, xin chờ một chút.” thì ra phòng họp ở cách vách, tổng giám đốc lo Tịnh Thủy sẽ phiền muộn vì đợi quá lâu.

“không sao.” Tịnh Thủy gạt đầu, trầm tĩnh cười như trước.

Thư ký Lương nhìn ly trà chưa động tới trên bàn. “Trà này không hợp khẩu vị phu nhân sao?” Phải ghi nhớ lại mới được.

“không phải, là Chu tiểu thư bưng trà có chút kỳ lạ.” Tịnh Thủy dừng một chút, thanh nhã cười yếu ớt.

“Thư ký Lương, anh và trợ lý Thân đi theo tổng giám đốc đã nhiều năm, là cánh tay đắc lực đáng tin tưởng, những sự tình có liên quan đến tổng giám đốc, sẽ không tiết lộ cho phụ tá thư ký hay nhân viên cấp dưới biết đúng không?” Có một loại tiểu tam, sẽ truy lùng lịch trình làm việc của cấp trên để mai phục, chế tạo cuộc gặp gỡ vô tình, để có cơ hội tiến thêm bước nữa.

“Đương nhiên, phu nhân không cần lo lắng.” Thư ký Lương vội bảo đảm.

“Các cô gái bây giờ thật lớn mật, cũng không nghĩ xem mình ra xã hội được bao lâu, đã tâm bưng bưng tự đề cử mình, nói muốn thay thế cấp trên trở thành cánh tay đắc lực của tổng giám đốc, cô ta nghĩ rằng trở thành thư ký chuyên nghiệp hay trợ lý dễ dàng như vậy sao?”

Sắc mặt thư ký Lương khê biến, Tịnh Thủy cũng không muốn nói thêm nữa, đúng lúc này, Tôn Vô Nộ đẩy cửa bước vào.

“Ông xã.” cô nở nụ cười sáng lạn với anh.

“Tịnh nhi, em chờ lâu không?”

“không đâu, chỉ cần có thể ăn cơm cùng anh, chờ lâu nữa cũng không sao.” cô ôm khuỷu tay anh, hưởng thụ khoảnh khắc hạnh phúc khi yêu và được yêu.

Tôn Vô Nộ khê câu môi, hưởng thụ sự chăm sóc của bà xã.

Hai vợ chồng ân ái đi ra ngoài dùng cơm, ba cô thư ký đứng dậy tiễn họ, vừa nhìn vừa hâm mộ, rất muốn nhanh chóng tìm được bạch mã vương tử của mình, chỉ có Chu Huyền Mỹ là ngoại lệ.

Chỉ là, thư ký Lương đã bắt đầu để mắt tới cô ta.

*****

Hộp điểm tâm ngọt trình bày đúng tiêu chuẩn, đẹp mắt giống như hộp đựng châu báu, phát ra ánh sáng mê người, dù là phái nam hay phái nữ đều sẽ bị hấp dẫn, nhấp một ngụm cà phê hoặc hồng trà, hưởng thụ quãng thời gian thư thái nhất buổi trưa.

“Lần cuối cùng chúng ta gặp mặt cách đây bao lâu rồi nhỉ? Trời ạ, gần năm năm rồi phải không?” Trác Lập Bình ngạc nhiên nhớ lại. “Bốn người chúng ta cư nhiên đã rất lâu không họp mặt, trong đó Tịnh Thủy nhấn tâm nhất, vừa rời khỏi Đài Loan liền đi những bốn năm, hoàn toàn không có tin tức, sau này mới nghe nói cậu đã kết hôn, sinh con rồi.”

Đôi mắt Hồ Thâm Nhu thoáng nhìn qua Tịnh Thủy. “Điều duy nhất không thay đổi chính là cậu vẫn đến trễ mười lăm phút.”

“thật ngại quá!” Doãn Tịnh Thủy gọi một ly nước chanh, nhân tiện hỏi phục vụ xem Mã Khả Long ở nhà hàng này có những vị nào, nghe nhân viên phục vụ nói có hộp Bát Sắc, liền gọi hai hộp Mã Khả Long (*), mười hộp hạt sen Mã Đức, và 8 tác(**) bánh ngọt nhân Socola đen. “Già trẻ lớn bé nhà mình rất thích ăn mấy món này, nhưng vô cùng kén ăn, ở Đài Bắc vẫn thuận tiện hơn, có thể dễ dàng mua được mấy thứ này.”

(*)Bánh Mã Khả Long: Macaron trong tiếng Pháp

(**)Tác : đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc. 1 tác = 10 cm

Trác Lập Bình buồn cười. “Mình cảm thấy hạt sen Mã Đức hình như hơi bình thường, trông như vỏ ốc.” cô gọi một ly nước trái cây rực rỡ màu sắc, liếc mắt xem thường.

“Người già rất thích vị hơi ươn át của nó, còn có hương mật ong thơm nồng.” Tịnh Thủy lơ đãng nói.

“Câu thật sự biến thành bà chủ nhà đấy à!” Từ đầu buổi gặp mặt đến giờ, cuối cùng Cốc Dạ Lam cũng chịu mở miệng, giọng điệu giấu cợt, ngay cả bản thân cô ta cũng giật nảy mình. Thực ra, ý cô ta không phải như thế, ba mẹ hi vọng cô và Doãn Tịnh Thủy nối lại tình xưa, khôi phục tình nghĩa thân thích.

Trác Lập Bình nói chen vào: “Đúng rồi, cậu vẫn lợi hại như xưa, càng lúc càng có phong thái nữ cường nhân.” thật đúng là “nàng dâu” thay đổi, đừng nói là trưởng bối nổi giận trong lòng, mà ngay cả cô cũng cảm thấy khó chịu mấy năm nay, lúc trước, chỉ cần các cô cùng đi dạo với Tịnh Thủy, anh Thẩm Uyên sẽ trả tiền thay, bởi vì Tịnh Thủy sẽ nói: “Họ là chị em tốt!”, hiện tại, Thẩm Uyên căn bản không muốn cùng đi dạo phố với phụ nữ nữa rồi.

Tịnh Thủy sắp xếp ổn thỏa rồi nói: “Đúng rồi, chức vụ của mình là bà chủ nhà, mình trời sinh thích hợp làm hiền thê lương mẫu chứ sao! Dạ Lam nói không sai, Lập Bình, cậu chỉ nhanh mồm nhanh miệng, cậu và Triệu Lỗi vẫn còn bên nhau sao?”

“Dĩ nhiên rồi, chúng mình sắp kết hôn.” Trác Lập Bình mở cờ trong bụng, vui mừng ra mặt. “Anh ấy cầu hôn mình mười lần, mình mới gật đầu đồng ý gả đó.”

Tịnh Thủy thành tâm thành ý chúc mừng cô.

Hồ Thẩm Nhu nở nụ cười trào phúng. “Theo mình thấy, vì Triệu Lỗi phát hiện ra ba cậu là đồng sự trưởng của bảo hiểm Chính Thái, tương lai cậu cũng có quyền được thừa kế tài sản, nên mới quyết tâm một lòng với cậu thì có.”

Trác Lập Bình nheo mắt lại. “Này, Hồ Thẩm Nhu, mình thấy cậu cũng coi như là người mẫu có danh tiếng, hoa đào xuất hiện một đóa lại một đóa, đàn ông dây dưa với cậu không phải là nam minh tinh thì cũng là một cậu ấm, sao mình không nghe nói có người cầu hôn cậu? Cậu ghen tỵ chúng mình đều đã lập gia đình, ghen tỵ mình tuy là con gái riêng, nhưng lại có đàn ông muốn theo đuổi?”

Hồ Thẩm Nhu cười giả lả. “Cậu đừng tự dấy vàng lên mặt mình nữa có được hay không? Chúng ta mới hai mươi bảy tuổi, đây chính là thời khắc đẹp nhất cuộc đời người phụ nữ, mà sự nghiệp của mình cũng đang gặp vận đỏ, lúc này không tranh thủ kiếm tiền thì đợi đến bao giờ? Mình đi Đại lục chụp một quảng cáo đồng phục, cũng nhận được 50 vạn đó! Mình điên mới kết hôn bây giờ, cậu có từng thấy người mẫu nào kết hôn trước ba mươi tuổi không? Mình và các cậu không giống nhau, mình là người có danh tiếng, qua ba mươi tuổi sẽ có Phú Nhị Đại mê luyến không dứt.”

Trác Lập Bình tức khí, cười lạnh nói: “Tốt nhất là cậu nói được làm được, đợi đến khi cậu hơn ba mươi tuổi, gả cho Phú Nhị Đại của Đại lục, tha thứ cho bọn mình không thể chạy xa như vậy đến uống rượu mừng.”

Hồ Thẩm Nhu hưng phấn cười. “Cậu không biết rằng người mẫu, nữ minh tinh có trào lưu kết hôn ở nước ngoài sao? Đến lúc đó, mình sẽ bảo ông xã giàu có thuê máy bay mời các cậu đi dự hội. Thế nào? Trác Lập Bình, Hay là cậu bảo Triệu Lỗi cũng làm thế đi, tổ chức một hôn lễ ở nước ngoài để cho cậu nở mày nở mặt một phen?”

Trác Lập Bình bực mình ra mặt. “Tổ chức hôn lễ ở Đài Bắc thì không nở mày nở mặt sao? Cậu cứ chọc ghẹo mình đi... để mình xem, khi nào thì cậu thực hiện được mơ ước, mình đang phải mông ngồi chờ máy bay ông xã giàu có của cậu bay đến đây.”

“không thành vấn đề!” Hồ Thẩm Nhu ngắc đầu.

Tịnh Thủy cảm thấy Hồ Thẩm Nhu còn mạnh miệng hơn lúc trước, là bởi vì càng ngày càng nổi tiếng? Có thể gặp vận đỏ như vậy, chắc cũng không đơn giản như vẽ bề ngoài.

Cốc Dạ Lam không nhanh không chậm nói: “Thẩm Nhu, sao cậu dám chắc chắn chuyện tương lai như thế? Trừ phi cậu đang lên lút lui tới với Phú Nhị Đại nào đó.”

Hồ Thẩm Nhu cố làm ra vẻ thần bí, không trả lời, nhưng khóe miệng âm thầm cười trộm.

Cốc Dạ Lam cảm thấy không có gì thú vị, liếc mắt xem thường, lâu nay cô không liên lạc với Hồ Thẩm Nhu, bây giờ rất muốn diệt sạch uy phong của cô ấy, liếc Doãn Tịnh Thủy một cái. “Tịnh Thủy cũng không kết hôn ở Đài Bắc nha, nghe nói chồng cậu thuê máy bay mời bạn bè, người thân đến đảo Guam, tốn không

ít tiền. Thẩm Nhu, cậu có cần hỏi trước xem nên chuẩn bị bao nhiêu tiền không?” Mẹ của cô, Đỗ Thiển Ngâm nghe mọi người trong nhà khoe khoang về hôn lễ sa hoa này không dưới mười lần, nói có bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu.

Hồ Thẩm Nhu ngoài cười nhưng trong không cười. “Mình không lo lắng chuyện tiền bạc, đó là chuyện phiền não của đàn ông.”

Trác Lập Bình ngược lại tò mò hỏi: “Tĩnh Thủy, mình có thể hiểu nguyên nhân cậu không muốn tổ chức hôn lễ ở Đài Bắc, nhưng ông xã cậu cũng quá khốc rồi, một hôn lễ lớn như thế, rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền? Nhà mẹ cậu cũng giúp một ít sao?”

Tĩnh Thủy chỉ trả lời qua loa: “Tổn bao nhiêu tiền có quan trọng thế không? Chồng mình gánh được, mọi người cùng vui vẻ là đủ rồi. Ba mẹ mình trả phí du lịch ỉn, còn phải lo đồ cưới, mình đã cảm thấy rất ngại rồi.” thật ra thì khi đi du lịch, cô chỉ cần mua vé máy bay, những lộ phí khác hầu như đều do Tôn Vô Nộ lo hết.

Trác Lập Bình sắp kết hôn, nên càng hiếu kỳ các chi tiết khác. “Vậy tiền sính lễ khoảng bao nhiêu? Nhẫn kim cương ba Carat sao? Mình đã nói trước với Triệu Lỗi, nhà mẹ mình cho 100 vạn nguyên sính lễ, mình muốn tối thiểu 1.2 triệu nguyên sính lễ, còn có nhẫn kim cương hai Carat trở lên, nhắc anh ấy không cần phải khó xử, đồ cưới khẳng định không chỉ có những thứ này.”

Cốc Dạ Lam hí hí mắt, tiêu hóa cú ném của bà cô nhỏ, thật lâu không lên tiếng.

không đợi Tĩnh Thủy trả lời, Hồ Thẩm Nhu đã bật cười, “Cái gì cơ? Thẩm gia có ngân hàng Chính Thái, bảo hiểm Chính Thái, còn có những cơ nghiệp khác mình không biết, vậy mà dám cưới cháu gái chỉ cho 100 vạn nguyên sính lễ? Cũng quá rẻ mạt đi! Dạ Lam, cậu trăm phương ngàn kế đoạt lấy Thẩm Uyên, lúc cưới cũng chỉ dám mở miệng yêu cầu một trăm vạn à nha?”

Từ đầu đến giờ, bất luận mọi người vô tình hay cố ý, đều không nhắc đến hai chữ “Thẩm Uyên”, vậy mà Hồ Thẩm Nhu chẳng những nói ra, còn chế nhạo, cô chờ cơ hội này lâu lắm rồi, lúc trước phát hiện ra Cốc Dạ Lam không có ý tốt với Doãn Tĩnh Thủy, thì ghen tị vô cùng, nhưng vẫn làm bộ làm tịch không thể hiện ra mặt.

Cốc Dạ Lam sớm đã chuẩn bị tâm lí, không kiêu ngạo không tự ti nhìn thẳng cô ta. “Mắc mớ gì tới cậu? Sính lễ bao nhiêu rất quan trọng sao? Dù sao sau này cũng thành của chồng mình, lấy trước hay lấy sau cũng chẳng có gì khác nhau? Ít nhất mình đường đường gả cho anh ấy, là vợ hợp pháp, lại có con trai, nền tảng hôn nhân vững chắc. Còn cậu, khoe khoang nửa ngày, nhưng có ai nhìn thấy ảnh cậu và phú nhị đại chụp chung đâu, theo cá tính của cậu, đáng lẽ đã sớm đăng lên blog, phô trương ân ái mới đúng.”

Hồ Thẩm Nhu không phải là đèn đã cạn dầu, mặt không đỏ sặc đáp: “Nhà đối phương là gia tộc lớn, cần phải khiêm tốn một chút, dù sao mình cũng là danh nhân, cần đề phòng đám chó săn chụp ảnh, mình lo lắng tình yêu của mình bị đèn flash chiếu chết a!”

Cốc Dạ Lam cười lạnh. “Có thể bí mật đến mức không ai nhìn thấy sao?”

Hồ Thẩm Nhu cố làm ra vẻ vô tội, “Mình sẽ không giới thiệu bạn trai cho chị em tốt, ngộ nhỡ bị đoạt đi, mình sẽ đau đớn đến chết luôn.”

“Cậu. . . .” Cốc Dạ Lam không khỏi xấu hổ quá hóa giận.

“Mình còn có việc, đi trước.” Hồ Thẩm Nhu cười mỉa hoặc, rút đủ số tiền trả cho phần điểm tâm của mình rồi đặt lên bàn, hất tóc, phong tình vạn chủng đi ra khỏi nhà hàng.

Cốc Dạ Lam bực bội. “Tĩnh Thủy, cậu rất vui vẻ đi! Có người thay cậu bất bình.”

Tĩnh Thủy lười biếng cười một tiếng. “Mình không cần người khác thay mình bất bình, cho nên không dám nhận ân huệ này. Dạ Lam, cậu để ý như vậy sao?”

“Cái gì?”

” Dạ Lam đáng thương, thì ra là cậu rất để ý.”

“Tôi để ý cái gì cái gì? Tôi mới không thèm quan tâm!” Cốc Dạ Lam nổi giận nói: “Tôi chỉ là yêu Thẩm Uyên mà thôi, Thẩm Uyên cuối cùng đã chọn tôi, điều này có thể trách tôi sao?”

Bởi vì giọng nói có phần nóng nảy của cô ta, đầu tiên, Doãn Tịnh Thủy ngẩn ra, sau đó không khách khí cười: “Tôi đi du lịch nước ngoài gần hai tháng, đã sớm ném chuyện của cậu và Thẩm Uyên ra sau đầu rồi, bởi vì mỗi quốc gia đều chỗ tốt để vui chơi, thật sự không rảnh mà ưu thương. thật không ngờ cậu ngược lại vẫn còn vui mình trong ‘mối tình Tiểu tam’?”

Cốc Dạ Lam cứng lại.

Tịnh Thủy nâng ly trà lên, cử chỉ thanh nhã uống một ngụm .

Trác Lập Bình bây giờ mới phát hiện, Doãn Tịnh Thủy cười tươi như hoa, quyến rũ, xinh đẹp, mới thật sự là người diễn vai tàn nhẫn nhất.

6. Chương 6

Đi uống trà chiều cùng bạn bè lâu năm, Tịnh Thủy không có ý khoe khoang cái gì. Ngược lại, so với mấy người bạn toàn thân hàng hiệu, trang sức tinh xảo, trông cô vừa trang nhã, giản dị lại không kém phần sang trọng.

Chiếc nhẫn kết hôn bằng kim cương vẫn để trong hộp, vì mỗi ngày cô đều cùng hai đứa nhỏ chơi đùa, cô sợ quệt vào làn da mềm mại của bọn trẻ. Hôm nay ra ngoài cô chỉ đeo dây chuyền ngọc trai màu vàng kim cùng chiếc nhẫn đơn giản, thanh lịch lại rất độc đáo.

“Trân châu màu vàng kim vừa hiếm thấy vừa rất quý nha?” Trác Lập Bình vốn chỉ nhìn thấy kim cương, cũng chú ý tới phụ kiện trên người Tịnh Thủy.

“không bằng một nửa giá tiền chiếc nhẫn kim cương trên tay Dạ Lam đâu.” Tịnh Thủy khẽ mở môi đỏ mọng, dịu dàng cười một tiếng. “Hôm nay mình hẹn mọi người ra đây, thứ nhất là vì bọn mình đã lâu chưa tụ họp, mình rất vui khi thấy mọi người đều thành công, thứ hai là muốn thay bà ngoại nói với Dạ Lam một chuyện.”

“Có chuyện gì?” Cốc Dạ Lam ản ản nói, tỏ vẻ không muốn ngồi cùng người cũng có phần trong “Tiểu Tam tình kết” .

“Sắp tới là đại thọ tám mươi tuổi của bà ngoại, cậu mợ muốn tổ chức náo nhiệt một chút, nhưng tâm nguyện của bà ngoại rất nhỏ, chỉ hy vọng con cháu tụ họp, cùng bà ăn bữa cơm. Nghe nói chồng cậu vẫn chưa đến chào bà, cho nên cả nhà muốn cậu mang theo chồng đến dự sinh nhật của bà ngoại.”

“Cậu và chồng cậu sẽ đến chứ?”

“Dĩ nhiên, cả nhà mình sẽ cùng đi, đến lúc đó mình sẽ giới thiệu với cậu ông xã và cặp song sinh khả ái nhà mình, một nam một nữ, ông xã mình vô cùng thương yêu chúng, các trưởng bối cũng muốn cướp về ôm!” Lúc này, Tịnh Thủy rất giống những bà mẹ khác, hễ nói đến con của mình liền mặt mày hớn hớn.

Tư vị chua xót lan tỏa trong Cốc Dạ Lam, Thẩm Uyên vô cùng lạnh nhạt với đứa con cô sinh ra, nếu không phải vì cha mẹ chồng coi trọng con trai cô là cháu đích tôn, sẽ không có chỗ cho cô đặt chân ở Thẩm gia. Cho dù cô có kêu oan cả trăm lần, nói với Thẩm Uyên cô và mẹ cô không hề liên thủ gài bẫy hắn, cô không biết mấy tên chó săn làm thế nào biết được Đỗ Thiển Ngâm sẽ đến khách sạn bắt kẻ thông dâm, còn chộp được cảnh bọn họ cùng ra cùng vào, thậm chí còn cả màn hôn nhau ở hộp đêm, khiến cô và Đỗ Thiển Ngâm cho dù có cả trăm cái miệng cũng không thể nào bào chữa.

Sau khi cưới, Cốc Dạ Lam không thể làm gì khác hơn là liều chết lấy lòng cha mẹ chồng và ông bà nội, đồng thời nỗ lực làm việc để chứng minh cho Thẩm gia thấy mình là người có tài, nhưng ngay từ đầu, cha mẹ chồng liền tỏ vẻ không hoan nghênh cha mẹ cô tới cửa, cũng không muốn cô thường xuyên về nhà mẹ đẻ,

cả năm, Thẩm Uyên chỉ theo cô về nhà ăn một bữa cơm vào mừng hai Tết, những họ hàng khác quả thật chưa từng thấy mặt đứa con rể Thẩm Uyên này.

Vì lòng tự trọng, Cốc Dạ Lam kiên trì nhẫn nại, cô tin một ngày nào đó Thẩm Uyên sẽ hiểu ra cô không gài bẫy hắc, chỉ là vì cô yêu hắc, cho nên không nhịn được theo đuổi hắc mà thôi.

Cho dù là đóng vai Tiểu Tam, cảm thấy hổ thẹn với Doãn Tịnh Thủy, cũng đã nghĩ tới nếu có một ngày gặp lại, cô sẽ nói với Tịnh Thủy một câu “thật xin lỗi”, ai ngờ đến khi hai người thật sự gặp mặt, cô lại không thể mở miệng, bởi vì Tịnh Thủy hình như rất hạnh phúc, còn nói “đã sớm ném chuyện trước kia ra sau đầu!”

Này tính là gì?

Giống như bản thân mình tha thiết ước mơ, thật vất vả đoạt lấy “Trần bảo hiểm có”, cho là người bị cướp sẽ khóc lóc, không cam lòng trong thời gian dài, và nhờ vậy, sâu trong nội tâm mình cũng có một chút cảm giác hài lòng, dễ chịu, vì dù sao mình cũng là người thắng cuộc. Kết quả, sau khi chân tướng được công bố, người ta đã sớm tìm được Trần bảo hiểm có hơn rồi.

cô không rõ lắm Doãn Tịnh Thủy gả cho thần thánh phương nào, đối với cô, trở về nhà mẹ đã rất khó, chứ chưa nói đến nhà bà ngoại, cho dù thật sự chạm mặt, bà ngoại cũng sợ cô lúng túng nên không cho cô xem ảnh cưới của Doãn Tịnh Thủy chụp ở nước ngoài, chỉ nói sơ lược cho cô biết, Tịnh Thủy đã gặp được đối tượng kết hôn rất tốt ở nước ngoài, là ông chủ của một tập đoàn lớn, sau khi cưới hai người rất hạnh phúc, kết hôn không lâu thì mang thai, tất cả mọi người không cần lo lắng thay Tịnh Thủy nữa.

Cốc Dạ Lam hiểu bà ngoại có ý tốt, bà nói cho cô biết Tịnh Thủy được gả ột người tốt, để cô không cảm thấy áy náy nữa, chỉ cần chăm lo cho cuộc sống của mình là tốt rồi.

Chén cơm Hào Môn không dễ ăn, cô cảm thấy mình sống như đang trả nợ cho Thẩm Uyên, trách nhiệm lớn nhất của cô là đảm đương vai trò nàng dâu sinh con dưỡng cái cho Thẩm gia, mà không phải là vợ Thẩm Uyên. Bên nhà mẹ, khi họ hàng có tin tức gì, đến được tai cô thì đã qua tay người thứ tư hoặc thứ năm, khó phân biệt thật giả rồi. Toàn bộ trọng tâm cuộc sống của cô đặt ở nhà chồng, họ hàng nhà chồng có chuyện gì, dù là chuyện nhỏ đến mấy cũng quan trọng hơn so với nhà mẹ, chỉ có như thế bà nội mới cho cô sắc mặt tốt.

Cốc Dạ Lam tin tưởng những gì mình bỏ ra đã nhận được sự tín nhiệm của nhà chồng. thật ra, cô phải cảm tạ Doãn Tịnh Thủy nhiều năm sau mới trở về, để khi nhận được điện thoại, cô có thể có đủ sự tự tin tới đối mặt với Doãn Tịnh Thủy.

Hôm nay, nghe Tịnh Thủy nhắc tới chồng và các con, khuôn mặt cô ấy rất vui vẻ, chẳng lẽ người đàn ông cô ấy quen biết ở nước ngoài ưu tú hơn Thẩm Uyên?

“Chồng cậu là ông chủ trong ngành nào?” Cốc Dạ Lam khách khí đặt câu hỏi, nỗ lực mỉm cười. “Mình nghe mẹ nói, cậu quen biết anh ta khi đi du lịch ở nước ngoài, người kia còn đi theo cậu khắp nửa vòng Trái Đất, cuối cùng cũng khiến cậu cảm động gả cho hắc. Nhưng nếu hắc quả thật là ông chủ của một tập đoàn lớn, làm sao có thời giờ đi theo cậu?”

“Oa, thật là lãng mạn !” Hai mắt Trác Lập Bình tròn to, tỏa sáng lấp lánh.

“Cậu không biết chồng mình là ai sao?” Tịnh Thủy cười ha ha, cảm thấy đùa vui cực kỳ: “Mình đâu có gả cho anh ấy ngay lập tức nha... Sau khi ra khỏi nước một năm, mình và ông xã tìm hiểu nhau rồi mới kết hôn . Anh ấy đi chơi với mình khoảng năm tháng, cho đến khi mình cảm thấy mệt mỏi rồi, nghĩ muốn dừng chân để đi học tiếp, anh ấy liền dẫn mình đi gặp cha mẹ của anh ấy. Cha mẹ chồng mình là giáo sư ở trường đại học có danh tiếng, cho nên mình ở lại đó học thạc sĩ. thật ra thì ban đầu, mình tính lấy được học vị rồi mới kết hôn, nhưng ông xã mình nói anh ấy chờ không kịp, bảo đảm sau khi kết hôn mình vẫn có thể đi học, còn đáp ứng mình mỗi tháng sẽ sang Mỹ với mình ít nhất mười ngày, cho nên chúng mình liền kết hôn.”

“Lời hứa của đàn ông, tùy tiện nghe một chút là được rồi.”

“Nhưng chồng mình làm được đấy! Nếu anh ấy không làm được, mỗi tháng bị phạt 100 vạn Đô - la, đó là toàn bộ tiền lương của anh ấy, anh ấy giao hết ỉnh, để mình an tâm.”

”Vậy bây giờ cậu là tiểu phú

bà rồi!” Thanh âm Cốc Dạ Lam vừa lạnh lại vừa chất.

“Cảm giác không tồi... mình có thói quen tiêu tiền của người khác, bởi vì mình không biết kiếm tiền. Mình cảm thấy rất ổn! Được tiêu tiền của ông xã là vui vẻ nhất rồi.” Thịnh Thủy cười như không cười nhìn cô. “Ha ha ha, mình cố ý trêu các cậu thôi! Các cậu thật sự tin mỗi tháng ông xã ỉnh 100 vạn đô la sao? Ha ha ha...”

“Cậu...” Cốc Dạ Lam bị nhìn thấu lòng ghen tỵ nên có chút nhếch nhác.

“Mình phải trả lại một mũi tên chứ! Thế mới huề nhau.”

Trác Lập Bình thở dài một hơi, đều là phụ nữ, sao bọn họ có thể kém nhau nhiều như thế? May là nói giỡn.

Nụ cười của Thịnh Thủy càng sâu hơn. “nói đến tiền bạc, tài sản, Dạ Lam, cậu không nên nói với Thẩm Nhu như thế, cái gì mà sau này tất cả tài sản đều là của chồng cậu, chẳng lẽ Lập Bình không được một phần sao?”

Trác Lập Bình vội vàng gạt đầu phụ họa. “Đúng vậy, mình nghe rất không thoải mái. Còn nữa, ngày mình kết hôn, cha sẽ dắt tay mình vào lễ đường, vì cái gì mà cậu nói mình không có phần? Cậu cố ý không ỉnh chút mặt mũi nào sao?”

Cốc Dạ Lam đứng tình hợp lý phản bác: “Mình chỉ truyền đạt ý của mẹ chồng mà thôi.”

Trác Lập Bình tức giận nói: “Mình rõ ràng có ba, tại sao không thể được ba mình dắt tay vào lễ đường?” Từ nhỏ đến lớn, mơ ước lớn nhất của cô chính là có thể nắm tay ba trước mặt mọi người.

Cốc Dạ Lam chậm chậm nhắc nhở cô: “Cậu quên rồi sao, cậu không phải họ Thẩm? Nếu như ba chồng dắt tay cậu vào lễ đường, mặt mũi của mẹ chồng biết để vào đâu? Mẹ luôn trọng sĩ diện, về điểm này tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu.”

“Mình mặc kệ...”

“Lập Minh, mình khuyên cậu tốt nhất nên có chừng mực, đừng náo loạn. Mẹ chồng nguyện ý cho cậu một khoản đồ cưới, cậu nên thỏa mãn, tiếp tục tranh đi cãi lại cẩn thận đồ cưới cũng mất nốt đấy.”

“Cậu đừng uy hiếp mình! Mình không phải là ăn xin, nắm tay ba mình đi vào lễ đường là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không tới phiên chị dâu ở đây giảng đạo lý.”

“Chị dâu? Mình nhận không nổi! Cậu không phải mẹ chồng mình sinh ra, cũng không ở Thẩm gia, thì coi là dì nhỏ gì? Mẹ chồng mình nói rồi, mình không có dì nhỏ.” Cốc Dạ Lam chỉ có thể lựa chọn đứng cùng một chiến tuyến với mẹ chồng, cũng có chút tức Trác Lập Bình vì cô cứ nói giúp Doãn Thịnh Thủy, cô phải làm rõ ai mới là chị dâu của ai.

“Cậu!” Trác Lập Bình giận đến mức muốn đập bàn.

Lấy lý do công ty còn có việc, Cốc Dạ Lam không để ý đến sự tức giận của Lập Bình, xách túi đi trước.

“Đáng ghét! Cậu ta thật là ác mà! Cậu ta cho là gả vào Thẩm gia, thì có thể không để mình vào mắt sao?” Trác Lập Bình giận dữ, uống nguyên một ly nước đá vào trong bụng để dập tắt lửa, Cốc Dạ Lam cứ nhiên công khai xem thường cô, còn sẵn giọng nói cô không phải “Dì nhỏ”, không lưu lại một chút tình cảm, đã như vậy cô sẽ không tha thứ cho Cốc Dạ Lam!

“Sao Dạ Lam như biến thành người khác vậy?” Doãn Thịnh Thủy kinh ngạc nhìn cô. “Lập Bình đáng thương, rốt cuộc cậu đã phải chịu bao nhiêu uất ức? thật ra thì, cậu có thể đi tìm anh hai Thẩm Uyên của cậu, khóc cho hắn xem, hắn mềm lòng sẽ giúp cậu thôi, hơn nữa mình hiểu bác Thẩm, bà ấy rất khó cự tuyệt yêu cầu của Thẩm Uyên.”

“thật sao?”

“không phải cậu vô cùng mong muốn được ba cậu dắt tay vào lễ đường sao? Mặc kệ là phương pháp gì, đều phải cố gắng thử một lần! Lập Bình, cậu là em gái Thẩm Uyên, điều này là không thể thay đổi.”

Trác Lập Bình cảm động đến mức rơi lệ, “Tịnh Thủy, chính vì cậu tốt như thế, cho nên anh trai mình mới không thể quên được cậu. Nếu như cậu là chị dâu mình thì thật là tốt.”

Tịnh Thủy lúng túng nói: “Cậu đừng nói những lời như thế nữa, ngộ nhỡ bị chị dâu cậu nghe được, cô ấy sẽ nghi ngờ, vậy chẳng phải mình oan uổng rồi sao? Mình có ông xã, có con rồi, chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa.”

“Cậu sợ ông xã cậu biết à?”

“Chồng mình hiểu mà, nhưng anh ấy không thích nhắc lại chuyện xưa.”

“nói cũng phải.” Trác Lập Bình đang cảm giận, bất bình Cốc Dạ Lam, vốn không muốn nhắc chuyện cũ nhưng hiện tại không cần cố kỵ nữa. “cô ấy cho rằng bây giờ mình là thiếu phu nhân của xã hội thượng lưu rồi thì có thể không coi ai ra gì sao? thật nực cười, nếu không phải vì đứa con trong bụng cô ấy là con trai, ba mình và ông bà nội gặt đầu cho cô ta vào cửa mới là lạ! Cứ coi như cô ấy gặp may, nhưng làm cô dâu bụng bự thì rất đáng tự hào sao? Đừng nói cô ta bị tuần san viết rất nhiều điều khó nghe, cho tới bây giờ, mọi người vẫn còn cười sau lưng cô ta và mẹ cô ta. đã vậy, cô ta còn thật sự cho rằng mình là kim chi ngọc diệp, Ma Tước biến thành Phượng Hoàng, mình nhỏ vào!”

Năm đó, các tuần san liên tục bùng nổ, ngay cả các tờ báo đăng tin tình cảm cũng từng đăng lại, lúc ấy Tịnh Thủy không hay biết gì. Sau khi cô sang Thượng Hải, anh cả lo cô mềm lòng, mới lấy ra cho cô xem, để cho cô tỉnh táo lại.

Ngoại trừ đau lòng, bi ai, tức giận, Tịnh Thủy còn có cảm giác bị người thân phản bội, cảm thấy nhục nhã.

Mà nay vật đổi sao dời, cô có thể buông xuống, nhưng đối phương và những người chung quanh dường như vẫn còn bị vây trong hố sâu.

thật nực cười.

Tịnh Thủy xót xa nói: “Lập Bình, sao các cậu lại biến thành thế này? Trước kia chúng ta vừa là bạn cùng lớp, vừa là bạn tốt của nhau, Dạ Lam và cậu cũng coi như chung sống hòa bình, sao sau khi thành người nhà lại không hợp?”

“Cậu cũng thấy rồi đấy... cậu ấy phủ nhận mình là em chồng, mình đây cũng không cần chị dâu như cậu ấy.”

“Tại sao thế? Chuyện cậu là con gái của bác Thẩm, em gái Thẩm Uyên, cũng không phải bí mật gì, mọi người đều biết, không ai cảm thấy có gì không đúng, vì sao Dạ Lam phải nhắm vào cậu? thật vô lý!”

“Đó là vì cậu không hiểu tình cảnh của cô ấy ở Thẩm gia, từ lúc bắt đầu đã không được tán thành, riêng về xuất thân, Dạ Lam căn bản không thể khiến Thẩm gia để mắt đến, tin tức trên báo lại càng khiến Thẩm gia giận dữ, ai nhìn vào cũng cảm thấy là cô ấy gài bẫy Thẩm Uyên, lại còn thông báo ẹ đến khách sạn bắt kẻ thông dâm, khiến Thẩm Uyên không thể không chấp nhận, mục tiêu cuối cùng chính là gả vào Hào Môn!” Trác Lập Bình hã hê nhướn mày nói tiếp.

”Dĩ nhiên, cô ấy kêu oan, nói cô ấy không có! Được thôi, nếu đã không đúng sự thật thì chủ động rời khỏi Thẩm Uyên để tỏ rõ tâm ý đi! Nhưng cô ấy cố tình có chết cũng không chịu nhượng bộ, đuổi theo Thẩm Uyên đến tận Thượng Hải, nói cô ấy mang thai, nếu như Thẩm Uyên không cưới cô ta, cô ta sẽ chết ở Thượng Hải, một xác hai mạng, xem Thẩm gia bao biện thế nào!

“Cuối cùng, cô ấy cũng được như ý nguyện, gả vào Hào Môn rồi, nhưng cậu thử nghĩ lại mà xem, người nhà Thẩm gia, kể cả anh hai mình có cái nhìn tốt về Cốc Dạ Lam và cha mẹ cô ấy sao?”

Tịnh Thủy nghe chuyện xưa mà cảm thấy u mê. Rốt cuộc là do chấp niệm “Muốn gả vào Hào Môn” quá mạnh mẽ, hay là bởi vì mang thai nên không muốn tách ra, làm sao mà Cốc Dạ Lam có đủ dũng khí gả vào nhà đó nha?

Trác Lập Bình gọi thêm một ly cà phê đá, rồi tiếp tục nói: “Năm đầu tiên sau khi cưới là thắm nhất, trên bàn ăn, ba mình và ông bà nội đều coi cô ấy như không khí, chỉ có mẹ cả hay giao cho cô ấy làm cái nọ cái kia, cho nên hay nói chuyện với cô ta. Vì vậy, Dạ Lam coi bà như bè gỗ cứu mạng, liều chết nịnh bợ bà,

không dám cãi lời dù chỉ một chút. Vất vả mấy năm, cuối cùng cô ấy cũng có một chỗ đứng ở Thảm gia, con trai của cô ta, Thảm Thạch Phật là cháu đích tôn, cũng là bùa hộ mệnh của cô ta.”

Tịnh Thủy gật đầu một cái bày tỏ đã hiểu.

“Vì muốn nịnh bợ mẹ chồng, Dạ Lam không thể làm gì khác hơn là vẽ ra một giới tuyến với cậu?”

“Từ trước tới giờ, mình vẫn là cái gai trong mắt mẹ cả, cho dù ngoài mặt khách khí, cũng chỉ là vì muốn mình ngoan ngoãn, an tĩnh, không lên tiếng, không cho có yêu cầu quá đáng.”

“Dạ Lam thật khờ, chuyện đời trước tội gì phải mang vào người mình để đắc tội em chồng. Chỉ là, Lập Bình, cậu cũng đừng nổi giận, chỉ cần cậu đối tốt với anh hai cậu, lấy cá tính của hắn sẽ không để cho cậu phải chịu uất ức đâu.”

Trác Lập Bình nhanh trí đáp: “Cũng đúng, nếu như mẹ cả thật sự gây cản trở, ba mình sẽ không thể dặt tay mình vào lễ đường, nhưng anh hai mình có thể! Huỳnh trưởng như cha mà!”

“Cậu thật thông minh, Lập Bình.”

“Nếu như cậu có một chị dâu hà khắc như thế, cậu cũng sẽ trở nên thông minh giống mình thôi.”

Trác Lập Bình muốn hành động ngay lập tức, định đi tìm Thảm Uyên làm nũng, nhìn hóa đơn ở góc bàn, Doãn Tịnh Thủy cười nói: “Mình hẹn cậu ra ngoài, để mình trả đi.”

Trác Lập Bình cầm ví lên, vui vẻ rời đi.

Tịnh Thủy gọi điện thoại cho tài xế tới đón, rồi gọi phục vụ đến tính tiền, trong lòng âm thầm buồn cười. Lập Bình vẫn ham món lợi nhỏ, muốn lấy lòng loại em chồng này chỉ cần có tiền là được, mà Dạ Lam bây giờ còn thiếu tiền sao? Thực sự là khó hiểu, ban chút ơn huệ cho em chồng thì có gì là không thể? Ngay cả em chồng cũng không lấy lòng được, liệu có biện pháp lấy lòng chồng và cha mẹ chồng không?”

Phục vụ mang mấy hộp bánh ngọt cô gọi mang về ra, đồng thời đưa lại thẻ tín dụng và hóa đơn, sau khi cô ký tên, tiền Hồ Thảm Nhu và Cốc Dạ Lam để lại trên bàn trở thành tiền bo, phục vụ mừng rỡ giúp cô xách bánh ngọt ra tận cửa lớn, tự tay giao cho tài xế, rồi đợi xe rời đi.

một lần được 500 nguyên tiền bo, hôm nay đúng là một ngày tốt lành.

Vì phải ký một bản hợp đồng quan trọng, Tôn Vô Nộ đã ra nước ngoài một tuần, anh hứa sẽ trở lại trước sinh nhật bà Đỗ.

Bởi vì đau bụng sinh lý, Tịnh Thủy đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Sau khi sinh, cô rất hiếm khi đau đớn thế này, lần này cô lại đau đến mức sắc mặt trắng bệch, tâm tình rất kém.

Điều này chứng tỏ đứa con thứ ba bọn họ mong ngóng chưa muốn đến trình diện, bà nội an ủi cô cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi, trong lòng càng gấp thì càng khó thụ thai, trong nhà có hai đứa cũng không tính là ít.

Dĩ nhiên, Tịnh Thủy hiểu được điều này, nhưng mà chăm sóc con nhỏ là chuyện lao tâm lao lực, nhưng cô hi vọng các con sẽ không chênh lệch quá nhiều năm, một lần sinh cho xong, sau đó nuôi lớn, đồng thời, những đứa nhỏ sẽ không vì chênh lệch quá nhiều tuổi mà khó chơi chung với nhau.

Xem ra, việc đời không thể theo ý con người, sinh con ầu cũng là duyên phận.

Tịnh Thủy đứng dậy, rửa sạch nước, sau khi tắm nước nóng khí sắc cô đã khá hơn một chút. Vừa mặc xong bộ váy tơ tằm thoải mái, thì Tôn Vô Nộ sải bước vào, giọng nói hơi khàn khàn:

“Bà nội nói với anh, thân thể em không thoải mái.”

cô quay đầu lại, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, tóc có chút rối loạn, hơi thở dồn dập.

“Ông xã, chẳng phải đến tối anh mới trở về sao?” cô nhìn đáng vẻ mặt mỗi của anh, không nhận được kinh ngạc.

“Anh vừa mới xuống máy bay. Em rất không thoải mái sao?” Trong đôi mắt đen sâu thẳm không che giấu được lo lắng.

Theo kế hoạch, sau khi xuống máy bay, anh sẽ về thẳng công ty xử lý bản hợp đồng, buổi tối mới về nhà. Anh gọi điện thoại cho bà nội báo bình an thì bà nội lại nói cho anh biết Tịnh Thủy bị đau bụng sinh lý.

“Em không sao, Vô Nộ, anh đừng lo lắng, thuốc giảm đau bắt đầu phát huy tác dụng rồi, cơn đau đã đỡ hơn nhiều.” Giờ khắc này, cô cảm thấy thật hạnh phúc, ông xã vội vã chạy về nhà bởi vì lo lắng cho cô.

“Sắc mặt em vẫn còn rất kém.” Anh có chút khản trương, dìu cô đến ghế sofa ngồi, bởi vì cô không muốn cứ nằm trên giường mãi. “Nằm xuống sẽ thoải mái hơn một chút.”

“Hai đứa đang vẽ tranh, em muốn đi xem.”

“Bà nội sẽ trông.”

“Hôm nay bà nội đã không ngủ trưa, chắc hẳn rất mệt mỏi, bây giờ em đi trông con, để bà nội nghỉ ngơi.” cô đứng lên, hai đứa nhỏ rất bú đĩnh, sức sống dư thừa, thường không hay ngủ trưa, người lớn phải thay phiên trông nom chúng, để tránh xảy ra nguy hiểm.

Tôn Vô Nộ theo cô đến phòng trẻ, đôi song sinh có thể chơi ở chỗ này cả ngày mà không bị mắng, chúng cũng thích chơi xếp gỗ ở đây, còn có một tủ xếp đồ chơi ngay ngắn đặt ở góc phòng.

Trong phòng, bà Tôn đang vui vẻ cười ha ha, hai đứa nhỏ đang quỳ trên đất vẽ cụ nội, trông vô cùng đáng yêu, khiến ai nhìn cũng muốn cười.

“Cái này để cụ giữ lại, rất có sáng kiến.” Bà nội Tôn quay sang nói với Tôn Vô Nộ và Tịnh Thủy, chất nội của bà nhất định là Caso và Miro chuyển thế.

(*)Miro: một đầu sĩ trong truyện tranh Nhất Bản

Tôn Vô Nộ đưa bà nội về phòng nghỉ ngơi, sau đó định về công ty xử lý nốt công sự, nên anh vào phòng trẻ nói với Tịnh Thủy một tiếng, nhưng mà, cặp đôi song sinh mỗi đứa ôm lấy một bắp đùi của anh, không chịu buông.

“Ba, chơi xếp gỗ cùng chúng con. . . . .”

“Ba, con muốn chơi xe đua điều khiển từ xa. . . . .”

Tôn Vô Nộ cầu cứu nhìn về phía bà xã, bà xã lại đang cười đến gãy lưng, chìa tay ý nói không có cách. “Con trai con gái của anh nhiệt tình mời như thế, anh đành lòng cự tuyệt?”

“Ba, ba, chúng con thật lâu thật lâu chưa gặp ba rồi.” Hốc mắt Tôn Đồng Á ửng hồng.

“Ba, ba không chơi cùng bọn con.” Tôn Chấn Á cũng chu miệng lên.

Tôn Vô Nộ đau đầu nhức óc. “Ba mới đi công tác một tuần thôi mà, có lâu như vậy không?”

“thật lâu, thật lâu, thật lâu ——” Hai đứa cùng nhau kêu to.

Đoàn kết là sức mạnh, người cha lạnh lùng cũng phải đầu hàng.

Mất thấy bà xã khoanh tay đứng nhìn, Tôn Vô Nộ đành gọi điện về công ty, dặn thư ký lùi hội nghị sang sáng sớm ngày mai. Sau đó, anh cởi tây trang ra, ném cho bà xã, tháo cà vạt, ném cho bà xã, xắn tay áo sơ mi lên, rồi ngồi xuống đất, bắt đầu tranh tài xếp gỗ cùng hai đứa.

Tịnh Thủy nhìn mà uất ức, lặng lẽ chụp lại hình ảnh vui vẻ của bọn họ, hợp thành hồi ức trân quý. một ngày nào đó, khi đứa nhỏ lớn lên, nếu như muốn ngỗ nghịch, cô sẽ khiến cho bọn chúng hiểu, ba mẹ thật sự dụng tâm làm bạn với chúng, nhìn chúng lớn lên, cũng sẽ cùng chúng vượt qua thời kỳ ngỗ nghịch này.

cô thật sự rất yêu trẻ con, nên không ngại sinh thêm một đứa.

Đến bữa tối, hai đứa nhỏ vô cùng hưng phấn, mỗi đứa giành một chỗ bên cạnh ba, đã nhiều ngày không cùng ba ăn cơm, hai đứa không chút khách khí dùng miệng dính đầy mỡ hôn lên mặt ba.

Tôn Vô Nộ mặc dù rất uất ức, con trai, con gái không sợ anh làm mặt lạnh, thích thân cận anh, nhưng mà mồm mép lém lỉnh, không phải hôn thì không thể, khiến anh không khỏi hỗn loạn, anh đi một năm không về nhà sao?

“Bà xã, khi còn sống ở Mĩ, anh không ở nhà, em đã nói những gì với các con vậy?”

“Em nói ba đi làm kiếm tiền, bằng không nhà chúng ta sẽ không có tiền ăn cơm, trả lương cho người giúp việc, bà vú và tài xế, tất cả mọi người sẽ trở nên rất nghèo rất nghèo.” Đôi mắt sáng của cô thoáng qua tia dí dỏm.

“Em nói thế thật à!” Tôn Vô Nộ dờ khóc dờ cười.

Tịnh Thủy kêu gọi sự giúp đỡ từ hai con. “Bảo bối, mẹ nói sai sao?”

“không có ——” Tôn Chấn Á, Tôn Đồng Á đồng thanh đáp. “Sau này lớn lên con muốn cùng ba làm việc kiếm tiền, để tất cả mọi người có thể ăn cơm, sẽ không trở nên rất nghèo.”

“Con cũng vậy, con sẽ kiếm tiền nhiều hơn anh.” Tôn Đồng Á tâm cao chí lớn, hùng hồn tuyên bố trước mặt ba.

“Hắc, nhà ta sẽ có một nữ cường nhân.” Tôn Vô Nộ vỗ vỗ đầu con gái.

Ngồi một bên nghe, Tịnh Thủy và bà Tôn cười không ngừng.

“Tâm đứa nhỏ còn cao hơn trời.” Lão nhân gia giải thích.

“Như vậy mới được yêu mến, phải không? Bà nội.” Tịnh Thủy làm nũng.

“Dĩ nhiên, trên thế giới sẽ không có ai đáng yêu hơn chất nội của bà.” Bà Tôn rất thích Tịnh Thủy ở điểm này, cô sẽ âm thầm khích lệ các con thân thiết với ba, vững vàng bắt được trái tim của người ba.

“Bà xã, lấy giúp anh một chén giấm trắng, bà nội anh lại thay lòng.” Tôn Vô Nộ nghiêm túc nói.

Tịnh Thủy lại được một trận cười, hoàn toàn quên bản thân đang bị đau bụng sinh lý.

Bà nội Tôn vui vẻ bị trêu. “Để bà gọi thẳng một thùng giấm trắng mang đến thư phòng cho cháu, một mình cháu từ từ hưởng thụ, chỉ là cẩn thận đừng để cho chất nội của bà uống phải là được.”

Tôn Vô Nộ giả bộ bị đả kích lớn. “Tịnh nhi, phụ nữ các em hay thay đổi thế sao? Anh thấy hay là chúng ta đừng sinh đứa thứ ba nữa, toàn bộ tình yêu của bà nội bị phân ra hết rồi, vậy còn dư lại cho anh cái gì?”

Bà Tôn cười to. “Cháu vĩnh viễn là cháu nội bảo bối của bà, độc nhất vô nhị, vậy được rồi chứ!”

“Bà chắc chắn chứ?”

“Chẳng lẽ còn muốn bà nội moi tim ra cho cháu xem sao?”

“Chuyện này thì không cần, có lời bảo đảm của bà nội, cháu yên tâm rồi.”

“Ngây thơ!” Cười mắng một tiếng, nhưng thật ra trong lòng bà nội Tôn đang cực kỳ hưởng thụ.

Những người lớn tuổi, luôn sợ bị cháu nội ghét bỏ tuổi già vô dụng. Cháu nội càng ra vẻ cần bà, bà càng có sức sống.

Tịnh Thủy dịu dàng nói: “Bà nội, ngày mai chúng ta cùng đến công ty xem người đàn ông ngây thơ này làm việc thế nào mà có thể phát triển công ty lớn mạnh như bây giờ, thật là thần kỳ!”

Bà Tôn gật đầu. “Được, đúng lúc bà cũng muốn ra ngoài một chuyến.”

Tôn Vô Nộ cười nhạt. “Ngày mai anh chỉ có một giờ cùng ăn cơm trưa với mọi người, hai đại mỹ nữ có hân hạnh đón tiếp không?”

Bà Tôn gật đầu. “Chuẩn.”

Đôi song sinh đồng thanh: “Chúng con cũng muốn đi!”

Tôn Vô Nộ vỗ trán. “Các con đừng đến quấy rối.” Để con ở nhà cùng bà vú thì tốt hơn.

Hai đứa lại kêu to: “Chúng con sẽ ngoan ngoãn, mẹ và cụ nội cũng khen bọn con là bảo bối ngoan nhất, chúng con sẽ giúp ba chăm sóc mẹ và cụ. . . .” Vừa nhắc đến chuyện được đi chơi, hai đứa bình thường hay đầu đá cũng hợp tác ăn gian!

Cả tuần nay không được gặp các con, nên Tôn Vô Nộ không nỡ làm mặt lạnh với chúng, Tịnh Thủy bảo đảm sẽ xem chừng chúng, hơn nữa còn có bà vú đi theo chăm sóc, nên anh cũng không kiên trì phản đối.

Tịnh Thủy dạy dỗ các con rất tốt, cho dù anh vì công việc mà trễ nãi, hoặc đi công tác lâu mới trở về, nhưng cả hai đứa nhỏ đều chưa từng có cảm giác xa cách với anh. Nhiều đêm anh không ở nhà, chỉ có thể nói chuyện với ba mẹ con qua webcam, Tịnh Thủy vẫn kiên trì muốn anh nói “Chúc ngủ ngon” hay “Ba yêu các con” với hai đứa, làm như vậy, những đứa nhỏ ngày thơ sẽ càng yêu ba chúng hơn.

Anh tin tưởng sau này con anh lớn lên, sẽ cảm thấy tuổi thơ của chúng có rất nhiều điều vui vẻ, cho dù phải đối mặt với nghịch cảnh cũng không cần sợ hãi, bởi vì ba mẹ vĩnh viễn đứng ở phía sau lưng chúng.

Đây chính là gia đình mơ ước của anh.

.....

Chu Huyền Mỹ cho rằng thư ký Lương nhất định có ý đồ với tổng giám đốc, có âm mưu sâu, cho nên không để ột mình phụ tá thư ký tiếp xúc với tổng giám đốc. cô không cam lòng, cô tốt nghiệp trường đại học nổi danh ở Mĩ đấy!

Nhưng mà, hình như hôm nay có tình huống đặc biệt, tổng giám đốc đang họp, trợ lý Thân lại dẫn vài vị cán bộ cấp cao vội vã đáp thang máy xuống lầu.

“Phải nghênh đón khách hàng lớn sao?”

Ước chừng 20 phút sau, đoàn người bước ra khỏi thang máy, kèm theo giọng nói của trẻ con.

“Mẹ, đây là nơi ba làm việc sao?”

“Đúng, cho nên các con phải ngoan ngoãn.”

“Mẹ, công việc của ba là gì?”

“Là tổng giám đốc cực khổ nhất, mỗi tháng phải trả rất nhiều, rất nhiều tiền lương ọi người, để tất cả mọi người có tiền ăn cơm, nuôi con.” Tịnh Thủy dùng từ ngữ đơn giản giải thích.

“Ba thật lợi hại!”

“Đương nhiên rồi, ba các con cực khổ nhất, nhưng cũng là người lợi hại nhất.”

Mỗi tay Tịnh Thủy dắt một đứa, đã nhiều năm nay bà Tôn không tới công ty, nên thấy có không ít gương mặt lạ, trợ lý Thân đứng một bên làm người giới thiệu, mọi người mới biết đây là tổng giám đốc phụ nhân, bà nội và con của tổng giám đốc. Các nhân viên vội vàng chào hỏi phụ nhân, lão phu nhân, sau đó nhìn đôi long phượng thai, cảm thấy thật thần kỳ.

Là con của tổng giám đốc ư?! Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Tổng giám đốc phụ nhân còn trẻ như vậy mà đã sinh cho tổng giám đốc một đôi nam nữ, khó trách cô rất được tổng giám đốc sủng ái.

Nghe nói sinh sinh đôi rất vất vả, tổng giám đốc phụ nhân lại có vóc dáng hoàn mỹ như thế này, thật là khó tin, không biết lúc ở cữ cô ăn cái gì?

Trợ lý Thân mời người nhà của tổng giám đốc vào phòng làm việc riêng, bên ngoài, rất nhiều người tò mò nghị luận âm ỉ.

Chu Huyền Mỹ nghĩ thâm, cơ hội đến không thể vụt mất, cho nên muốn đi nịnh bợ lão phu nhân. không đợi chỉ thị của cấp trên, cô ta chuẩn bị rất nhiều đồ uống lạnh bưng vào phòng Tổng giám đốc, trợ lý Thân thấy vậy, không khen ngợi, ngược lại mắng: “Sao cô dám xông vào phòng Tổng giám đốc? không ai bảo cô làm những việc này, cô lại dám tự quyết định.”

Chu Huyền Mỹ làm bộ đáng thương. “Tôi chỉ vì sợ lão phu nhân khát nước. . . . .”

Hai nhóc con đang chơi trốn tìm, một chạy một đuổi xông về phía Chu Huyền Mỹ, cô ta đang bưng đồ uống trên tay nên chỉ biết trái tránh phải tránh, Tôn Chấn Á chạy đằng trước cảm thấy trêu chọc cô ta rất

vui, nên cứ nghịch ngợm chạy vòng quanh, Tôn Đồng Á đuổi theo sau, trợ lý Thân khẩn trương nói: “Chu Huyền Mỹ, mau bưng đồ đi ra!”

Tịnh Thủy cũng bận rộn can ngăn: “Chấn Á, Đồng Á, mau lại đây với mẹ.”

Nhưng hai đứa nhỏ đang chơi vui, không kịp dừng chân, đụng vào hông Chu Huyền Mỹ, khiến cô ta suýt nữa làm đổ toàn bộ cà phê trên khay. Thấy đồ uống đã văng ra ngoài một chút, cô ta giận đến mức quát to: “Hai tên tiểu quỷ thối không có giáo dục này —— chưa bị ăn đòn bao giờ phải không——”

Vừa đúng lúc Tôn Vô Nộ mở cửa ra, tiếng mắng xông thẳng vào màng nhĩ của anh.

Hai đứa trẻ bị dọa choáng váng, Tôn Đồng Á òa khóc, lao vào trong ngực Doãn Tịnh Thủy, khiến cô giận đến mức toàn thân phát run. “cô mắng con tôi là cái gì?”

Sắc mặt Chu Huyền Mỹ thoát cái trắng bệch. “Tôi. . . . .”

Tôn Chấn Á nhìn thấy Tôn Vô Nộ xuất hiện, gấp rút chạy tới. “Ba, chúng con là những đứa trẻ không có gia giáo sao? Dì yêu quái muốn đánh chúng con. . . . .”

Tôn Vô Nộ cúi xuống ôm lấy con trai vào trong ngực, gương mặt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Chu Huyền Mỹ, lớn tiếng mắng: “cô là cái gì mà dám mắng con tôi không có gia giáo, còn dọa con gái tôi sợ quá khóc, lập tức cút cho tôi!”

Chu Huyền Mỹ lắc lắc khuôn mặt đã xám ngắt, nói: “Tổng giám đốc, tôi không cố ý, tôi chỉ bưng đồ uống vào. . . . .”

Trợ lý Thân mắng: “cô còn có mặt mũi nói chuyện! Tôi không bảo cô đưa đồ uống, là cô tự quyết định.”

Bà Tôn cũng trầm mặt xuống, “Vô Nộ, loại nhân viên này không thể lưu, quá kém cỏi. Bản thân xông tới, vô giáo dục mắng người, còn dám mắng chửi nội của ta không có gia giáo, quả thật là không có một chút đạo lý căn bản.”

Tịnh Thủy lạnh giọng: “Lần trước khi tôi tới, Chu tiểu thư cũng tranh đưa trà vào, còn mắt to trừng mắt nhỏ với tôi, khoe khoang mình tốt nghiệp đại học danh tiếng, Anh ngữ tốt. Tôi thật sự không hiểu, đầu tiên cô nhắm vào tôi, hôm nay lại nhắm vào con tôi, là có ý gì?”

Tâm Chu Huyền Mỹ níu chặt, ánh mắt bén nhọn của Tôn Vô Nộ cứ nhìn chằm chằm khiến hai chân cô run lấy bầy, cô không ngờ Tôn Vô Nộ là người đàn ông đáng sợ như thế.

Tôn Vô Nộ nheo mắt lại. “Trợ lý Thân, còn không mau đuổi người phụ này ra ngoài, lập tức khai trừ!”

“Dạ, tôi lập tức đi thi hành.”

Chu Huyền Mỹ vùng vẫy. “Tổng giám đốc, anh hãy nhìn gương mặt của tôi, dung mạo tôi rất giống như. . . . .”

Tôn Vô Nộ không thèm liếc nhìn cô ta một cái, ôm con trai đi về phía gia đình nhỏ của anh.

Trợ lý Thân kéo Chu Huyền Mỹ ra ngoài rồi đóng cửa phòng Tổng giám đốc lại, trong lòng âm thầm quyết định: tuyệt đối không thể đắc tội Tổng giám đốc phụ nhân!

7. Chương 7

Bà Đỗ vui mừng đón đại thọ tám mươi tuổi, con cháu đứng đầy cả sảnh đường, người nào người nấy đều thành đạt, có thể nói là đủ cả phúc lộc thọ, ai ai cũng như thêu hoa trên gấm, ngồi chật các bàn tiệc trong khách sạn .

Tôn Vô Nộ và Doãn Tịnh Thủy mang theo bà nội cùng cặp song sinh, cả gia đình đến dự, cùng anh trai và chị dâu Doãn gia ngồi vừa đủ một bàn. Doãn Thánh Kiệt và Đỗ Thiển Dung đương nhiên muốn ngồi cùng bàn chủ tọa với bà Đỗ, con trai, con gái, con dâu, con rể đều nhất trí ngồi xung quanh bà.

Vợ chồng Đỗ Thiển Ngâm đã đến, nhưng Cốc Dạ Lam vẫn chưa thấy xuất hiện.

Kỷ Thiên Hồng lặng lẽ hỏi Tịnh Thủy: “Dạ Lam và chồng cô ấy rốt cuộc có đến không?”

Tịnh Thủy bật cười. “Em làm sao mà biết được? Em chỉ gặp mặt, nói chuyện với chị ấy một chút, nhưng chị ấy chưa bảo đảm gì, chị dâu, chị không phải không biết, Dạ Lam đã thay đổi rất nhiều, không được mẹ chồng gặt đầu đồng ý, cô ấy sẽ không dám hành động tùy tiện.”

Kỷ Thiên Hồng bày tỏ đã hiểu, trở về báo cáo với cha mẹ chồng.

Mà sự xuất hiện của Tôn Vô Nộ khiến rất nhiều ông chủ bất ngờ, rồi rít tiến lên chào hỏi.

“Tôn tổng giám đốc cũng tới chúc thọ Đỗ lão phu nhân?”

“Hôm nay là lễ mừng thọ bà ngoại của vợ tôi.” Tôn Vô Nộ tâm tình tốt giới thiệu, bọn họ không tổ chức tiệc cưới ở Đài Loan, cho nên rất nhiều doanh nhân không rõ vợ anh là người phương nào.

“Tôn phu nhân là cháu ngoại của Đỗ lão phu nhân?” Thanh âm kinh ngạc đồng thanh vang lên.

“Cha mẹ vợ tôi cũng đang ở đây.” Tôn Vô Nộ dẫn Doãn Thánh Kiệt và Đỗ Thiển Dung qua giới thiệu với bọn họ.

“thì ra Tôn phu nhân là thiên kim của Doãn tổng giám đốc, quả là môn đăng hộ đối, quần anh tụ hội, khiến người khác hâm mộ!” Tiếp đó là một tràng tiếng chúc mừng. “Vậy sao Tôn tổng không tổ chức tiệc mừng ở Đài Bắc? Để mọi người cùng uống ly rượu mừng.”

Tôn Vô Nộ trả lời đơn giản: “Lúc ấy bà xã tôi đang du học ở Mỹ, cha mẹ của tôi cũng ở bên đó, cho nên thương lượng với cha mẹ vợ, tổ chức hôn lễ đơn giản ở đảo Guam.”

“thì ra là như vậy, bất quá, Tôn tổng giám đốc nên bù lại ọi người mọi bữa tiệc khác mới đúng.”

“Đợi đến sinh nhật của bà nội tôi sang năm, các vị có rãnh rồi mời tới uống một chén.”

“Sinh nhật Tôn lão phu nhân, đương nhiên chúng tôi phải đến chúc mừng chứ, nói không chừng còn được hưởng chút phúc khí, phải không mọi người?”

“nói rất đúng, đến lúc đó Tôn tổng giám đốc không thể quên chúng tôi đấy. . . . .”

“. . . . .” Cả đám người tranh nhau muốn thư mời.

đang lúc Tôn Vô Nộ khiến mọi người xôn xao, Cốc Dạ Lam cùng chồng cô là Thẩm Uyên và cậu con trai hơn ba tuổi Thẩm Thạch Phất lặng lẽ tiến vào, đến trước bàn chủ tọa chào bà ngoại và mọi người trong nhà, sau đó đưa quà tặng lên.

Tiếng xôn xao đằng kia khiến những người bên này không khỏi quay đầu nhìn sang, Tôn Vô Nộ ôm vai bà xã, tình cảm ân ái nói không nên lời. Ánh mắt Thẩm Uyên sáng lên khi nhìn thấy Doãn Tịnh Thủy, gương mặt thanh tú nhờ trang điểm mà càng thêm mỹ lệ câu hồn, phong cách duyên dáng hơn người, đồ trang sức trên người hiển nhiên cũng đại diện cho người giàu có.

Ngược lại, Cốc Dạ Lam bị sự xuất hiện của Tôn Vô Nộ dọa sợ, vội kéo tay chị dâu. “Chị dâu, anh ta... Anh ta là ai vậy?”

“Chồng Tịnh Thủy! Đúng rồi, em vẫn chưa gặp cậu ta nhỉ?” Kỷ Thiên Hồng liếc cô một cái, kiêu ngạo nữa đi, cô cho rằng cô gả cho người tốt nhất sao?!

“Anh ta là chồng của Tịnh Thủy?”

“không sai, cậu ấy chính là chồng Tịnh Thủy, tổng giám đốc tập đoàn Hỉ Đức, Tôn Vô Nộ, hai mươi bảy tuổi đã nhận trọng trách, kế nhiệm vị trí tổng giám đốc, là một truyền kỳ trong thương giới đấy!”

“Anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Hỉ Đức?” Cốc Dạ Lam thất thanh hỏi.

“Sao mà em làm như chịu đả kích lớn thế?” Kỷ Thiên Hồng suy nghĩ sâu xa nhìn cô một cái, ghen tỵ đi ~ ~ “Cũng tại em thôi, chỉ trách em không hay lui tới bên nhà mẹ, hiện tại mới giặt mình kinh ngạc. Tịnh Thủy đã kết hôn mấy năm chứ? Ngay cả chị dâu mới vào cửa như chị còn rất thân với bọn họ, lúc chị sang Mĩ từng đến nhà họ chơi. Năm nay gia đình em ấy về nước định cư, thân thích bên ngoại trước sau đều đến ăn cơm với bọn họ rồi. Nhà bọn họ thật to nha, trẻ con còn có thể chơi trốn tìm trong phòng đấy.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Cốc Dạ Lam ảm đạm giống như bầu trời thu sắp mưa.

Chồng của Tịnh Thủy chính

là Tôn Vô Nộ, sao có thể như vậy? Lúc đầu anh ta không có bất kỳ hành động gì, sau mới ra nước ngoài theo đuổi Doãn Tịnh Thủy, là vô tình gặp được kỳ duyên, hay là đã sớm có kế hoạch?

Kỷ Thiên Hồng cười nói: “‘Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường’, cậu ấy quả thực đã thành con rể hiền trong miệng chú thím, có thể nhìn ra bọn họ rất hài lòng về người con rể này.”

Nét mặt Thẩm Uyên đã bị bất đắc dĩ thay thế, cúi đầu suy ngẫm nhìn con trai mình, còn nhỏ tuổi mà đã bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Ai nha! Cháu ngoại ‘thần long thấy đầu không thấy đuôi’ cuối cùng cũng hiện thân, bà ngoại nhất định sẽ rất vui vẻ.” Doãn Tịnh Thủy tiêu sái chủ động tới chào bọn họ, thông minh cười. “Thẩm Uyên, anh nên thường xuyên về nhà mẹ để cùng Dạ Lam, bà ngoại đã lớn tuổi, chỉ cầu mong thường xuyên gặp được con cháu mà thôi.”

Thẩm Uyên lơ đãng nhếch miệng cười. “Anh sẽ cố gắng.”

Tịnh Thủy khom người, tươi cười nhìn về phía anh bạn nhỏ bên cạnh Thẩm Uyên, “Cháu là Thẩm Thạch Phật phải không? Trông thật giống ba, tương lai nhất định sẽ là một suất ca. Chào cháu, dì là em họ của mẹ cháu, Doãn Tịnh Thủy.”

Thẩm Thạch Phật lễ phép chào. “Cháu chào dì.” Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một dì có nụ cười rạng rỡ như hoa, cậu chưa từng nhìn mẹ cười như vậy bao giờ.

“Cháu thật sự rất lễ phép! Khác hẳn cặp song sinh có chút nghịch ngợm nhà dì.” Tịnh Thủy xoay người, vẫy vẫy tay gọi chồng và hai con. “Hai đứa, đây là dì Cốc Dạ Lam và chồng dì Thẩm Uyên, tiểu suất ca này tên là Thẩm Thạch Phật, Chấn Á, Đồng Á, mau chào dì, dượng và anh họ đi.”

Cặp song sinh hoạt bát, sang sảng lớn tiếng chào, Thẩm Uyên cảm thấy vô cùng kỳ diệu nhìn hai đứa nhỏ trước mắt, Tịnh Thủy sinh đôi.

Cốc Dạ Lam chấn động, nâng mắt nhìn Tôn Vô Nộ, nhưng anh chỉ cười như không cười, lạnh lùng nhìn cô một cái.

Bà Đỗ đi tới, vui mừng cười nói: “Các cháu có thể bỏ qua hiềm khích trước đây, bà ngoại rất vui.” Bà cầm tay Tịnh Thủy vỗ vỗ, vẫn là đứa cháu này hiểu chuyện, biết cư xử.

Tịnh Thủy khẽ cười. “Bà ngoại, hôm nay cháu rất ngoan đúng không? Vậy bà phải bảo các cậu hạ thủy lưu tình, không được tìm chồng cháu mời rượu. Khó có khi nào Thẩm Uyên chịu xuất hiện như hôm nay, cùng các cậu uống thêm hai chén cũng không thành vấn đề.”

Bà ngoại Đỗ bị chọc cười, “Được rồi, được rồi.”

Tiệc mừng thọ bắt đầu, thức ăn tinh xảo, mùi rượu cay nồng, náo nhiệt không dứt.

Cậu cả nhà họ Đỗ dẫn hai con trai thay mặt bà Đỗ đi dọc các bàn mời rượu, cảm tạ mọi người hôm nay đã nể mặt Đỗ gia đến chúc thọ.

Đi đến bàn Tịnh Thủy, Tôn Vô Nộ cười nói: “Chúc mừng đại thọ của bà ngoại, cháu xin kính rượu cậu mợ trước.” Hai anh vợ Doãn gia cũng vội vàng nâng chén.

Cậu Đỗ cười ha ha. “Không hổ là người đàn ông làm nghiệp lớn, sáng khoái!” Ông thả cho bọn họ một con ngựa (ý nói tha, không mời rượu nữa), rồi dời đến bàn Cốc Dạ Lam. Ông càng nhìn Thẩm Uyên càng thấy khó chịu, say khi kết hôn cậu ta chưa từng đặt chân vào Đỗ gia một bước, cuối cùng hôm nay cũng

chịu xuất hiện, ông liền bảo Đỗ Thăng Bình và Đỗ Thăng Nguyên mỗi người mời Thẩm Uyên một ly trước, Thẩm Uyên không nói hai lời, uống liền hai chén.

Xung quanh là tiếng chúc mừng, tiếng mời rượu, Cốc Dạ Lam đang chìm trong cảm giác không giải thích được, lúc này thấy Thẩm Uyên bị rót rượu, sắc mặt trầm xuống, cứng ngắt nói: “Cậu cả, xin cậu đừng bắt chồng cháu uống rượu nữa được không? Tửu lượng anh ấy vốn không tốt, ngộ nhỡ uống say, cháu sẽ bị mẹ chồng mắng!”

Cậu cả nhà họ Đỗ không ngờ sẽ bị cô trách móc, vẻ mặt nghiêm lại. “Cháu thật khiến người khác mất hứng! Đàn ông xã giao bên ngoài, sao có thể không uống rượu? Chồng cháu lần đầu tiên uống rượu cùng cậu, cháu lo lắng cái gì, chẳng lẽ Thẩm Uyên là người ‘mẹ bảo sao nghe vậy’ sao? Hay là bị vợ quản nghiêm?”

Cốc Dạ Lam đang muốn giải thích, Thẩm Uyên cất giọng lạnh lẽo trả lời: “Cậu cả, cậu đừng để ý đến cô ấy, cháu uống với cậu 3 chén, cảm ơn cậu đã mời rượu.” Mặc dù ly rượu nhỏ, uống liền 3 chén chỉ có cảm giác như đang uống rượu giải sầu.

“Được, được, có thành ý, hôm nay thấy cháu tới cậu rất vui, mới muốn tìm cháu uống hai chén.” Cậu cả nhà họ Đỗ không hổ danh gừng càng già càng cay, nhìn ra cặp vợ chồng này là lạ, không nói thêm lời nào, đi sang bàn khác.

Cốc Dạ Lam rùng mình trong đầu: “Ông xã...”

Thẩm Uyên trầm giọng: “Cô câm miệng, đừng nói những lời làm tôi mất thể diện!” Giương mắt nhìn về phía Doãn Tịnh Thủy, cô đang cẩn thận chăm sóc, gấp thức ăn cho hai đứa nhỏ kia, vẻ mặt dịu dàng.

Tôn Vô Nộ gấp một miếng tôm hùm bón cho bà xã, sau đó nhấc Tôn Đồng Á ôm lên chằm mình dứt thức ăn, để Tịnh Thủy rảnh rỗi cùng con uống canh vây cá, còn bà Tôn đã sớm đứng dậy đi tìm bà Đỗ nói chuyện phiếm.

Đứa nhỏ uống quá nhiều đồ uống nên muốn đi tiểu, người làm ba đành phải dẫn con trai đi vào nhà vệ sinh nam.

Sau khi Tôn Vô Nộ và con trai giải phóng xong rồi, xoay người lại liền nhìn thấy Thẩm Uyên dẫn theo Thẩm Thạch Phật đi vào, gật đầu nhẹ một cái coi như chào hỏi rồi tiếp tục rửa tay. Thẩm Uyên dẫn con vào nhà vệ sinh trước, còn mình thì đứng ở ngoài chờ, nhìn thấy Tôn Vô Nộ bình thần, hẳn không kiểm chế được, ỷ vào lí do bị say rượu, nói với Tôn Vô Nộ:

“Anh có biết anh may mắn cỡ nào mới cưới được Tịnh Thủy không?”

Tôn Vô Nộ lấy khăn giấy lau sạch tay, xoay người đối mặt với hắn, ý vị sâu xa, cười nhạt nói: “Tôi tất nhiên biết rõ. Lần đầu tiên nhìn thấy Tịnh Thủy, trong lòng tôi đã xuất hiện một câu nói, ‘lấy vợ phải lấy Doãn Tịnh Thủy’! Mặc dù quá trình theo đuổi cô ấy rất vất vả, nhưng tôi đã làm được.”

Lấy vợ phải lấy Doãn Tịnh Thủy! Người đàn ông này thế nhưng có cùng chấp niệm với hắn? Thẩm Uyên không dám tin nhìn chằm chằm Tôn Vô Nộ, vậy mà sự thật vẫn cứ xảy ra trước mắt.

Tôn Vô Nộ dặt bàn tay nhỏ bé của con trai, đôi mắt như có thâm ý khác liếc nhìn Thẩm Uyên một cái. “Cảm tạ vợ cậu đã nỗ lực kéo cậu quay đầu, cô ta nhất định yêu cậu đến điên cuồng.” nói xong, anh liền bị con trai không kiên nhẫn kéo ra ngoài.

Thẩm Uyên cố nuốt xuống cảm giác buồn nôn do say rượu, Thẩm Thạch Phật lo lắng muốn nắm tay ba, liền bị Thẩm Uyên bỏ rơi. “Tất cả đều là bởi vì có mày. . . . . đi tìm mẹ mày đi! Ta không cần mày.”

“Cha.” Vẻ mặt Thẩm Thạch Phật bị thương.

Dù gì Thẩm Uyên cũng không phải người đàn ông độc ác, không có tâm tình gì, im lặng hỏi ông trời. “Thạch Phật, con không sai, người sai là mẹ con. . . . . không, là ba sai, ngay từ lúc bắt đầu đã sai lầm rồi. Ba vô dụng, không thể đền bù sai lầm do mình gây ra, nên không thể làm gì khác hơn là đặt toàn bộ tâm tư vào công việc.”

Thẩm Thạch Phật nghe không hiểu những gì ba nói, nhưng cậu biết, ba không vui, ngày nào cũng vậy, khi cậu lên giường ngủ, ba vẫn chưa trở về, hơn nữa ba sẽ không giống dương, chủ động dặt tay cậu, càng sẽ

không ôm cậu trên đùi, bón cơm cho cậu. Cậu biết mẹ cũng không vui, mặc dù mẹ sẽ về nhà trước giờ cơm tối, nhưng mẹ rất ít khi ở cùng cậu, mẹ rất bận rộn, phải làm rất nhiều rất nhiều công việc, không có thời gian cho cậu ăn cơm, vì vậy cậu đã tự ăn cơm từ khi còn rất nhỏ.

Sau này, cậu hiểu được, bản thân cậu cũng không vui vẻ.

Bởi vì Thẩm Uyên uống say, Cốc Dạ Lam bị mẹ chồng châm chọc ba ngày liền. cô thật vất vả mới khiến Thẩm Uyên đồng ý theo cô về nhà mẹ đẻ chúc thọ bà ngoại, vậy mà cô không biết chăm sóc chồng, hại Thẩm Uyên bị nhức đầu vì say rượu cả một ngày, không đi làm được.

Bà Thẩm rất ít khi mắng con dâu trước mặt con trai, Cốc Dạ Lam có oán trách với Thẩm Uyên cũng vô dụng, chỉ vì một chuyện nhỏ mà bị mẹ chồng nói liên tục ba ngày, cô càng nghĩ càng tức, Thẩm Uyên là trẻ con sao? hần đột nhiên nổi hứng tìm người xung quanh mời rượu, cô lên tiếng ngăn cản sẽ bị mắng, không lên tiếng ngăn cản về nhà lại bị mẹ chồng mắng.

Cho dù thế nào, tất cả lỗi đều là của cô, ở Thẩm gia này, cô chỉ có thể NHÃN.

Nhưng vừa đến công ty, tình thế liền đổi ngược lại. Ở công ty, cô là một quản lý cấp cao nắm giữ quyền sinh sát trong tay, là con dâu của Đồng sự Trưởng, cho nên cô thích công việc, công ty, tuyệt không muốn trở về nhà.

Sau khi Cốc Dạ Lam tìm cấp dưới xả giận, càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, liền gọi điện thoại hẹn Doãn Tịnh Thủy ra ngoài, muốn cùng cô ngả bài, nói cho rõ ràng.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng đồ ngọt cao cấp.

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Tịnh Thủy kinh ngạc nhướn mày nói: “Cậu đặc biệt hẹn mình ra đây, chỉ vì Thẩm Uyên uống rượu say trở về, hại cậu bị mẹ chồng mắng, đây là tin tức xã hội của một nước, cần cậu tới nói ình biết?”

“Cậu còn giả bộ?” Sắc mặt Cốc Dạ Lam khê biến. “rõ ràng là cậu làm nũng với bà ngoại, để cậu cả không tìm chồng cậu uống rượu, cậu còn nói tìm Thẩm Uyên uống hơn hai chén cũng không sao.”

“Cậu là trẻ con ba tuổi sao? Chẳng lẽ cậu nghe không ra mình chỉ nói đùa? Hơn nữa, sao bà ngoại có thể bảo cậu cả làm cái chuyện đó? không tin thì cậu gọi điện thoại hỏi bà ngoại, xem bà ngoại có cười nhạo cậu không?”

“Nhưng. . . . .”

“Nếu mẹ chồng cậu cố ý muốn tìm cậu gây sự, thì cho dù Thẩm Uyên không uống rượu, bà ấy vẫn có thể xoi mói.” Tịnh Thủy cười lạnh “Chuyện này cũng do cậu tự tìm thôi, đừng trách người khác.”

Về mặt Cốc Dạ Lam cứng lại.“Cậu không ở cùng cha mẹ chồng, làm sao biết làm con dâu khổ cực thế nào?”

Tịnh Thủy nháy mắt mấy cái.“Cậu sai rồi, khi mình còn ở Mĩ, vẫn ở cùng một nhà với mẹ chồng, để bọn họ thương yêu mình, chăm sóc mình, trong nhà có người giúp việc, ra cửa có tài xế, nếu không sao mình có thể đi học khi đang mang thai? Cho nên, cậu thấy đấy, không phải cha mẹ chồng nào trên đời này cũng sẽ gây phiền phức cho con dâu. Mẹ chồng cậu coi như là ngoại lệ đi! Hôm nay, nếu như chồng mình làm vậy, mẹ chồng mình sẽ bảo anh ấy tự chịu trách nhiệm, sẽ không tìm con dâu bảo bối của bà đâu.”

“Cậu đang khoe khoang cậu gả cho người tốt hơn mình đấy à?” Cốc Dạ Lam cau mày.

“Nhìn đi! Cậu lại đang tìm sơ hở trong lời nói của mình, cậu sắp trúng độc của mẹ chồng cậu rồi. Tỉnh táo lại đi, mẹ chồng cậu khiến cậu phiền lòng, cậu phải tìm bà ấy giải quyết chứ.”

“Giải quyết? Phải giải quyết thế nào? Bà ấy là mẹ chồng, là trưởng bối trong nhà, ở trên còn có ông bà nội nữa.”

“Những điều này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là Thẩm Uyên đứng về phía cậu,vậy là đủ rồi!” một mũi tên trúng ngay chỗ trọng yếu! Cốc Dạ Lam hung hăng trừng mắt nhìn cô chằm chằm.

“Thẩm Uyên không hoàn toàn chọn cậu, đúng không? Cậu đừng hiểu lầm, mình không có ý châm chọc cậu. Cho dù hôm nay, mình gả cho Thẩm Uyên, hần cũng sẽ không vì mình mà thay đổi, sẽ không hoàn toàn

đứng ở lập trường của vợ, mà thay vợ nói chuyện, bởi vì từ nhỏ hắn đã rất ngoan ngoãn, hắn sợ bị người lớn trách mắng. Chỉ khác ở chỗ, có lẽ mình chung đụng với các trưởng bối tốt hơn cậu, bởi vì mình là con gái của Doãn Thánh Kiệt.”

“Tại sao cậu biết những thứ này?”

“Chị họ thân ái, chị nên tỉnh mộng Nam Kha (*) đi.” Tịnh Thủy khẽ nhấp một ngụm trà hoa lai, suy nghĩ sâu xa nói: “Làm con dâu của danh gia vọng tộc không phải chuyện dễ dàng, mình đã học được rất nhiều điều từ mẹ mình. Bác mình từng nói, cuộc sống của mẹ sau khi trở thành thiếu phu nhân quyền quý trôi qua rất bằng phẳng, nhưng mẹ mình đã làm dâu hai mươi năm, nếu không biết im hơi lặng tiếng, dĩ hòa vi quý với người trên, cộng thêm ba mình là người nổi danh yêu vợ, hôn nhân của bọn họ mới càng ngày càng ngọt ngào, vững chắc.

(*) Giấc mộng Nam Kha: một điển tích xuất phát từ “Nam Kha Thái Thú truyện” – tiểu sử của Thái thú Nam Kha. Được dùng để hình dung coi mộng hoặc một điều không tưởng, không thể thực hiện được.

Các bạn có thể tìm hiểu thêm ở đây:

vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160413.htm

”Hồi còn là nữ sinh, cậu luôn ở bên cạnh mình, thấy Thẩm Uyên dịu dàng săn sóc, che chở đầy đủ, thì kiên định cho rằng hắn là bạch mã hoàng tử, sau khi kết hôn nhất định sẽ là một chồng tốt. Cậu không sai khi yêu hắn, chỉ tiếc, cậu không hay có cơ hội gặp mặt các trưởng bối Thẩm gia. Hơn nữa lúc trước, bác Thẩm và bà Thẩm thường hẹn mình đi uống trà chiều, nói chuyện với nhau, nhờ đó mình dần hiểu được nếu có một ngày mình gả vào Thẩm gia, cuộc sống tuyệt đối không nhẹ nhõm hơn mẹ mình, thậm chí còn mệt mỏi hơn.

“Nếu như cậu không hoành đao đoạt ái, mình sẽ phải gả cho Thẩm Uyên. Nhưng cuối cùng cậu ra tay cướp Thẩm Uyên đi, mặc dù lúc đầu vô cùng khổ sở, mình phải cảm ơn ba mẹ đã đưa mình ra nước ngoài du lịch, khoảng cách thời gian và không gian quả nhiên là phương thuốc hữu hiệu nhất, không lâu sau mình hiểu rõ thực hư, quyết định chúc phúc cho cậu và Thẩm Uyên.” Những thống khổ trong bước ngoặt này, tất nhiên không cần phải tường thuật với “Tiểu Tam”.

Cốc Dạ Lam mặc dù biết rõ Tịnh Thủy đã không còn chút tình cảm nào với Thẩm Uyên, nhưng vẫn không cảm thấy vui vẻ.

“Bây giờ cậu rất vui mừng khi mình cướp Thẩm Uyên đi?” Càng nghe cô càng tức. Người đàn ông cô yêu, bất chấp tất cả để đoạt lấy, tất nhiên không thể để cho người khác cười nhạo, và cũng không nên nhòm ngó tới.

“Đó là sự lựa chọn của cậu, không phải sao? Mình chỉ muốn nhắc nhở cậu, đừng mơ tưởng mẹ chồng cậu sẽ thay đổi. Nàng dâu môn đăng hộ đối gả vào Thẩm gia chưa chắc đã nhẹ nhõm vui vẻ, chứ đừng nói đến nàng dâu không môn đăng hộ đối. Cậu chỉ cần làm tốt bốn phận của cậu, chuyện cậu nên làm là được rồi, đừng quá để ý đến sắc mặt của mẹ chồng cậu, như vậy cậu sẽ sống vui vẻ hơn nhiều.”

Ai ngờ, Tịnh Thủy có ý tốt nhắc nhở, lại biến thành chọc giận Cốc Dạ Lam vốn tâm cao khí ngạo.

“không khiến cậu dạy mình làm thế nào để trở thành con dâu tốt của Thẩm gia, Cốc Dạ Lam mình không cần cậu hư tình giả ý, càng không tin trên đời có chuyện mình muốn làm lại không làm được.”

Tịnh Thủy vỗ tay, đáy mắt thoáng qua một tia chế nhạo. Cũng đúng, Cốc Dạ Lam là người mạnh mẽ, cho dù bị đánh gãy răng cửa, hay nôn ra máu cũng sẽ không chịu mở miệng nhận thua.

“Nghe Lập Bình nói sự nghiệp của cậu vô cùng thành công, cậu có thể giúp mình một chuyện được không?” cô quyết định lấy nhu thắng cương.

“Cậu nói xem.” Cốc Dạ Lam vẫn cao ngạo như cũ.

“Là thế này, ông xã mình mới khai trừ một phụ tá thư ký có điểm chương mất, nhưng mình cảm thấy cô ta hơi đáng thương, vừa phạm một lỗi nhỏ đã bị khai trừ. Mình nhớ cậu rất biết cách dẫn dắt người mới, cậu có thể cho cô ta một cơ hội được không?”

“đã có điểm chương mắt còn lên ném ình làm gì?”

“Mình không có ý ném cô ta cho cậu, chẳng qua là cảm thấy cô ta chọn sai nghề, có lẽ tiến vào giới bảo hiểm, đi theo cậu học tập, nói không chừng còn có triển vọng phát triển. cô ta từng học ở Mĩ, cũng có kinh nghiệm giao tiếp tiếng Anh, nếu như cậu thiếu nhân tài phương diện này, không ngại dùng thử xem.”

Cốc Dạ Lam có chút động tâm, tổ công tác đúng là đang cần một phiên dịch viên tiếng Anh, nhưng không muốn để Tịnh Thủy được như ý nguyện một cách dễ dàng. “Được rồi. Mình đồng ý cho cô ta cơ hội phỏng vấn, nhưng mình không bảo đảm sẽ thuê cô ta đâu đấy, mình không muốn phá bỏ nguyên tắc.”

Tịnh Thủy cười. “Đương nhiên là được, cô ta cũng không phải là người quen của mình, nếu cậu thấy không được thì loại đi.”

“Ừm, cô ta tên là gì?”

“Chu Huyền Mỹ, hai mươi lăm tuổi, bề ngoài. . . . . cũng giống mình mấy phần, coi như là xinh đẹp đi! Khuôn mặt thanh tú, vóc người cũng không tồi. . . . .”

“Được rồi! Đừng đi đường vòng tự khen bản thân mình xinh đẹp.”

“Mình xinh đẹp mà! Tối nay ông xã mình đi xã giao muốn dẫn mình đi khoe đấy!”

Nghe không nổi nữa, Cốc Dạ Lam cho cô danh thiếp, bảo cô nói với Chu Huyền Mỹ tới hẹn trước thời gian phỏng vấn, sau đó lấy lí do chưa làm xong công việc, bỏ lại 300 nguyên rồi đi.

“nói là nữ cường nhân, vậy mà không thêm mời người ta một bữa, chả khác gì lúc chưa kết hôn, khó trách không được làm thiếu phu nhân hưởng phúc. A, quên nhắc cô ấy, Thẩm Uyên thích phụ nữ dịu dàng, không thích phụ nữ cao ngạo, nhưng mà chắc nữ cường nhân không nghe lọt đâu!”

Tịnh Thủy oán thầm trong lòng xong, liền chọn mấy món điểm tâm ngọt gói lại mang về nhà, quẹt thẻ trả tiền, còn số tiền Cốc Dạ Lam để trên bàn thì để lại làm tiền boa cho nhân viên phục vụ.

A, thời tiết hôm nay thật đẹp, có ánh nắng, bầu trời trong xanh.

Ngồi ở trong xe, cô gửi tin nhắn cho trợ lý Thân, báo lại số điện thoại liên lạc của công ty Cốc Dạ Lam, nhờ trợ lý Thân thông báo cho Chu Huyền Mỹ, có cơ hội công việc mới, nếu cô ấy không ngại thì thử một chút.

Trợ lý Thân cảm thấy Tổng giám đốc phu nhân thật tốt bụng, âm thầm thay nhân viên đã nghỉ việc tìm việc làm tạm thời. Đương nhiên, hẳn sẽ không báo cáo lại chuyện này với tổng giám đốc, nhanh chóng báo tin cho Chu Huyền Mỹ.

Hai ngày sau, tại phòng làm việc riêng của quản lý, Cốc Dạ Lam đích thân phỏng vấn Chu Huyền Mỹ. Lúc mới gặp mặt, cô hơi giật mình, đúng là đáng dấp có mấy phần giống Doãn Tịnh Thủy, nhưng cứng nhắc hơn nhiều, thiếu mất sự hồn nhiên, duyên dáng.

Cốc Dạ Lam quyết định cho Chu Huyền Mỹ ở lại, coi cô ta là “thế thân” để trút giận.

Thấy ông xã làm việc quá vất vả, Doãn Tịnh Thủy thu xếp một kỳ nghỉ hai ngày một đêm ở suối nước nóng, tạm thời gác lại chuyện công ty và chuyện gia đình, trở lại thời gian yêu đương ngọt ngào trước đây.

Tại một hội quán nước nóng của một khu nghỉ dưỡng ở phía Bắc, có suối nước nóng tự nhiên nổi tiếng gần xa. cô đã đặt trước một gian phòng rộng rãi, lịch sự, tao nhã, hơi nước nóng bốc lên cuộn cuộn, có tác dụng giúp toàn thân thư thái, tinh thần sảng khoái. Phóng mắt nhìn ra bên ngoài, ba mặt đều là phong cảnh thiên nhiên, khiến cả tinh thần và thể xác đều được thư giãn. Ngoài tắm nước nóng, nơi đây còn cung cấp dịch vụ trị liệu, spa chuyên nghiệp, giúp máu dễ lưu thông, tiêu tan mệt mỏi .

Vợ chồng cùng nhau đi spa, cũng là một loại tình thú.

Sau khi cả cơ thể đã thoải mái, hai người cùng tản bộ tới phòng ăn, muốn nếm thử món canh đặc biệt ở đây. Trong bát là canh rong biển, bên trên có thịt ba rọi, nhìn đơn giản, nhưng khi nếm thử mới nhận ra canh vẫn giữ được nguyên vị rong biển tươi mát.

Trong lòng thư thái, còn có thể thoải mái nói chuyện phiếm. Đối với những cặp vợ chồng bận rộn thời nay, lâu lâu đến đây một lần cũng rất tốt. Mỗi người nên có những lúc quên đi tất cả, hưởng thụ quãng thời gian của hai người, nạp năng lượng cho hạnh phúc vợ chồng.

Tôn Vô Nộ mỉm cười thỏa mãn. “một đêm ở hội quán nước nóng này thật thư thái, Tịnh nhi, cảm ơn em.”

“Là ông xã trả tiền hết đấy!”

“Được, anh lo toàn bộ hóa đơn.” Anh cười sang sảng.

“Ngày mai, sau khi thức dậy, chúng ta đến suối nước nóng một lần nữa, ăn cơm trưa xong rồi trở về.”

“Ở đây, mọi chuyện đều nghe lời em.”

Tịnh Thủy quỳn rũ nở nụ cười. “Em rất muốn cảm ơn bà nội, mặc dù nhà mình có người giúp việc, còn có bà vú chăm sóc cho hai con, nhưng nếu như không có bà nội trông nom, em không thể yên tâm qua đêm ở bên ngoài. Chấn Á và Đồng Á còn quá nhỏ, rất cần người thân ở bên cạnh bầu bạn.”

“Em là một người mẹ tốt, Tịnh nhi, con của chúng ta hạnh phúc hơn anh lúc còn nhỏ, đây là chuyện khiến anh cảm thấy được an ủi nhất.” Tôn Vô Nộ rất vui vì vợ và bà nội có thể sống chung một nhà, để anh có thể an tâm làm việc. “Đúng rồi, gần đây em có hoạt động gì đặc biệt đúng không?”

“Em nhận được thiệp mời của một người bạn thời đại học, vẫn còn đang suy nghĩ xem có nên đi hay không.”

“Tại sao không đi? không phải em đã có thể thoải mái gặp mặt Cốc Dạ Lam như trước hay sao?”

“Ông xã thân ái, trong lòng em không có vướng mắc, không có nghĩa là trong lòng cô ấy không có!” Tịnh Thủy nâng vai, thấp giọng nói: “Sau này, em mới hiểu được, bởi vì cuộc sống hôn nhân của em trôi qua hạnh phúc, em và ông xã em thật lòng yêu nhau, cho nên khi gặp lại bạn cũ, trong lòng sẽ không có gì vướng mắc. Nhưng Dạ Lam thì khác. cô ấy chưa kịp nói chuyện yêu đương với Thẩm Uyên thì đã có con, rồi sau đó kết hôn, đây là tổ hợp hôn nhân tồi tệ nhất, mù quáng nhất.”

“Cốc Dạ Lam oán thán với em?” Tôn Vô Nộ không hề thông cảm, đơn thuần chỉ là nói chuyện phiếm với bà xã.

“cô ấy là loại người cho dù bị đánh gãy răng cửa cũng kiên cường nuốt máu xuống, bây giờ lại tập trung toàn bộ sự chú ý sang mẹ chồng cô ấy, cô ấy kể mẹ chồng gây khó dễ cho cô ấy như thế nào. . . . . Việc duy nhất em có thể làm là an ủi cô ấy mà thôi, bác Thẩm vốn là người cầu toàn nên mới như vậy, chứ không phải cố ý nhắm vào cô ấy.”

“Đó là cuộc hôn nhân cô ta dùng trăm phương ngàn kế theo đuổi, bây giờ còn không hài lòng cái gì?”

“cô ấy chưa từng nói ba chữ ‘không hài lòng’. Theo cá tính của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến tất cả trường bối trong nhà không thể nói không hài lòng với cô ấy, như vậy Thẩm Uyên cũng sẽ không thể nói hấn không hài lòng, chỉ như vậy thôi cô ấy đã cảm thấy thỏa mãn rồi.” Tịnh Thủy cười, thở dài nói: “Thành thật mà nói, đôi lúc em không thể không bội phục ý chí phấn đấu của Dạ Lam, đi học nhất định phải đứng thứ nhất, sau khi kết hôn cũng yêu cầu những thứ tốt nhất, thật không hiểu được cô ấy lấy nghị lực ở đâu ra?”

Tôn Vô Nộ điểm lên chóp mũi cô một cái. “Em cứ như bây giờ là tốt rồi. Loại phụ nữ giống Cốc Dạ Lam, anh không chịu nổi, những dụng tâm của cô ta đối với chồng và con hoàn toàn đi lệch hướng rồi.” Bữa tiệc mừng thọ của bà ngoại là lần thứ hai anh gặp Cốc Dạ Lam, thực sự rất khó đối đãi với cô ta như một người phụ nữ bình thường, cô ta giống như nữ chiến binh mặc áo giáp, đi xung quanh phát danh thiếp tự giới thiệu chức vụ của mình, ngay cả anh cũng nhận được một tấm, thật khó chịu.

Tịnh Thủy cười ngọt ngào, cho dù đã kết hôn được mấy năm, nhưng cô vẫn thích làm nũng như trước.

“Ông xã thân ái, vậy nếu như người bạn thời đại học gửi thiệp hồng kia là Trác Lập Bình, em có nên đi không?”

“đi chứ!” Anh tỏ ra hào phóng vô cùng.

“Trác Lập Bình là em gái cùng cha khác mẹ của Thẩm Uyên đấy!”

“Cái gì? Em gái Thẩm Uyên?” Anh chưa từng nghe nói qua có người này.

“Ba hấn ngoại tình, sinh được một cô con gái ở bên ngoài, mặc dù cô ấy không mang họ Thẩm, nhưng Thẩm Uyên đối xử với Trác Lập Bình cũng coi như săn sóc, cho nên sẽ chủ trì hôn lễ của cô ấy. Em thật sự có thể đi sao?”

Tôn Vô Nộ nhướng mày, rất muốn đổi giọng bảo cô không nên đi, nhưng lại sợ bị vợ yêu chế giễu.

cô quá giỏi hoạt! Anh trừng mắt nhìn cô.

Cả lòng mày Tịnh Thủy cũng bao hàm ý cười, bộ dạng ông xã cô giận mà không dám nói gì thật đáng yêu.

“Nhưng mà...” cô tự thả cho anh một cái thang. “Em sẽ hỏi thăm trước, xem bác Thẩm và bà Thẩm có đi không? Nếu họ đi, em sẽ không đi.”

“thật sao?”

“Em sợ bác Thẩm và bà Thẩm sẽ lôi kéo em nói lại chuyện cũ, như vậy sẽ thấy khó chịu.”

Tôn Vô Nộ nhắc bát canh lên, bày tỏ kết thúc đề tài này tại đây.

Hai vợ chồng tiếp tục tâm sự, Tịnh Thủy nghĩ khi các con được ba tuổi sẽ cho chúng đi nhà trẻ, nên bắt đầu thu thập các tin tức liên quan. Mặc dù Tôn Vô Nộ giao cho cô xử lý mọi việc trong nhà, nhưng những chuyện có liên quan đến các con cô cho rằng nhất định phải cùng ba nó thương lượng.

“Đừng cho chúng đi cùng nhà trẻ với Thẩm Thạch Phật, đứa bé kia quá âm trầm.” Tôn Vô Nộ chỉ có một điều kiện duy nhất này.

“Vậy chọn trường khác là được.”

“Tên của đứa bé kia thật lạ.”

“Nghe nói Dạ Lam kiên trì muốn lấy cái tên này.”

“Có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

“Lần sau gặp mặt Dạ Lam, em sẽ hỏi cô ấy.”

“không cần, chuyện nhà bọn họ anh không muốn nghe nhiều.” Dường như anh đặc biệt ác cảm với gia đình Thẩm Uyên.

Tịnh Thủy uyển chuyển, nở nụ cười hàm ý, cô nghĩ thầm, ông xã không học đại học ở Đài Loan nên chắc chưa đọc qua chùm thơ của Chu Di Tôn, trong đó có hai câu:

”Thiếp tựa như tư sơn trường ở mắt,

Lang như đá Phật bản vô tâm.”

Tượng Phật bằng đá, dĩ nhiên vô tâm, vô tình, vô ái, có lẽ Cốc Dạ Lam muốn mượn tên con trai để lên án chồng cô ấy vô tâm.

(*) Chu Di Tôn (1629- 1709), tên hiệu là Trúc Tra, một tác gia nổi tiếng đời Thanh.

[URL=' i.imgur /R70tx8R.png[/IMG'] i.imgur /R70tx8R.png[/IMG[/URL]]

Nhưng Thẩm Uyên có hiểu được dụng ý của cô ấy không?

cô khê mím môi, bữa ăn hôm nay thật náo nhiệt, đôi mắt đong đầy nước nhìn quanh bốn phía. “Hôm nay rất nhiều người đến đây ăn, buôn bán nhất định rất tốt.” Khi cô nhìn quanh, sức quyến rũ của phái nữ bắn ra bốn phía.

Tôn Vô Nộ phát hiện ra trong phòng ăn có không ít đàn ông đang nhìn trộm bà xã anh. “Chúng ta trở về phòng đi!” Hai người ngăm trao đối ánh mắt với nhau, cùng chờ mong một đêm nóng bỏng.

Sau khi no bụng thì mong chờ làm tình là chuyện rất bình thường.

Đúng lúc này, bốn phía đột nhiên trở nên xôn xao——

“Là Triệu Tinh Tinh và chồng cô ấy Lý Mộng Thiên!”

“Vợ chồng nghệ sĩ cũng đến đây tắm nước nóng, thật không hổ danh là hội quán nước nóng cao cấp. . . .”

“Hội quán này mời bọn họ đến phát ngôn sao? Bọn họ vẫn nổi tiếng là đôi vợ chồng hạnh phúc trong giới nghệ sĩ mà.”

“không thể nào, chi phí sẽ rất cao. . . .”

“Nhưng anh nhìn xem, Triệu Tinh Tinh nổi tiếng như vậy, đã từng biểu diễn rất nhiều chương trình, lại vừa làm người phát ngôn, vừa quay quảng cáo, còn Lý Mộng Thiên chỉ là một diễn viên hạng hai, đứng cạnh Triệu Tinh Tinh trông giống như nữ vương và tùy tùng.”

“Lý Mộng Thiên rất tuần tú! Còn Triệu Tinh Tinh ngoại trừ bề ngoài, còn có tài ăn nói.”

“Nghe nói mẹ Lý Mộng Thiên là nhân viên vệ sinh, chuyện này có thật không?”

“không thể nào, vợ chồng bọn họ cùng nhau kiếm tiền, thu nhập mỗi tháng hơn trăm vạn nguyên, chẳng lẽ không nuôi nổi mẹ mình?”

“Ai ôi, thời nay ai cũng nói sinh con gái tốt, Triệu Tinh Tinh cũng sinh hai cô con gái rồi đấy.”

“. . . .” Xung quanh ồn ào hẳn lên. Buồn chuyện quả nhiên là bản tính của con người.

Tôn Vô Nộ lại làm như không nghe thấy, cầm tay bà xã đi ra ngoài. Anh không xem các chương trình giải trí cũng không xem phim bộ, có lẽ anh đã từng liếc xem tin tức của hai nhân vật kia, nhưng vẫn không có ấn tượng.

Doãn Tịnh Thủy có chút tò mò, đưa mắt nhìn Triệu Tinh Tinh và Lý Mộng Thiên đang đi qua lâu hơn một chút, mình tinh không hóa trang nhìn không khác gì người qua đường!

Nhưng mà, sao Triệu Tinh Tinh cứ nhìn chăm chăm vào ông xã cô thế? Phụ nữ đã lập gia đình không nên cư xử như thế chứ!

Tôn Vô Nộ đang muốn cùng bà xã trở về phòng ân ái, ra khỏi phòng ăn liền đi theo đường dành cho người đi bộ về hướng hội quán nước nóng, nên không biết có người đuổi theo phía sau bọn họ.

“Tôn Vô Nộ! Đứng lại, Tôn Vô Nộ ——”

Bảo anh đứng lại?

Ai dám bảo anh đứng lại?

Tôn Vô Nộ trầm mặt xuống, xoay người, trừng mắt nhìn.

8. Chương 8

“Cô là ai?” Giọng Tôn Vô Nộ trở nên lạnh lẽo, cứng rắn.

Triệu Tinh Tinh, năm nay tuy đã hơn ba mươi tuổi, nhưng nhan sắc được bảo dưỡng vô cùng tốt, đã sinh hai con mà vẫn tươi trẻ, đầy sức sống. Thêm vào đó, sự nghiệp của cô rất thành công, là một trong năm nữ minh tinh nổi danh nhất ngành giải trí, trong tay luôn có hai đến ba hợp đồng biểu diễn, không biết có bao nhiêu nhân viên làm việc kiếm cơm dựa vào cô, tên tuổi của cô đã thành hàng hiệu, cho nên hễ là người Đài Loan thì không thể không biết đến cô. Đây là người đàn ông đầu tiên không để cô vào mắt, cô đã kinh ngạc lắm rồi, vậy mà anh ta còn dám nói. . . .

“Anh không biết tôi là ai? Tôi là Triệu Tinh Tinh!” Bấy lâu nay, cô chưa từng phải tự khai báo tên mình, hơn nữa, cô còn cố ý dùng tên thật tiến vào giới văn nghệ.

Tôn Vô Nộ nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Triệu Tinh Tinh, tôi biết tên của cô rồi, vậy thì thế nào? cô mở miệng bảo tôi ‘đứng lại’ là có ý gì?”

Nếu không phải mấy năm nay Triệu Tinh Tinh từng trải hơn trước nhiều, có lẽ sẽ bị sắc mặt anh hù dọa đến mức không đứng nổi.

“Anh hoàn toàn không nhớ tôi?”

Tôn Vô Nộ quay đầu hỏi vợ yêu: “Bà xã, em quen người phụ nữ này sao? không phải chứ, cô ta lớn hơn em ít nhất 7, 8 tuổi, sao em lại có bạn học lớn tuổi thế này?”

Doãn Tinh Thủy cố nín cười, hồn nhiên lắc đầu.

Triệu Tinh Tinh nổi tiếng là có ngôn từ sắc bén, không ngờ có người còn độc lưỡi hơn cô ta. Mắt cô ta tròn tròn nhìn anh chăm chăm. “Tôi mới ba mươi . . . hai tuổi thôi! Tôn Vô Nộ, Tôn đại thiếu gia, nhiều năm không gặp, anh vẫn không coi ai ra gì như trước đây.”

Sắc mặt Tôn Vô Nộ trầm xuống. “Tôi không biết cô... cô liên mắng tôi không coi ai ra gì, thì ra cô là nguyên thủ quốc gia, toàn thế giới phải biết cô à? Chính cô mới không coi ai ra gì, cô nghĩ cô là Thiên vương chắc?”

(*) Thiên vương: Siêu sao

Triệu Tinh Tinh bỗng cứng người, cô vốn muốn tỏ ra hãnh diện trước mặt anh để phát tiết những uất ức thời nữ sinh, cô không còn là chú chim sẻ nhỏ nữa, cô đã cố gắng biến chính mình thành Phượng Hoàng, anh không thấy sao?

Tinh Thủy thấy chồng Triệu Tinh Tinh là Lý Mộng Thiên không yên lòng đi qua đây, bèn cười nhắc nhở: “Chồng cô tới kìa, cô còn muốn tiếp tục nhận thân thích với chúng tôi sao? cô đã là danh nhân rồi, còn lo lắng người biết cô chưa đủ nhiều? Cứ coi như ông xã tôi có mắt không trông, cô cần gì phải để trong lòng!”

Triệu Tinh Tinh nhìn dung nhan cô xinh đẹp như điêu khắc, trẻ trung, quyến rũ, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, gờ tay nhắc chân đều toát ra sức quyến rũ thuần khiết của phái nữ, đây là một thiên kim tiểu thư, thiếu phu nhân gia đình quyền quý, tựa như một viên Minh Châu tỏa sáng rực rỡ.

Người phụ nữ Tôn Vô Nộ coi trọng nên như vậy, một cô gái trời sinh mệnh Phượng Hoàng.

Triệu Tinh Tinh nhìn Tôn Vô Nộ dặt tay vợ rời đi, đột nhiên nhận ra bản thân mình năm đó tỏ tình với anh là chuyện thật buồn cười, khi đó anh chỉ lạnh lùng nói một câu “Tôi không có hứng thú với ‘Ma Tước’ biến thành Phượng Hoàng!” Từ đó, cô nỗ lực biến mình trở nên mạnh mẽ, phải công thành danh toại, để tất cả mọi người đều biết đến cô, mà con đường tắt nhanh nhất là tiến vào giới nghệ thuật.

Cuối cùng, chim sẻ nhỏ cũng biến thành Phượng Hoàng, nhưng đã hơn 30 tuổi rồi.

“Ông xã, trước đây Triệu Tinh Tinh quen biết anh à?”

“cô ta không thể là bạn học của anh, cũng không có quan hệ gì trong công việc. . . . .” Tôn Vô Nộ nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy người phụ nữ kia không giống loại người ra đường nhận loạn người quen. “cô ta nói anh không coi ai ra gì, người duy nhất có khả năng nói anh như thế chỉ có con gái cô giúp việc của nhà anh dạo trước. Mỗi khi đến lễ mừng năm mới, cô giúp việc sẽ dẫn con gái đến giúp tổng vệ sinh, bà nội sẽ tặng cô bé ấy một bao lì xì thật lớn. . . . . Trong ấn tượng của anh, hình như có hai hay ba cô con gái của người giúp việc trộm nhét thư tình cho anh. . . . . Chắc, phiền chết rồi, làm sao mà anh biết cô ta là ai đây?” Cuối cùng, anh cảm tức rút ra kết luận.

Tinh Thủy bật cười. cô hầu gái nhìn thấy đại thiếu gia nhà giàu, đáng dấp đoan chính, cao quý, một cuốn tiểu thuyết tình yêu lãng mạn nhanh chóng lên men, mơ ước Đại thiếu gia sẽ yêu cô ta điên cuồng! Nhưng chắc Triệu Tinh Tinh chưa bao giờ nghĩ tới, cô hầu gái len lén tỏ tình với đại thiếu gia không chỉ có một mình cô ta.

“Nhưng ông xã này, cô ấy là người nổi tiếng đấy!”

“Rất xin lỗi, anh không muốn làm tùy tùng của nữ minh tinh, đàn ông chỉ biết khoe mẽ, không có năng lực thực sự thì không xứng là đấng nam nhi. Người như vậy chỉ có thể làm nam hầu mà thôi.”

“Ông xã, miệng anh thật xấu.”

“Nếu em không hôn anh, anh sẽ càng tệ hơn . . . . . Hôn toàn thân. . . . .” Tay anh chậm rãi trêu chọc cô, đôi môi bá đạo, cuồng dã hôn môi cô, đầu lưỡi dây dưa, thành thạo châm lửa, khiến thân thể hai người dần dần trở nên nóng bỏng, khát vọng quần quít lấy nhau, lửa tình mãnh liệt nổ tung. . . . .

cô nằm trên bả vai anh thở dốc, hơi thở khiến người ta trù mến phun lên cổ anh, anh vội chặn ngang ôm lấy cô, cùng nhau ngã xuống giường lớn, phóng túng cả đêm.

Sau cuộc hành trình đến suối nước nóng, Tịnh Thủy bất ngờ phát hiện mình mang thai.

Tôn Vô Nộ thâm tình nhìn cô cười, chủ động đưa toàn bộ lịch khám thai hàng tháng vào lịch trình làm việc của mình, nếu có chuyện công tác anh không thể không đi, thì đành phiền mẹ vợ đi cùng cô, Đỗ Thiển Dung dĩ nhiên rất vui vẻ đồng ý.

Nhận được niềm vui bất ngờ, Tôn Vô Nộ hào phóng cho cô đi tham dự hôn lễ của Trác Lập Bình, tiện thể gặp lại các bạn cùng lớp hồi đại học.

Tịnh Thủy vui vẻ hẹn Trác Lập Bình đến trung tâm thương mại Thời Đại chọn quà kết hôn, đồng ý tặng cô một chiếc túi hàng hiệu, nhân tiện mua thêm mấy vật dụng cần thiết cho gia đình.

“Mặc dù mua sắm trên mạng phát triển rầm rộ, nhưng phụ nữ vẫn thích đi dạo phố hơn!” Trác Lập Bình nhìn những chiếc túi xách hàng hiệu trưng bày trong cửa hàng, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, nếu như có thể, thật muốn mang tất cả túi ở đây về nhà. “Nhất là hàng hiệu, nhìn khác hẳn đồ mua trên mạng. Tịnh Thủy, cậu hay tới trung tâm thương mại này à?”

“không thường xuyên lắm. Lúc mới về nước, mình có đặt một ít đồ dùng trong bếp, chặn màn gối đệm rồi bảo họ chuyển đến nhà, sau này họ không những chở đồ tới tận nhà, mà còn kèm theo cả hóa đơn thanh toán.” Tịnh Thủy ngồi trên ghế sa lon uống nước khoáng, hai chiếc xách hàng hiệu mới tinh đang đặt trên bàn trà, một chiếc là túi xách da rắn, chiếc kia là túi dạ tiệc khảm đá quý.

“Sau này mình cũng phải làm thế mới được, không thể để nhà Triệu Lỗi kéo tiêu chuẩn của xã hội thượng lưu chúng ta xuống.” Trác Lập Bình quyết định, sau khi cưới, cô muốn dùng thân phận “con gái của Thẩm đồng” sống, cô yêu Triệu Lỗi, là phúc khí Triệu Lỗi tu được từ kiếp trước.

Tịnh Thủy có chút kinh ngạc: “Đài Loan có xã hội thượng lưu à? Mình nhớ là không có mà!”

“không phải nhà chúng ta có tiền sao?”

“Chuyện này chỉ cho thấy chúng ta tiêu tiền nhiều hơn mà thôi.” Tịnh Thủy đã đọc qua lịch sử Âu Mỹ, nhàn nhả tựa vào lưng sofa, chậm rãi nói: “nói đến xã hội thượng lưu là để phân biệt Hoàng thất, Quý tộc khác với bách tính bình dân. Ở Đài Loan chưa từng có Hoàng thất, Quốc vương hay Công Hầu, Bá tước tự xưng là quý tộc, cho nên không có cái gọi là xã hội thượng lưu, tất cả mọi người đều là dân chúng bình thường mà thôi.”

Trác Lập Bình ngây người như phỗng, kinh ngạc một giây, rồi lập tức lắc đầu bỏ qua, nghe không xuôi tai chút nào !

“Nhưng tạp chí danh viện (*) cũng gọi thiếu phu nhân, thiên kim tiểu thư của xã hội thượng lưu đấy thôi. Có lần mình đi tham gia một bữa tiệc từ thiện, những ký giả kia vừa biết ba và anh mình là ai, liền tranh nhau mời mình chụp hình, nếu không phải hôm đó mình ăn mặc không đủ hấp dẫn, lại sợ ba mình sẽ tức giận, mình đã sớm được lên tạp chí danh viện rồi.”

(*) Danh viện: xuất phát từ “danh gia vọng tộc”, nghĩa là “danh sĩ” chỉ những cô gái xuất thân danh môn, có tài sắc, thường giao du với các tiểu thư xã hội thượng lưu, ngoài ra còn có cống hiến cho xã hội như làm từ thiện.

Tịnh Thủy bất đắc dĩ cười, mặc dù cách nghĩ không giống nhau, nhưng nói thật thì khó nghe. Nếu Trác Lập Bình chịu nghe cô khuyên, Tịnh Thủy nhất định sẽ khuyên cô ấy thay váy ngắn đang mặc trước, tiêu chuẩn của xã hội thượng lưu là váy dài quá đầu gối. Kể cả vương phi Hoàng thất hoặc Đệ Nhất Phu Nhân, váy ngắn nhất là ngang đầu gối.

Trác Lập Bình cười tí mắt thường thức ví da hành hiệu bày trên quầy, lại nhìn sang hai chiếc đặt trên bàn, tưởng rằng Tịnh Thủy thích. thật kỳ quái, một vật chỉ cần có người đặt trước, chính mình cũng sẽ muốn mua.

“Cậu thích cái nào?”

“Cậu chọn trước đi!” Tịnh Thủy quyết định thay.

Trác Lập Bình ngược lại khoái chí, nhìn cái này cũng đẹp, cái kia cũng muốn mua, đưa mắt nhìn lên tủ kính, không biết nên chọn cái nào, lại sợ bị người ta nói là tham lam, thật là khó quyết định. Đúng lúc này, một giọng nữ mạnh mẽ, thánh thót vang lên——

“cô Trần, gói lại giúp tôi hai chiếc túi này, tôi muốn cả hai.”

Tịnh Thủy nâng mắt, là Triệu Tinh Tinh, cô nhân viên đang tiếp cô có chút khó khăn nhìn một nhân viên khác, bởi vì đồ đang đặt ở trước mặt Tịnh Thủy, nên không thể trắng trợn cướp đi được.

Triệu Tinh Tinh không kiên nhẫn nói: “Tôi không có thời gian, phiền cô nhanh lên một chút.”

Trác Lập Bình không phục ngẩng cao đầu. “Chúng tôi vẫn đang suy nghĩ. . . . .”

Triệu Tinh Tinh nhanh miệng đáp: “Chẳng phải các cô đã xem rất lâu rồi mà vẫn chưa chọn được ... Vậy thì đừng làm ảnh hưởng đến doanh thu bán hàng của cô Trần đây.” cô ta không trông thấy cô Trần đứng phía sau, mặt mày khổ sở xua tay.

Tịnh Thủy không biết nên khóc hay nên cười. “Được rồi, Lập Bình, Triệu tiểu thư là người nổi tiếng, hai chiếc túi này để lại cho cô ấy đi.” Giơ tay bảo nhân viên gói lại, Triệu Tinh Tinh lập tức rút thẻ tín dụng ra.

Giọng Trác Lập Bình đầy vị chua: “Đúng là người nổi tiếng nha?”

“Rất tài ba! Ít nhất chúng ta không phải là người nổi tiếng.” Giọng Doãn Tịnh Thủy trầm xuống: “Nhưng Lập Bình, sau khi kết hôn đừng nên xem thường mẹ chồng không giàu có bằng cậu! Đừng có giống ai kia, đã gả cho con trai người ta vất vả khổ cực nuôi lớn, hai người ân ái, lại để mặc mẹ chồng đi làm công nhân vệ sinh kiếm kế sinh nhai, thà bỏ tiền ra mua túi xách hàng hiệu còn hơn cho cha mẹ chồng sinh hoạt phí. Nếu như cậu trở thành người như vậy, cậu không còn là bạn của mình nữa!”

Mặc dù Trác Lập Bình không biết cô đang ám chỉ Triệu Tinh Tinh, nhưng thấy sắc mặt Triệu Tinh Tinh càng lúc càng khó coi, nhanh trí tiếp lời nói: “Mình sẽ không độc ác như vậy! Sau khi kết hôn, mình muốn sinh con, tương lai còn phải trông cậy con dâu đối tốt với mình. Mấy vạn sinh hoạt phí cũng không cấp nổi, thì sợ gì người ngoài gièm pha?”

Doãn Tịnh Thủy tự biết chùng mực, cười đứng dậy, ưu nhã đi qua trước mặt Triệu Tinh Tinh, đến tủ kính, lấy một chiếc túi mang nhãn hiệu nổi tiếng xuống. “Lập Bình, chiếc này thế nào? Bao da nhãn hiệu này chưa bao giờ hết thịnh hành.”

Trác Lập Bình vui mừng nhường mây, lại giả vờ từ chối. “Nhưng mà chiếc này hơi đắt, giá hai chiếc vừa rồi cộng lại cũng không bằng chiếc này.”

“Bởi vì giá trị của nó đáng được như vậy, dùng hai năm cũng không chán.”

Tịnh Thủy ra hiệu cho nhân viên bán hàng đóng gói lại. “Cả đời mới có một lần kết hôn, cứ coi như đây là quà mừng của mình đi!”

“Oa, Tịnh Thủy, cảm ơn cậu!” Trác Lập Bình vô cùng vui vẻ.

“không có gì....có khi anh trai và chị dâu cậu còn tặng cậu quà có giá trị hơn ý chứ.”

Trác Lập Bình quyết định lấy chiếc túi này làm mốc, đòi Cốc Dạ Lam quà tặng đáng giá hơn.

Triệu Tinh Tinh cầm đồ, nhận lại thẻ tín dụng, vẻ mặt không hứng thú bước ra ngoài, lại thấy ngoài cửa hiệu có ba người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm bước nhanh tới, tưởng là họ đến tới chào cô, nên thuận thể dừng bước, cao ngạo ngẩng mặt lên. Nhưng ba người này lại làm như không trông thấy cô ta, đi thẳng tới trước mặt Tịnh Thủy, người đàn ông trung niên đi đầu khom người chào.

“Phu nhân, chúng tôi không biết phu nhân đến, nếu có gì phục vụ chưa tốt, mong phu nhân lượng thứ.”

Tịnh Thủy cười nói, “Quản lý Phương, hôm nay tôi chỉ tới đi dạo một chút mà thôi, công việc của mọi người bận rộn như vậy, không cần đặc biệt tiếp đón tôi đâu, như vậy tôi sẽ cảm thấy áp lực.”

Quản lý Phương vội nói: “Dạ, phu nhân cần gì, xin cứ thông báo quản lý ở tầng dưới.”

“Cám ơn anh.”

Biết cô không thích bị quấy rầy, quản lý Phương và hai vị chủ quản khác liền rời khỏi, chủ yếu là muốn cho hai vị chủ quản cấp dưới gặp mặt Tổng tài phu nhân, để lưu ý phục vụ, tránh để tổng tài tức giận.

Tịnh Thủy làm như không có chuyện gì, lấy thẻ tín dụng tính tiền, cười nhìn Triệu Tinh Tinh thở phào rồi rời khỏi. Aizz ...cô không phải người nổi tiếng, càng không muốn bị các phương tiện truyền thông đuổi theo. cô chỉ muốn cùng ông xã sống vui vẻ qua ngày là tốt rồi, đương nhiên, còn có ba cục cưng bên cạnh nữa.

Trả hóa đơn xong, họ đến quán cà phê ngồi một chút, Tịnh Thủy gọi một ly nước cam.

Vừa ngồi xuống, Trác Lập Bình bèn thám thính: “Tịnh Thủy, người đàn ông vừa rồi là ai thế?”

“Quản lý của nơi này.”

“Oa, chồng cậu rốt cuộc có bao nhiêu tiền, ngay cả Quản lý cũng muốn nịnh bợ cậu?”

“Chồng mình vừa hay là ông chủ chỗ này.”

“Chồng cậu là ông chủ của ‘Thời Đại’! Trời ạ, cậu thật may mắn, đi du lịch nước ngoài cũng có thể gặp được ông chủ lớn, hại mình cũng muốn đi du lịch nước ngoài đây.”

“Có gì tốt, hại mình ngại đến trung tâm thương mại, chỉ có thể bay sang Cao Hùng hoặc Hồng Kông.” Tịnh Thủy lườm cô một cái, “Còn nữa, đừng quên cậu sắp làm cô dâu, còn muốn gặp gỡ ai nữa?”

Trác Lập Bình le lưỡi, “Mặc dù Triệu Lỗi xuất thân bình thường, nhưng anh ấy thật lòng với mình. Hai năm trước mình nhờ cha bồi dưỡng anh ấy, để anh ấy đến công ty nhà mình làm, tương lai mới nuôi nổi mình chứ! Sau này mình sẽ nghỉ việc ở công ty quảng cáo cùng Triệu Lỗi đi làm, phu xướng phụ tùy, tiện thể theo dõi xem anh ấy có nhìn trộm em gái nào không.”

“Cậu làm thế không thấy mệt mỗi sao?”

“Có thể kiếm tiền mà, sao lại mệt mỗi?” Trác Lập Bình nhỏ giọng nói: “Mình biết, mình vốn gốc, chỉ biết tham lam hưởng lạc, có người yêu, có tiền là tốt rồi. Nhưng Cốc Dạ Lam đã nhắc nhở mình, cô ấy nói mình không phải họ Thẩm, không phải là di sản của cô ấy, mình mới giật mình tỉnh ra. May mắn là mình đã gia nhập một công ty Marketing, tương lai sẽ có ít nhiều ưu đãi, chắc không đến nỗi hai bàn tay trắng.”

“Nếu Triệu Lỗi thật sự có tài, bác Thẩm nhất định sẽ bồi dưỡng anh ta.” Tịnh Thủy an ủi cô.

“Đương nhiên rồi, con rể của mình không bồi dưỡng, thì bồi dưỡng ai?” Trác Lập Bình giả hoạt chớp mắt. “Còn nữa, cậu nghĩ vì sao Cốc Dạ Lam yêu thích công việc như vậy? Có thể nhân nhả làm thiếu phu nhân, sao lại không làm? Thẳng thắn mà nói, chính là không yên tâm về anh mình mà thôi!”

“Sao lại thế? Thẩm Uyên không phải loại người chân trong chân ngoài.”

“Cậu quên rồi sao? Anh ấy từng phản bội cầu mà.”

“Chuyện đã xảy ra lâu rồi, nhớ lại làm gì? Hơn nữa, anh cậu là một người thông minh, một lần thất bại một lần học khôn, sau khi kết hôn rất xem trọng gia đình, mình thấy Cốc Dạ Lam rất thỏa mãn đấy chứ!”

“Cậu thấy vợ chồng bọn họ cùng xuất hiện lúc nào?”

“Tiệc đại thọ tám mươi tuổi của bà ngoại mình.” Tịnh Thủy cười nhạt.

“Diễn trò, nhất định là diễn trò thôi.”

Tịnh Thủy đỏ khốc đỏ cười liếc nhìn cô.

“Lập Bình, cậu không nên có thành kiến với Dạ Lam sâu như thế, hai người là chị dâu em chồng cả đời mà.”

“Là cô ấy vô tình trước, đừng trách mình vô nghĩa.” Có lẽ là do được tặng túi xách hàng hiệu, Trác Lập Bình biết gì nói vậy, không giấu diếm, “Huống chi.....không phải là mình vui mừng khi người gặp họa đâu, mình tình cờ nhìn thấy anh mình ngoại tình.”

“Mình không tin.” Tịnh Thủy lắc đầu.

“thật mà.” Trác Lập Bình nghiêng người về phía trước nói, nhỏ giọng nói: “Tháng trước, mình ở lại công ty làm thêm giờ, muốn hẹn anh mình đi ăn đêm, kết quả nhìn thấy anh mình và nhân viên mới Agnes hôn nhau ở khu cầu thang bộ.”

“Agnes?” Tịnh Thủy không hiểu hỏi lại.

“Tên tiếng Trung của cô ta là Chu Huyền Mỹ! nói là từng du học ở Mỹ, là phiên dịch viên Tiếng Anh làm việc cho Cốc Dạ Lam, kết quả lại đi quyến rũ anh hai, nếu Cốc Dạ Lam mà biết, không tức giận đến chết mới là lạ!”

“Đáng lẽ cậu nên ngăn cản mới đúng, nếu để ba cậu biết, ông ấy sẽ rất thất vọng về Thẩm Uyên.” Trong lòng Tịnh Thủy căng thẳng, Chu Huyền Mỹ quả nhiên là Agnes, là sinh viên đại học có dáng vẻ hào sảng nhìn Tôn Vô Nộ trong lễ Giáng Sinh vào năm thứ ba cô ở Mỹ, tài liệu do trợ lý Thân đưa tới đã chứng minh là cùng một người, nhưng dung mạo hơi khác, có lẽ cô ta từng làm phẫu thuật chỉnh hình.

Đúng là người phụ nữ đáng sợ, tưởng rằng có dung mạo giống cô, thì sẽ được Tôn Vô Nộ coi trọng? Kết quả, Tôn Vô Nộ hoàn toàn không nhìn ra Chu Huyền Mỹ có chỗ nào giống Doãn Tịnh Thủy, vậy mà Thẩm Uyên lại nhìn ra?

“Ba mình cũng ăn vụng rồi sinh ra mình, thì làm gì thêm quan tâm anh mình có tiểu tam hay không chứ?” Trác Lập Bình cười nhạt, chế nhạo nói: “Mình lén chất vấn Thẩm Uyên, ai ngờ hần nhờ mình không được nói cho người khác biết, hần nói hần chỉ thấy Agnes đáng thương mà thôi. cô ta khóc lóc kể lể Cốc Dạ Lam cố ý gây khó khăn cho cô ta, trách mắng cô ta, rồi uất ức trốn ở khu vực cầu thang bộ khóc. hần nhìn thấy, nên an ủi cô ta một chút mà thôi. Cậu tin loại chuyện hoang đường này sao? Nữ nhân viên cần an ủi hết lần này đến lần khác, rõ ràng là hôn lên nước mắt của cô ta mà?”

Tịnh Thủy khẽ nhăn mày. Đây là sự lựa chọn của Thẩm Uyên ?

“Càng kỳ quái hơn, hần nói hần cảm thấy Agnes hơi giống Tịnh Thủy, nên mới mềm lòng, muốn an ủi cô ta.”

“Đủ rồi! Sao lại kéo cả mình vào? Ngộ nhớ Dạ Lam biết, hận chết mình thì làm sao bây giờ?”

“Cậu không cần dựa vào Cốc Dạ Lam sống qua ngày thì sợ gì chứ?”

“Chẳng lẽ họ hàng không gặp mặt nhau cả đời?” Tịnh Thủy nở nụ cười hàm ý lại không thiếu phần sắc sảo. “Lập Bình, khuyên anh cậu chớ làm chuyện điên rồ, đã xảy ra một lần thì sẽ có lần thứ hai, nếu như ‘ Tiểu Tam ’ lần này lại dính hần không thả, đòi sống đòi chết, hần còn có thể kết hôn một lần nữa sao? Đừng quên hần đã kết hôn rồi.”

“Oa, Tịnh Thủy, hóa ra cậu mới thật sự là nhân vật phản diện nha! Mắng người không có một chữ thô tục, còn đáng vẻ nhu nhược nữa chứ.” Trác Lập Bình cảm thán như thật còn giả vờ thở dài.

“Mình chỉ trở nên kiên cường hơn thôi, chờ cậu làm mẹ, cậu sẽ biết.”

“Dù sao, mình đứng về phía anh hai, cậu không được mật báo cho Cốc Dạ Lam đâu đấy!” Trác Lập Bình quyết định lấy lòng Thẩm Uyên.

Tất nhiên sẽ không! Tịnh Thủy cười khê.

“Mình không tin quan hệ giữa anh cậu và Agnes sẽ tiến triển. Chẳng lẽ công ty nhiều người như vậy đều là người mù? Dạ Lam nhất định cũng có tâm phúc của cô ấy, để âm thầm theo dõi những người phụ nữ khác bên cạnh anh trai cậu.”

“Cũng đúng, sau này mình cũng muốn tự bồi dưỡng tâm phúc, giúp mình theo dõi chồng.”

Tịnh Thủy cười, tự mình là đúng, đây mới là điều đáng buồn nhất của người phụ nữ.

Trước lễ mừng năm mới, là mùa kết hôn.

Tôn Vô Nộ bước vào khách sạn, chọn một chiếc ghế salon thoải mái nhất, có tầm nhìn tốt nhất trong đại sảnh, ngồi xuống. Anh vừa nhận được điện thoại, tiệc mừng sắp kết thúc, nên đặc biệt tới đón bà xã về nhà.

Tuy bụng Tịnh Thủy chưa có thay đổi gì lớn, nhưng phụ nữ có thai cần được đặc biệt quan tâm, để tâm tình cô luôn vui vẻ, như vậy mới có thể sinh hạ một bé con khỏe mạnh, đáng yêu.

Cốc Dạ Lam đi ra trước, sắp xếp xe đưa các phù dâu về, những khách mời khác tự lái xe tới, chỉ có phù dâu đi cùng xe hoa với cô dâu tới khách sạn, do vậy phải tìm xe khác đưa họ về.

“Tôn Vô Nộ”. Vừa ra khỏi hội trường, cô nhìn thấy anh, nên bước nhanh đến. “không, Tôn tổng giám đốc, lúc trước tôi có mắt mà không biết Thái Sơn, cứ nhiên bàn bạc giao dịch đáng cười kia với anh.”

thật chứng mất, ngăn cản tầm mắt anh.

Giọng Tôn Vô Nộ trở nên lạnh lùng: “Tôi không nhớ tôi và cô từng có bất kì giao dịch gì?”

“Anh đúng là quý nhân hay quên!”

“Giao dịch, mua bán, là theo nhu cầu. trên người cô không có thứ tôi muốn, vì sao tôi phải nói chuyện giao dịch với cô?”

“Anh đã quên chuyện bà nội anh được ai đưa đi bệnh viện cấp cứu?”

“cô chắc chắn cô là ân nhân cứu mạng của bà nội tôi?” Tôn Vô Nộ vừa khinh thường, vừa tức giận, lạnh giọng nói: “Cốc Dạ Lam, nếu như tôi dễ bị lừa như vậy, công ty đã sớm đóng cửa rồi. Bà ngoại cô từng đưa Tịnh Thủy đến bệnh viện thăm bệnh, bà nội tôi nhận ra Tịnh Thủy mới là ân nhân cứu mạng của bà. Còn với ân nhân cứu mạng giả mạo như cô, tôi cần phải thực hiện nội dung giao dịch sao?”

“Cái gì?” Hai mắt Cốc Dạ Lam trợn trừng, lửa giận bốc lên.

“Cho nên tôi không làm bất cứ cái gì, chờ cô cướp Thẩm Uyên đi. Sau khi mọi chuyện đã định, tôi mới bắt đầu tìm hiểu hành trình du lịch của Tịnh Thủy ở nước ngoài, để cô ấy chữa bệnh một tháng, thu xếp xong chuyện của công ty rồi mới bắt đầu triển khai hành trình theo đuổi vợ, trời cao không phụ người có lòng, cuối cùng tôi cũng lấy được cô ấy.”

“Nếu anh không muốn thực hiện giao dịch, cần gì phải làm như thế?” cô ta trừng mắt, âm trầm nhìn anh.

“Bởi vì tôi yêu cô ấy! Tôi đối với Tịnh Thủy là nhất kiến chung tình.” Bỗng, đôi mắt Tôn Vô Nộ lóe sáng, nở nụ cười dịu dàng, đứng dậy đón vợ yêu đang đi tới.

“Ông xã, em rất vui vì anh đã tới đón em.” Tịnh Thủy vui vẻ dựa vào trước ngực anh.

Tôn Vô Nộ nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cô không chớp mắt, nhẹ nhàng ôm hông cô. “Giữ vững tâm tình vui vẻ của phụ nữ có thai là trọng trách của ông xã.”

Tịnh Thủy nũng nịu liếc xéo anh, vẻ mặt quyến rũ động lòng người. “Vây —— lần sau anh đi Mĩ công tác, em và các con cũng muốn đi theo, hai đứa nói lâu rồi chưa được gặp ông bà nội.”

“Là em nói đấy nhé!” Tôn Vô Nộ hơi ranh mãnh cười. “Cũng tốt, thừa dịp bụng em còn chưa lớn, cả gia đình chúng ta cùng đi nước ngoài chơi một chuyến.”

Tịnh Thủy tâm tình tốt quay sang khuyên chị họ: “Dạ Lam, con trai cậu cũng lớn rồi, sinh thêm một đứa nữa đi!”

“Công việc của mình đang bẽ bộn! Sinh con ư? Cậu cứ liệu mình sinh đi, sinh thêm mấy đứa nữa xem có thể trói chồng cậu lâu thêm một chút hay không.” Giọng Cốc Dạ Lam lạnh lẽo, đôi mày thanh tú nhướng lên. “Năm đời nay của Thẩm gia luôn là con một, không cần sinh thêm, con mình Thẩm Thạch Phật sẽ là người thừa kế duy nhất.”

Tôn Vô Nộ cười lạnh. “ ‘ người định không bằng trời định ’, Cốc Dạ Lam, cô mới là người thích hợp nhất lĩnh hội mấy chữ này. Cái gì mà năm đời đều là con một? cô không sinh, cẩn thận chồng cô đi tìm người phụ nữ khác sinh.” Dám nói mát hôn nhân của anh và Tịnh Thủy, anh càng muốn hạnh phúc ọi người xem!

“Anh. . . . .” Cốc Dạ Lam giật đến mức dựng cả lông mày.

Bên kia, Thẩm Uyên đã dẫn đoàn phù dâu đi ra. “Dạ Lam, xe đâu?” Tân khách đang về dần, đến lúc đó sẽ bị kẹt xe. “cô còn chưa sắp xếp xong, rồi cuộc cô. . . . .”

“Em đi ngay đây.” Cốc Dạ Lam nhanh chóng đi khỏi.

Tôn Vô Nộ ôm Doãn Tịnh Thủy nghênh ngang rời đi, ngồi lên xe hơi nhà mình, lúc đi qua Cốc Dạ Lam, Tịnh Thủy còn hạ kính xe xuống vẫy tay chào, trong lòng thầm nói: gặp lại sau, chị họ, sau này chúng ta sẽ không thường chạm mặt nữa, bởi vì không cần thiết! Tôi đã đòi lại công bằng rồi.

Mang theo dung nhan thanh tú, rạng rỡ, Tịnh Thủy quay đầu nhìn ông xã, đôi mắt tràn đầy thâm tình và ôn nhu. “Ông xã, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì?” Giọng anh khàn khàn.

“Cảm ơn anh đã không ngại ngần dậm xe xô theo đuổi em, cảm ơn anh đã không cho em trốn tránh, cảm ơn anh đã chấp nhận một Doãn Tịnh Thủy không hoàn mỹ, mang đến cho em hạnh phúc ngập tràn và những bảo bối đáng yêu. . . . .”

Tôn Vô Nộ bất ngờ chặn lại đôi môi mềm mại, ngọt ngào như đang muốn nhấn chìm anh của cô, in vô vàn ôn nhu, triền miên lên dấu môi son, như thể anh muốn dành cả đời hôn cô, phảng phất lời thề kiên định và thành khẩn.

Tịnh Thủy lưu luyến chìm đắm trong bể tình, bên tai dường như nghe thấy giọng nói của trái tim.

Đây là tình yêu của cô, chiếu sáng sinh mệnh cô.

cô biết, mình đã bắt được hạnh phúc.

Bởi vì, anh yêu cô...

Happy Ending

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-ngot-ngao>